

A close-up profile of a woman with light skin and blue eyes, looking towards the right. She is wearing a dark, ornate crown with large, dark, faceted gemstones. Her hair is styled in an updo. She is also wearing a dark necklace with a large, dark, faceted gemstone. The background is a soft, light blue with a bokeh effect of white light spots.

Danielle Steel

AZ ELSŐ SZÁMÚ BESTSELLER

ROYAL

Danielle Steel elbűvölő történetében egy hercegnőt a második világháború idején biztonságos helyre menekítenek, ahol a fiatal lány szerelmes lesz, és örökre elvész.

Nagy-Britannia, 1943. Hatalmas pusztítást okozva és mindent elsöprő félelmet keltve tombol a háború, amikor a király és a királyné legfiatalabb lányukat, Charlotte-ot egy Yorkshire megyében élő megbízható nemesi családhoz küldi, mivel a gyenge egészségű, ám önfejű hercegnő számára túlságosan kockázatos lenne a háború sújtotta Londonban maradni.

A trónöröklési sorban harmadik, mindössze tizenhét éves Charlotte-nak nincs ínyére, hogy álnéven kell megérkeznie Yorkshire-be, ahol egyedül a pártfogói ismerik valódi személyazonosságát. De lassan kezdi megszeretni a reflektorfényen kívül eső életet, figyelmét lekötik a szeretett lovával folytatott edzések. Ám azt senki sem látta előre, hogy beleszeret pártfogói fiába...

Az események tragikus fordulata folytán egy újszülött kislány árván marad, és a gyermek a legszerényebb körülmények között cseperedik fel. Senki, még ő maga sem tud a származásáról. Ám amikor előkerül egy köteg elrejtett levél, fény derül a csaknem két évtizedes titokra, és előlép egy régen elveszett hercegnő.

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Danielle Steel: *Royal*
Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, in 2020
Copyright © 2020 by Danielle Steel
All rights reserved
Cover images: woman © *JeffCottenden*
Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította F. *Nagy Piroska*

Hungarian translation
© by F. Nagy Piroska, 2023
Hungarian edition
© by Maecenas Könyvkiadó, 2023
honlap: www.maecenaskiado.hu

*Szeretett gyermekeimnek,
Beatie-nek, Trevornak, Toddnak, Nicknek,
Samanthának, Victoriának, Vanessának,
Maxxnak és Zárának.
Soha ne adjátok fel az álmaidokat,
legyetek hálásak, amiért azok vagytok,
akik vagytok, és amivé válhattok.
Ne érétek be kevesebbel,
mint amit megérdemeltek.
Ne adjátok fel! Éljetek merészen!
Maradjatok hűek önmagátokhoz!
És mindig legyetek tudatában,
hogy mennyire szeretlek benneteket,
s hogy nekem mindennél többet jelentetek!
Mami/d. s.*

Első fejezet

A német Luftwaffe 1943 júniusában már három esztendeje bombázta módszeresen az angol városokat és vidéket. A britek elleni támadás 1940. szeptember 7-én, London heves bombázásával vette kezdetét, amely hatalmas pusztítást végzett előbb az East Enden, azután a West Enden, a Sohóban, a Piccadillyn – lényegében London minden zugában. Súlyos károkat szenvedtek a külvárosi negyedek is. A Buckingham-palota szeptember 13-án, hat nappal a mindennapos légitámadások beindulása után került a bombázók célkeresztjébe. Az első bomba a belső udvarban ért földet, a második bezúzta az üvegtetőt, és egy másik lerombolta a palota kápolnáját. A király és a királyné a palotában tartózkodtak.

Nevezetes történelmi helyek váltak sorra a német bombázó repülőgépek célpontjaivá. A Parlament, a Whitehall, a National Gallery, a Marble Arch, számos park, bevásárlóutca, áruházak, a Leicester, a Sloane és a Trafalgar tér. 1940 decemberére jóformán minden jelentős emlékmű súlyosan vagy könnyebben megsérült, épületek omlottak össze, a polgári lakosok közül rengetegen megsebesültek, hajléktalanná váltak, vagy életüket veszítették.

Nyolc hónapon keresztül, egészen 1941 májusáig zajlottak az intenzív légitámadások, sőt az ezt követő „nyugalmi időszakban” is mindennaposak maradtak, csak már kevésbé voltak hevesek, mint a korábbi hónapokban. Az addig eltelt két évben a londoniak mindent megtettek, hogy hozzászokjanak az adott körülményekhez: az éjszakákat az óvóhelyeken töltötték, segítettek kiásni a romok alól a szomszédjaikat, önkéntes légóparancsnoknak álltak, és folyamatosan hordták el a sok millió tonnányi törmeléket, hogy járhatóvá tegyék az utcákat. A leomlott házak kövei között gyakran találtak leszakadt végtagokat és holttesteket.

A bombázások első évében tizennyolc további város is célponttá vált. A vidéken Kent, Sussex és Essex súlyos károkat szenvedett. Az évek előrehaladtával a partvidékeket is erőteljes bombatámadások érték. Winston Churchill miniszterelnök és Frigyes király, valamint Anna királyné mindent elkövettek, hogy tartsák a lelket az embereken, és bátorítsák honfitársaikat, hogy maradjanak erősek. Angliát térdre kényszerítették, de nem győzték le,

Anglia nem volt hajlandó vereséget szenvedni. Hitler azt tervezte, hogy lerohanja és megszállja a kitartó légitámadásoktól súlyosan sérült országot, a brit kormány azonban nem engedte, hogy ez megtörténjen. 1943 nyarára az idegek már pattanásig feszültek, és a károk is egyre nagyobb méreteket öltöttek, az angol emberek mégsem adták fel.

A németek kemény harcokat vívtak az orosz fronton is, ami legalább némi lélegzetvételnyi időhöz juttatta az angolokat.

Mint szinte minden éjjel, azon az éjszakán is felvijjogtak a fülsiketítő szirénák. A király, a királyné és a három lányuk együtt levonultak a magánóvóhelyükre, amit a Buckingham-palotában rendeztek be számukra, átalakítva és acélgerendákkal megerősítve a házvezetők lakosztályát, a magas ablakokra pedig acélredőnyöket szerelve. Aranyozott székeken és a régenség korából származó kanapén ülhetek egy hatalmas mahagóniasztalnál, a falon fejszék, olajlámpások, elemlámpák függtek, és még egy kis doboz orvosi felszerelés is helyet kapott itt.

A szomszéd helyiség volta királyi ház és személyzet óvóhelye. A teremben még egy zongorát is elhelyeztek. Mivel azonban a palota személyzetének létszáma meghaladta az ezer főt, mindannyian aligha fértek volna el egy helyiségben, így nekik más óvóhelyet is igénybe kellett venniük. A királyi család mostanra már közel ezerszer várta végig az óvóhelyen a légiriadó lefűjását. Amikor a légitámadások elkezdődtek, a két idősebb királyi hercegnő tizenhat, illetve tizenhét éves volt.

Többen is szorgalmazták, hogy a családok küldjék vidékre a gyerekeiket, ahol nagyobb biztonságban lehetnek, de a királyi hercegkisasszonyok Londonban maradtak, hogy folytassák a tanulmányaikat, és a tizennyolcadik évüket betöltve hadimunkát végezzenek. Amikor pedig a bombázás nagyon intenzívvé vált, a szülők egy időre elküldték őket a Windsor-kastélyba. Alexandra hercegnő húszéves korára megtanult teherautót vezetni, és szerelőként is meglepően ügyesnek bizonyult. A tizenkilenc éves Victoria hercegnő egy kórházban végzett mindenféle kisegítő munkát, ami lehetővé tette, hogy az ápolónők a súlyos sebesültekkel foglalkozzanak.

Húguk, Charlotte, még csak tizennégy éves volt a bombázások kezdetekor, a király és a királyné ezért megbeszélték, hogy elküldik őt Windsorba, vagy Balmoralba, a skóciai kastélyukba. Mivel azonban legfiatalabb lányuk kis termetű és gyenge egészségű volt, a királyné szívesebben tartotta őt otthon. A hercegkisasszony kicsi kora óta asztmától

szenvedett, ezért a királynő féltette, és maga mellett akarta tudni őt. Még tizenhét éves korában sem engedték, hogy háborús munkát végezzen, mint a nővérei, olyasmit sem, amiket ők csináltak tizenhét évesen. A leomló épületekből és az utcákat elborító törmelékből örökösen szállongó por nagyon rosszat tett a tüdejének. Az asztmája érezhetően súlyosbodott.

A legutóbbi bombatámadást követő napon a királyi pár újra megvitatta Charlotte helyzetét. Jóllehet Viktória királynő ükunokájaként meglehetősen távoli kapcsolatban állt a nagy tiszteletű előddel, apró termetét tőle örökölte. Nem tűnt valószínűnek, hogy Charlotte valaha is trónra kerüljön, hiszen két nővére után csak a harmadik helyet foglalta el a trónöröklési sorban. Mérhetetlenül ingerelték a családjá és a királyi orvosok által rárótt korlátozások. Az eleven, talpraesett lány nagyszerűen tudott lovagolni, és alacsony termete meg asztmája ellenére nagyon szerette volna hasznossá tenni magát a háborús erőfeszítések közepette, amit a szülei következetesen megtagadták tőle.

Aznap a szokottnál is sűrűbb volt a por a levegőben. A királyné maga adta be a gyógyszert Charlotte-nak, és éjjel ismét szóba került a szülők között, hogy mi legyen a legfiatalabb lányukkal.

– Ha elküldjük őt vidékre, azzal másokat is arra bátorítunk, hogy ugyanez tegyék – vetette fel a király, mire a királyné megrázta a fejét. Az elmúlt négy év alatt a kormány sürgetésének eleget téve sok család küldte el a gyerekeit Londonból, ahol a bombázások következtében döbbenetesen sok gyerek vesztette életét. De voltak, akik nem merték elengedni a gyerekeiket, vagy nem tudták volna elviselni a gondolatot, hogy megváljanak tőlük. A szűkös benzinkészletek miatt az utazás bajos volt, egyes szülők évekig nem látták viszont vidékre küldött gyereküket. A kormány határozottan ellenezte, hogy a gyerekek az ünnepekre hazamenjenek, attól félve, hogy a szülők többé nem küldik vissza őket. De London és a többi város vitathatatlanul veszélyesebb volt, mint a vidék, ahol a családok megnyitották otthonaikat a gyerekek előtt. Akadtak családok, amelyek több gyereket is befogadtak.

– Nem bízom benne, hogy Charlotte rendesen beszedi a gyógyszereit, ha elküldjük őt itthonról. Te is tudod, mennyire utálja a tespedést, és hogy mindenáron ugyanazt szeretné csinálni, mint a nővérei – mondta a királyné együttérző hangon.

Alexandra, a trón várományosa, tökéletesen megértette anyja aggodalmait, és intette Charlotte-ot, hogy az egészsége érdekében fogadja

el a korlátokat. Victoria már kevésbé volt hajlamos az együttérzésre. Ő kezdettől fogva riválisának tekintette a húgát, olykor még meg is vádolta, hogy csak megjátssza az asztmarohamokat, így bújva ki a háborús munka kötelezettsége alól, holott Charlotte nagyon is vágyott rá, de eltiltották minden ilyesmitől. A két lány gyakran vívott ádáz szócseréket egymással. Victoria a születése napjától kezdve neheztelt Charlotte-ra, és a szülei kétségbeesésére betolakodóként bánt vele.

– Nem hiszem, hogy nagyobb biztonságban van itt. A gyógyszereivel együtt is gyakoriak a rohamai – mutatott rá a férje, és a királyné tudta, hogy ebben is van igazság.

– Azt sem tudom, kihez küldhetnék – folytatta Anna királyné elgondolkodva. – Nem akarom egyedül, de még egy nevelőnővel sem Balmoralba küldeni. Túl magányos lenne ott. És az ismeretségi körünkben nem jut eszembe senki, aki több gyereket is befogadna, habár biztosan vannak ilyenek, csak nem tudunk róla. Nyilatkozatot bocsáthatnánk közre, miszerint a legfiatalabb lányunkat elküldtük itthonról, hogy példát mutassunk vele, de rá nézve veszélyes lenne, ha az emberek megtudnák, hogy pontosan hol van.

– Ez kezelhető probléma – felelte a király halkán, és másnap reggel beszélt a dologról Charles Williamsszel, a magántitkárával. Charles megígérte, hogy amennyiben a királyné meggondolja magát és úgy dönt, hogy elengedi a hercegnőt, diszkrétan kérdezősködni fog. Tökéletesen megértette a problémát. A hercegnőnek Anglia valamelyik olyan vidékén, amely nem szenved a londoniakhoz hasonlóan heves légitámadásoktól, egy megbízható családnál kell laknia, akik nem árulják el a valódi kilétét.

Charles két hét múlva a király elé tette egy yorkshire-i nemesi kastélyban lakó család nevét. Az idősebb, feddhetetlen hírű arisztokrata házaspárt a magántitkár saját családja ajánlotta, akiknek Charles nem árult el egyetlen részletet sem arról, hogy kit kellene fogadniuk, mindössze annyit mondott, hogy a házigazdáknak száz százalékig megbízhatóknak és diszkrétnek kell lenniük.

– Yorkshire egy békés vidékéről van szó, Felség – mondta a titkár tiszteletteljesen, amikor négy szemközt maradtak –, és mindeddig, mint Felséged is tudja, vidéken sokkal ritkábbak a légitámadások, még ha Yorkshire-ben előfordult is egy-kettő. A szóban forgó házaspár családja a normann hódítás óta él az ottani hatalmas birtokán, ahol több bérlőnek is vannak kiterjedt gazdaságai.

Pillanatnyi habozás után ismerős történettel folytatta.

– Az első világháború vége óta a család, meglehetősen nehéz helyzetben van. Földben ugyan gazdagok, de pénz dolgában szegények. Megküzdőitek azért, hogy a birtokot egyben tartsák, és ne kelljen akár egyetlen részt is eladniuk belőle. Úgy értesültem, hogy a ház rossz állapotban van, azóta még inkább, amióta a fiatal férfiak négy éve elmentek harcolni. A házaspár nagyon kevés segítséggel intézi a ház és a birtok ügyeit. Az asszony a hatvanas, a gróf a hetvenes éveiben jár, az egyetlen fiuk egyidős Charlotte hercegnővel. Néhány hónap múlva, amikor betölti a tizennyolcat, neki is be kell vonulnia. A háború kezdetekor, hogy eleget tegyenek hazafiúi kötelességüknek, befogadtak egy egyszerű londoni családból származó fiatal lányt. Azt hiszem, készséggel nyújtának biztonságos menedéket Charlotte hercegnőnek, és talán... – Ismét elbizonytalanodott, és a király értette az okát. – Talán egy praktikus természetű ajándék segítene nekik a birtok vezetésében.

– Természetesen – felelte a király.

– Úgy vélem, a hercegnő ott nagyobb biztonságban lenne – folytatta Charles –, és a belügyminisztérium egy választott névre szóló papírjainak birtokában a házigazda grófon és grófnén kívül senki másnak nem kellene tudnia a valódi kilétéről. Kívánja Felséged, hogy kapcsolatba lépjek velük?

– Előbb beszélnem kell a feleségemmel – válaszolta a király, mire a titkár bólintott. Tudta, hogy a királyné vonakodik elküldeni a lányt, és maga Charlotte hercegnő is élénkén tiltakozna ellene. A Buckingham-palotában, a családja mellett akart maradni, és reménykedett, hogy egy év múlva, amikor tizennyolc éves lesz, majd rá tudja venni a szüleit, engedjék meg, hogy háborús munkát végezhesen.

– Talán ha elvihetné magával valamelyik lovát Yorkshire-be, az enyhítené a bánatát. – Charlotte hercegnő rajongott a lovakért, és az asztmája meg a kis termete ellenére kiváló lovas volt. Bármilyen, még a legtüzesebb lovat is meg tudta ülni, és erővel sem lehetett volna távol tartani az istállótól.

– Az csakugyan segíthetne – vélekedett a király, de azt is tudta: Charlotte minden elképzelhető érvet képes lesz felsorakoztatni, hogy ne kelljen elmennie. Londonban akart maradni, és reménykedett, hogy idővel ő is dolgozhat majd, mint a nővérei. Apja azonban tudta, hogy a szakadatlan bombázás és az egészségi állapota miatt London fokozottan veszélyes hely számára. Két idősebb testvére hasznos munkát végzett, és ez indokolta,

hogy továbbra is a fővárosban maradjanak, de ők semmilyen értelemben nem voltak érzékenyek, mint Charlotte.

A király aznap este elmondta a tervet a feleségének, akinek legalább annyi ellenvetése volt, mint amennyire a férje a lányuk részéről számított. Anna királyné valójában nem akarta elküldeni Charlotte-ot vidékre, hogy aztán esetleg egy évig ne is láthassa őt, amit mindketten nagyon is valószínűnek tartottak. Különleges bánásmódban sem részesíthetnék ott a hercegnőt, különben a környezetük megsejthetné a valódi kilétét, ami veszélyes lenne számára. Úgy kellene bánniuk Charlotte-tal, mint akárki mással, pontosan úgy, mint a már ott időző londoni lánnyal. A királynénak az sem tetszett, hogy a majdani házigazdáéknak van egy, a lányukkal közel egyidős fiuk. Anna ezt nem tartotta helyénvalónak, és emiatt is ellenezte a tervet.

– Ne butáskodj, drágám – mosolygott rá a férje. – Biztosra veszem, hogy annak a fiúnak most csak az jár a fejében, hogy pár hónap múlva csatlakozik a hadsereghez. Az ilyen idős fiúknak most csak a háború, és nem a lányok után szaladgálás jár az eszükben. A háború végéig nem kell emiatt aggódnod. Charles Williams azt mondja róluk, hogy kiváló, tisztességes és tiszteletre méltó család, a fiú pedig nagyon rendes gyerek. – Azt meg mindketten tudták, hogy a lányukat sokkal jobban érdeklik a lovak, mint a férfiak.

A középső lányuk, Victoria hercegnő előszeretettel flörtölt férfiakkal, ami miatt apja eldöntötte, hogy mihelyt véget ér a háború és a fiúk hazajönnek, haladéktalanul férjhez fogja adni őt. Victoriának férj kell, aki irányítja, és gyerekek, akik lefoglalják. Tizenhat éves kora óta érdekelték a férfiak, apja aggódott is, hogy vajon kikkel találkozik munka közben, de ezen nem tudott változtatni. Mindnyájan tették a dolgukat, és a királyné rajta tartotta a szemét Victorián. Alexandra hercegnő ezzel szemben sohasem okozott aggodalmat a szüleinek. Komoly gondolkodású, megbízható lány lévén egy percre sem tévesztette szem elől azokat a feladatokat, amelyeket egy napon uralkodóként örökölni fog. Nagyon hasonlított az apjára, aki nem győzött csodálkozni azon, hogy a három lányuk mennyire különbözik egymástól.

Másnap, miután a nevelőnőjével együtt rövid sétát tett a palota kapuin belül, Charlotte-nak hazaérve súlyos asztmarohama volt. Ez még őt is úgy megijesztette, hogy panasz nélkül bevette a gyógyszerét. Este a szülei elmondták neki, hogy el szeretnék küldeni Yorkshire-be, a Hemmings

család, Ainsleigh grófja és grófnéja házába. Charlotte elszörnyedt a gondolatra. Szalmaszőke haja, porcelánfehér bőre és hatalmas kék szeme volt, amely tágra nyílt, amikor meghallotta, mit terveznek vele a szülei.

– De hát miért, papa? Miért kell engem megbüntetni? Még pár hónap, és én is végezhetem ugyanazt a munkát, amit a nővéreim! Miért kell addig száműznötök engem?

– Nem „száműzünk”, Charlotte, és több mint pár hónap múlva töltöd be a tizennyolcadik évedet. Addig még majdnem egy év van hátra. Javaslom, hogy a születésnapodig maradj Yorkshire-ben, ahol nyugalom van, és ha az asztmádnak jót tesz a vidék, akkor a születésnapod után beszélhetünk a hazatérésedről és az önkénteskedésedről. Édesanyád, az orvosod és én egyetértettünk abban, hogy a mostani poros londoni levegő nem tesz jót neked. Még fiatal vagy, Charlotte. Ha nem lenne háború, tizennyolc éves korodig iskolába járnál. Még bőven van mit tanulnod.

Charlotte makacsul, vitára készén felszegte az állát.

– Viktória királynő tizennyolc éves volt, amikor trónra lépett.

Apja azonban nem fogadta ezt el érvként.

– Ez igaz, de nem tizenhét volt, nem folyt háború, és a Luftwaffe nem bombázta Angliát. A mostani sokkal bonyolultabb, és mindenki számára, de főleg a te szempontodból veszélyesebb helyzet.

Apja tudta, hogy Charlotte-ot lenyűgözte üknagyanyja, Viktória királynő, talán mert az alkata miatt mindenki hozzá hasonlította, és mert ő is vagány volt és bátor, mint Viktória, Anglia egy évszázaddal korábbi király nője. Charlotte tisztában volt vele, hogy a trónöröklési sorban harmadikként nem valószínű, hogy valaha is királynő lesz belőle, de csodálta jeles őst, és példaképként tekintett rá.

Mire eljött a hét vége, a király és a királyné Charlotte kitartó tiltakozása ellenére meghozta a döntést. Csak kevéssé enyhült meg attól, hogy magával viheti a kedvenc lovát. És, mintegy alátámasztva a szülei rá vonatkozó tervének érvényességét, a németek egy még nagyobb szabású légitámadást indítottak a város központja ellen, ami megerősítette a királyt abban, hogy el kell küldeniük Charlotte-ot otthonról.

A király megkérte a belügyminisztériumot, hogy készítsék el a Charlotte személyazonosságát védő iratokat. A gróf és a felesége tudta, kit küldenek hozzájuk, és megígérték, hogy nem árulják el senkinek. A hercegnő a Charlotte White nevet kapta a Windsor helyett, ami anonimitást volt hivatva biztosítani számára.

Az elutazása előtti estén ismertették a tervet két nagyobb lányukkal, miközben Charlotte szótlanul, könnyes szemmel ült mellettük, és igyekezett bátornak mutatkozni. Alexandra hercegnő vigasztalón átölelte, Victoria hercegnő pedig komiszul elégedett mosollyal nyugtázta, hogy egy évre megszabadul a húgától.

– Remélem, nem bánnak veled úgy, mint Hamupipőkével, és nem neked kell majd kitisztítani a kandallókat. De valószínűleg mindenki máshoz hasonlóan nekik sem maradt személyzetük. Képes leszel titokban tartani, hogy ki vagy? – kérdezte Victoria gonoszul, érezhető kételkedéssel a hangjában.

– Muszáj lesz – felelte helyette az apja. – Nem élhet biztonságban ott sem, ha megtudják, kicsoda. Szándékunkban áll elmondani, hogy elküldtük őt vidékre, mint sok gyereket, de azt nem fogjuk elárulni, hogy hol van. A grófon, a grófnén és Charlotte-on kívül senki sem tudhatja, ki ő.

– Észre sem fogod venni, hogy eltelt az év, és jöhetsz vissza – nyugtatgatta kedvesen idősebb nővére. Később elment a szobájába, hogy kedvenc pulóverei és könyvei közül elhozzon néhányat Charlotte-nak. Levette vékony kis arany karkötőjét, rajta egy aranszívvvel, és ráhúzta húga csuklójára. – Nagyon fogsz hiányozni – mondta nagy komolyan. Alexandra a születése óta mindig védelte Charlotte-ot. Victoria gyakran bosszantotta mindkettőjüket, de Charlotte-ot jó természettel áldotta meg az ég, a szelíd lelkű Alexandra pedig erősebb volt, mint amilyennek látszott. Annak kell lennie, ha egy napon, apjuk után ő lesz az uralkodó. Victoria féltékeny természetű lévén gyakran irigykedett mind az idősebb, mind a fiatalabb testvéreire. Haragudott, amiért ők ketten olyan jól kijöttek egymással.

Alexandra haja olyan fekete volt, amilyen szőke Charlotte-é. Victoria vörös hajjal született, és mindhármuknak a vérvonalukra jellemzően finom, arisztokratikus vonásaik voltak. Charlotte két nővére, akárcsak a szüleik, jóval magasabb volt nála, aki mindössze százötven centiméterre nőtt, de ehhez tökéletesen arányos testalkat társult – kicsi, de bájosan elegáns jelenségnek látszott.

A család másnap reggel a királyné nappalijában gyűlt össze, hogy elbúcsúzzon Charlotte-tól. Charles Williamst, a király titkárát és a lány idős nevelőnőjét, Felicityt bízták meg azzal, hogy elkísérjék őt az úton. Mindkettőjükben meg lehetett bízni, hogy az elkövetkező tíz-tizenegy

hónapban megőrzik a hercegnő hollétének titkát. A fővárostól négy-öt órányi autótú végcéljánál a gróf és felesége várja majd őket. Charles Williams saját kocsiján mentek, hogy ne keltsenek feltűnést. Charlotte könnyes szemmel ült be az egyszerű Austin hátsó ülésére, hogy egy perc múlva méltóságteljesen kigördüljenek a palota kapuján. Charlotte eközben azon töprengett, hogy vajon mikor jöhet haza, és hirtelen az a szörnyű előérzete támadt, hogy soha többé. De Londonban, ahol az emberek egyik napról a másikra éltek, éjszakánként potyogtak a bombák, sokan tanúi voltak a házuk romhalmazzá válásának, szeretteik eltűnésének vagy halálának, most mindenkit ilyen érzések gyötörtek.

– Csak egy év – biztatta magát suttogva, miközben a városból kifelé tartva mostanában romba dőlt házak mellett hajtottak el. Charlotte magával hozta a gyógyszerét, de zárva tartották az autó ablakait, hogy útközben ne legyen rájuk szükség. Ám vagy a családtól való elválás megpróbáltatása, vagy az utcákon szálló por miatt olyan szorítást érzett a mellében, hogy alig kapott levegőt. Becsukott szemmel gondolt vissza a szüleire és a testvéreire, s közben hősiesen küzdött, hogy abbahagyja a sírást.

A Londontól Yorkshire-ig vezető hosszú úton eleiszundított. Felicity telepakolt egy piknikkosarat ennivalóval, mert a katonai elhárítás azt tanácsolta Charles Williamsnek, hogy ha lehet, útközben ne álljanak meg fogadóknál vagy éttermeknél, mert ha történetesen felismerik a hercegnőt, kitalálhatják, hová tart. Pár nap múlva ki fognak adni egy közleményt arról, hogy a hercegnőt a londoni bombatámadások miatt hosszabb időre, a következő születésnapjáig vidékre küldték. Mind a belügyminisztérium, mind a brit kémelhárítás elzárkózott attól, hogy bármilyen utalást tegyen a yorkshire-i tartózkodási helyére. Már csak azért is, hogy az információ ne juthasson a németek tudomására. Ha ugyanis elfognák, vagy ami még rosszabb, megölnék a hercegnőt, az demoralizálná a briteket és a királyi családot.

Charlotte megette a szakács által neki készített vizitormás és uborkás szendvicseket, amelyekben pár karika kolbász is volt, ami mostanság ritka finomságnak számított még a királyné asztalán is. Amikor pedig elunta a vidék látványát, el-elnyomta az álom.

Végül megérkeztek a dimbes-dombos Yorkshire-be. Meleg nyári nap volt. Charlotte nézte a legelésző teheneket, lovakat és birkákat, és megpróbálta elképzelni, milyen lesz az élete Yorkshire-ben. A lovát, Fáraót már három napja elküldték a segéd-istállómesterrel és az egyik istállófiúval,

akik hazatérve jelentették, hogy Charlotte kedvenc telivér lova jól fogadta az új helyét, és szemmel láthatóan tetszett neki a legelő, ahová kivitték.

Csak egy nagyon öreg, korábban már nyugdíjba ment férfi és egy tizennégy éves fiú dolgozott az Ainsleigh Hall istállójában, Hemmingsék birtokán. Elmondták, hogy a grófnak már csak néhány lova maradt, egy vadászló, amin a Hemmings fiú szokott kilovagolni, és néhány öregebb háta. De már sem a gróf, sem a grófné nem ül lóra. A gróf nagy vadász hírében állt, de a háború véget vetett a vadászatoknak, a grófné pedig tíz éve leesett a lóról és eltörte a lábát, azóta nem jár lovagolni, mesélte nekik az öreg istállómeister. Ezt halivá Charlotte-nak eszébe jutott, hogy Charles elmondása szerint Hemmingsék már nem fiatalok. Henry a fiuk, késői meglepetésként született, amikor a grófné már betöltötte negyvenkilencedik évét. Jelenleg a hatvanhetedik évében járt, a gróf pedig hetven-egynéhány éves volt.

Charles említette, hogy a fiuk a legdrágább kincsük, a szemük fénye, és rettegnek, hogy néhány hónap múlva be kell vonulnia. A fiú már csatlakozott egy gyalogezredhez, csak arra várt, hogy a tizennyolcadik születésnapját követően megkapja a behívóját. Karácsonykor már nem lesz otthon, a Hemmings házaspár magára marad a két fiatal lány vendégük társaságában.

Charlotte jóformán semmit sem tudott a már két esztendeje ott élő lányról, azon kívül, hogy Londonból, azon belül az East Endről érkezett Yorkshire-be, és közvetlenül a megérkezése után mindkét szülője életét vesztette a bombázásokban. Árva volt, mint oly sok más angol gyerek. Nagyjából egyidős volt Charlotte-tal, ami kellemes lesz számára, feltéve, hogy jól kijönnek egymással, de Charlotte el sem tudta képzelni, hogy másképp is lehet.

Ő maga sohasem járt iskolába, magántanártól tanult. Időnként unalmas volt, főleg amikor a nővérei már kikerültek a tanulószobából, és neki egyedül kellett elkészítenie a feladatait egy francia nevelőnő társaságában, aki franciára, valamint rajzolni és táncolni tanította. Történelemre és a matematika alapjaira az Eton College egyik professzora, irodalomra egy cambridge-i professzor oktatta, aki végigvette vele az angol írókat és költőket. Charlotte remélte, hogy Yorkshire-ben nem kell folytatnia a tanulmányait, noha megígérte apjának, hogy minden rendelkezésére álló könyvet elolvas majd, mint ahogy azt a néhányat is a parlament történetéről, amit tőle kapott, hogy vigye magával. A király azt akarta, hogy a hercegnők

jól ismerjék az angol kormány munkáját. Úgy vélte, a király lányaiként ez kötelességük.

Charlotte sokkal jobban szeretett kilovagolni, bezzeg lovaglásból nem kellett órákat vennie. Merész és ügyes lovas volt, számos alkalommal csatlakozott apjához a királyi vadászatokon, amíg a háború végét nem vetett ezeknek a szórakoztató programoknak. A nővérei nem voltak ilyen kalandvágók. Charlotte ma már oldalnyereg helyett férfimód, rendes lovaglólülésben akart lovagolni, anélkül, hogy bárki megakadályozná vagy megróná ezért az illetlenségért. Windsorban valahányszor megpróbálkozott vele a saját lován vagy apja lovain, mindig megfeddték érte. A királyi kiképzőközpontban sem tehetett, csak a vidéki pihenéseik alkalmával, de ha a szülei megtudták, ott is szidást kapott, és felszólították, hogy üljön női oldalnyeregbe, mint az anyja és a nővérei.

Anna királyné is lelkesedett a lovaglásért, ha nem is annyira, mint legfiatalabb lánya, de ő beérte azzal, ha szép nyugodtan bejárja a lován a parkjukat. A királyi pár gyakran kilovagolt együtt, míg Charlotte a kora reggeleket kedvelte valamelyik lovászfű társaságában, hogy senki ne lássa, amint vad vágásra sarkallja a ménjét, és szélvészfényként nyargal vele. Ilyesmit tervezett Yorkshire-ben is, remélve, hogy a grófék nem fognak tanórákat szervezni számára, és erősén bízott abban, hogy nem vesznek föl hozzá házitanítót. Kíváncsi volt, vajon az a vele egyidős lány ugyanúgy szeret-e lovagolni, mint ő, vagy hogy egyáltalán tud-e. Ha nem, akkor szívesen megtanítaná.

Hemmingsék épp befejezték az ebédet, amikor megérkeztek Ainsleigh Hallba, a gróf, a grófné és a fiuk, Henry, kijöttek, hogy üdvözljék őt, és bemutatkozzanak. A hercegnőt Charlotte White néven mutatták be nekik. Lucy Walsh, a londoni lány leghátul állt, és amikor Hemmingsék bemutatták, hozzá sem mert szólni Charlotte-hoz, inkább csak tisztes távolból nézte őt. Charlotte jól megfigyelte a másik lány egyszerű, sötétkék ruháját és felette a jól szabott kabátot. Ő maga magas sarkú cipőt, elegáns, sötétkék bársonykalapkát és kesztyűt viselt, a haját laza kontyba fésülte a tarkóján. Jól öltözöttnek és roppant divatosnak látszott.

Udvariasan üdvözölte Hemmingséket és Lucyt, és megköszönte nekik, hogy velük maradhat. A fiuk, Henry, megbabonázva, szótlánul bámult rá. Soha életében nem látott még hozzá hasonló lányt, kisfiú kora óta nem járt Londonban. A szülei jobban kedvelték a vidéket, és a fiuk még nem volt elég idős ahhoz, hogy társaságba járjon, de mostanában nem is lesz alkalma

rá, mivel hamarosan megkapja a behívóját. Mindazzal, ami a rangjával és a címével jár, várnia kell a háború utániig. Ugyanígy voltak ezzel a barátai is.

Miután az istállóban már látta a lovát, Henry meglepődött azon, hogy Charlotte milyen kicsi. Izgatta, vajon hogyan képes megülni egy olyan nagy és tüzes lovat. Kecsesnek, illedelmesnek, szinte bátortalannak látta a lányt, ahogy elindultak be a házba. Charlotte egy mosolygós pillantást küldött Lucy felé, közvetlenül Henryhez azonban eddig egy szót sem szólt. Nem volt hozzászokva, hogy fiúkkal ismerkedjék. A gróf kedélyes embernek tűnt, aki melegen köszöntötte őt. Idősebbnek látszott a koránál, a grófné pedig a lovasbalesete óta enyhén bicegett. Kedves arcával, hófehér hajával a nála jóval fiatalabb anyja mellett Charlotte szemében kifejezetten öregnek tűnt. Arra gondolt, hogy inkább látszanak Henry nagyszüleinek, mint a szüleinek.

– Örömmel látjuk az otthonunkban, Királyi Fenség – suttogta a grófné, amikor a többiek hallótávolságon kívül voltak. Charles Williams Charlotte csomagjaira felügyelt, amelyeket az egyik farmról jött fiú, a ház alkalmazottja hordott fel az emeletre. Felicitynek és Charlesnak a konyhában terítettek, hogy egyenek valamit, mielőtt visszainduljak Londonba. Charlotte elmondta, hogy ő már evett útközben, és reménykedett, hogy ebben a szép időben kilovagolhat Fáraón. Miután elhelyezték a szobájában, a nevelőnőjének és apja titkárának nem maradt más tennivalója.

– Nagyon szép lovad van – szólalt meg végre Henry, miközben Charlotte oldalán belépett a házba. A lány lesütött szemmel megköszönte a bókot. A fiú szülei rögtön láthatták, milyen kifogástalan nevelést kapott. Minden porcikájában hercegnő volt, noha mostantól nem használhatják a címét, nehogy szöget üssön valakinek a fejébe, hogy ki lehet ő. A fiuk sem sejtette, azt gondolta, a szülei valamelyik londoni arisztokrata ismerősének a lánya, akit a szülők Yorkshire-ben akarták biztonságba helyezni.

Lucy egy szót sem szólt hozzá, amikor Hemmingsék és Charlotte mögött ő is belépett a házba. El is tűnt rögtön a konyhában, ahol otthonosabban érezte magát. Henry ügyet sem vetett rá, annyira lekötötte a figyelmét az új jövevény, aki nagyon felnőttnak tűnt a szemében. Ő is együtt teázott Charlotte-tal és a szüleivel a könyvtárszobában, de aztán elment, hogy átlovagoljon az egyik tanyára, ahol elmondása szerint egy kerítés javításában segédkezett, nem lévén más, aki megcsinálja.

Mostanában, mint mondta, sokat dolgozik a gazdaságokban, hogy elfoglalja magát, és nagyon élvezi ezt a munkát.

– Sajnos itt, a házban is szűkében vagyunk kissé a személyzetnek – mentegetőzött a grófné. – A múlt háború óta semmi sem ugyanaz többé, és attól tartok, hogy ez a mostani háború a végét fogja jelenteni az olyan birtokoknak is, mint a miénk. A fiatalok közül sokan nem jöttek vissza, a városokban maradtak, amikor véget ért a háború. Félek, hogy most is így lesz, vagy még rosszabbul. Amióta nőknek kell dolgozniuk a gyárakban, még a fiatal lányok is elszökdöstek a tanyákról a városokba. Lucy nagy segítséget jelent nekünk. Nélküle el lennénk veszve. Reméljük, itt is marad, hiszen senkije sincs már Londonban. Szomorú történet. Mindkét szülőjét elvesztette, amikor összeomlott a házuk. Szerencse, hogy ő akkor már itt volt.

Charlotte bólintott, nagyon sajnálta Lucyt, noha még nem is ismerte. Nagyon egyszerű, félénk teremtésnek látszott. Charlotte remélte, hogy barátnők lesznek, tekintve hogy egyidősek voltak.

Miután megteáztak/.a grófné felkísérte Charlotte-ot a szobájába, aminek láttán a lány egy pillanatra megdöbbsent.

– Az egyik vendégszobát szerettem volna megnyitni Királyi Fenséged számára – kezdte fojtott hangon, a grófné –, de nem szeretnénk, ha bárki tudomást szerezne a helyzetéről. Az édesanyja külön a lelkemre kötötte ezt a nekem küldött levelében, ezért helyeztük el a Lucyé melletti szobában.

Az egyik régi cselédszoba volt a legfelső emeleten, az ablakból a dombokra, az erdőkre és a birtokon lévő tóra lehetett látni. A szobában, amelyben a háború előtt az egyik szobalány lakott, egy ágy, egy szekrény, egy kis íróasztal és egy szék volt, más nem is fért volna el. Mára már csak két nő maradt a házban. Az ő szobáik a lenti folyosóról nyíltak, de nem voltak különbek Charlotte-énál. Mivel ő a szülei egyik palotájában sem járt a szobalányok szobáiban, nem tudta, azokhoz képest ez milyen. Az biztos, hogy ez kicsi volt, sötét, és kopár falaival minden személyes jelleget nélkülözően komor hangulatú. Felfelé jövet észrevette, hogy a házra már nagyon ráférne egy festés, a nap sok függöny anyagát kifakította, elvékonyította, és több helyen kikoptak a szőnyegek. A bútorzat szép volt, de maga a ház sötét és huzatos, a nyári hónapokban hűvös, de télen bizonyára jégveremmé vált, mert csak a lenti szobákban gyújtottak be a kandallókba.

Charlotte nem ilyen szobához volt szokva, és még akkor is ott volt a döbbenet az arcán, amikor lement a földszintre, hogy elbúcsúzzon Felicitytől és Charléstól, akik mihelyt megették, amit kaptak, már indultak is, hogy estére, de még az elsötétítés előtt visszaérjenek Londonba. Charlotte mindkettőjükkel kezét fogott, és megköszönte, hogy elkísérték. Charlesnak vissza kellett fognia magát, nehogy meghajoljon előtte, de Felicity magáról megfélemedkezve pukedlizett, amit szerencsére csak a grófné látott, mivel akkor éppen nem járt más arrafelé.

Charlotte ezután felment a szobájába, hogy kicsomagoljon. Néhány ruháját a bőröndben kellett hagynia, mert a szekrényben nem volt elég hely, de nem bánta. Átöltözött a lovaglóruhájába, és épp a kalapját vette fel, amikor Lucy besétált a szobájába, és alaposan szemügyre vette. Charlotte lovaglóruhája egyszerű volt, de minden holmija szemmel láthatóan a legjobb minőségben, tökéletes szabással és a legfinomabb anyagokból készült, és úgy állt Charlotte filigrán alakján, mintha ráöntötték volna.

– Ők a szüleid? – kérdezte Lucy Felicityre és Charlesra utalva, mire Charlotte megrázta a fejét, de nem nagyon tudta, mit mondjon, hogyan magyarázza meg, kik ők. Azonnal felfigyelt Lucy East End-i kiejtésére.

– Barátok, akik felajánlották, hogy elhoznak, mivel van autójuk, a szüleimnek meg nincs, és ők nem tudják elhagyni Londont. – Csak ez jutott eszébe magyarázatként, de egy jobb megfigyelő rögtön kitalálta volna, hogy a két ember alkalmazott, Lucy azonban nem jött rá erre. Ilyesmi eszébe sem jutott, pedig a viselkedéséből, a kiejtéséből és az öltözködéséből nem volt nehéz rájönni, hogy Charlotte előkelő származású. – Szoktál lovagolni? – kérdezte Lucytól kedvesen. Ő azonban a fejét fázta, és rémült arccal felelte:

– Félek a lovaktól. Túl nagyok és félelmetesek. Mivel foglalkoznak a szüleid? – Szeretett volna többet is megtudni az érdekes jövevényről. Ők ketten teljesen másképp ejtették a szavakat. Charlotte a felsőbb osztályok jól megkülönböztethető stílusában, Lucy pedig a londoni átlagemberek módján. Két nagyon különböző világból jöttek.

Charlotte gyors válasz után kutatott a fejében.

Mind ez ideig nem gondolt rá, mit mondjon, ha valaki a szülei után érdeklődik nála.

– Apám a kormánynak dolgozik köztisztviselőként, anyám titkárnő. – A válasz messze volt az igazságtól, de ennél jobb hirtelen nem jutott eszébe. Lucy magas, fekete hajú, nem túl szép, sápadt arcú lány volt, akit láthatóan elbűvölt Charlotte, bár kissé félszegen közeledett hozzá. Charlotte

betolakodónak érezte magát a másik lány birodalmában, és voltaképpen Lucy is így tekintett rá. Egészen odáig minden tökéletes volt, Henry figyelme csak rá irányult, még akkor is, ha a fiú ritkán és csak röviden szólt hozzá. Vacsoránál főleg a szüleihez beszélt, többnyire a gazdaságokról. Róla nemigen vett tudomást.

– Jól hangzik – nyugtázta Lucy. – És hol laktok?

– Putney-ban – vágta rá Charlotte, mire Lucy elégedettén bólintott. Kellemes középosztálybeli környék, simán elhitte.

– Az én apám cipész volt, anyám meg varrónő. Néha kisegített apámnál a műhelyben. – Lucy szeme megtelt könnyel, Charlotte szerette volna megsimogatni, de nem merte. – Vannak testvéreid? Nekem nincsenek. Egyedül maradtam, és egyedül leszek akkor is, amikor a háború után visszamegyek Londonba.

– Nagyon sajnálom – mondta erre Charlotte, mire Lucy bólintott, és elfordulva letörölte a könnyeket az arcáról. Charlotte megigazította a lovaglókaját, elárulta, hogy van két nővére, aztán felkapta a lovaglóostorát és a kesztyűjét, hogy végre elinduljon az istállóba. Álig várta, hogy lássa a lovát, Fáraót. A találkozás majdnem olyan lesz, mintha egy otthoni barátja lenne itt vele.

Charles elmondta neki, miszerint apja fizet a ló tartásáért, hogy Fáraó ne jelentsen terhet Hemmingséknek. Anyja azt is elárulta: azért is fizetnek, hogy ő ott lehessen. Hemmingsék hálásan és kicsit zavartan fogadták a segítséget. Jelenleg a gazdaságok nem jövedelmeztek semmit, mivel minden, amit természetek, a kormány élelmiszerügyi minisztériuma felügyelete alá került, ők a maradékot ették. A tanyákon az asszonyok konyhakertet telepítettek, csirkét és nyulat tenyésztettek, hogy legyen mit enniük. A lányaik beléptek a női szárazföldi hadseregbe, ők lettek a Szárazföldi Lányok.

Lucy nézte, ahogy Charlotte leszalad a lépcsőn fényesre tisztított lovaglócsizmájában. A gróf a kis fogadószobájában szunyókált, a grófné felment az emeletre, hogy lepihenjen egy kis időre, így Charlotte senkivel sem találkozott, miközben kilépett a házból, és elsétált az egészen közel lévő, gyönyörű öreg fákkal körbevett istállóig. A kerten, amelyen áthaladt, meglátszott a gondozás hiánya, itt-ott teljesen benőtte a gaz. A kertészek az elsők között mentek el. Az egyik lovászfiú egy nagyon öreg lovat járatott, Charlotte feltételezése szerint ez lehetett az a telivér, amin a gróf szokott

lovagolni, ha még megtette egyáltalán. A grófné említette, hogy az ízületei miatt már csak ritkán ül lóra.

Charlotte belépett az istállóba, és abban a pillanatban meghallotta Fáraó nyihogását. A ló felismerte a lépteit, megérezte, hogy ő az, így a lány könnyen megtalálta a bokszát. Az állat hozzádörgölte a fejét, ő pedig felnyergelte, és rátette a lószerszámot, amit az otthoni lovászok hoztak el vele együtt Yorkshire-be. Aztán gondolt egyet, és az oldalnyeret lecserélte egy férfinyeregbe, amit a lószerszámos kamrában talált. Megrövidítette a kengyelt, hogy kényelmes legyen számára, aztán megkereste az istállófiút, hogy segítsen felülni a nyeregbe.

Egy perc múlva már a tó felé vezető, magas fákkal szegélyezett árnyas úton poroszkált. Melege volt a lovaglókabátban, de nem bánta. Egy mező szélére érve nekieresztette a lovat. Fáraó éppoly boldog volt, mint a lovasa, hogy végre vágtázhat. Félóra hosszat galoppoztak, el a tó mellett, majd könnyű vágtában vissza, és Charlotte közben mosolyogva gyönyörködött a tájban. Csodaszép vidék volt. Hazafelé menet ügetésre lassított, és útközben találkozott a lován Feléje közeledő Henry Hemmingsszel. A fiú csodálattal bámult rá.

– Te aztán tudsz lovagolni! Láttalak, amikor a mezőn vágtattál. Gyönyörű lovad van, királynőhöz méltó! – lelkesedett, és Charlotte fején egy pillanatra átvillant, hogy talán tudja is, hogy ki ő. De aztán elhessegette a gondolatot.

– Jó fiú. Apámtól kaptam ajándékba – felelte.

– Majd rendezhetünk versenyt, ha már megismerted az itteni terepviszonyokat – ajánlotta Henry, amire Charlotte örömmel rábólintott. – Igaz, hogy Winston nem mérhető a te lovadhoz, de azért megpróbálhatjuk.

Charlotte nevetve egyezett bele, és ahogy a fiúra nézett, mindjárt fesztelenebből érezte magát, mint amikor megérkezett.

– Szép ez a hely – bókkolt a fiúnak. Henry mellé léptetett nagy szürke lován, amely szép példány volt, de nem olyan vér vonalú, mint Fáraó, és nem nagyon vehette volna fel vele a versenyt. Charlotte észrevette, hogy Henrynek melegbarna szeme és gyönyörű fekete haja van. Régi és viseltes lovaglóruháját látva gyanította, hogy még az apjái lehetett, mert egy másik kor ízlését tükrözte. Henry nem volt semmi, ami divatos lett volna, de ő maga nyílt volt és barátságos, nem titkolta, hogy örül egy másik fiatal társaságának, aki ráadásul gyönyörű lány. Tudta, hogy Lucy szerelmes belé, de az érzés nem volt kölcsönös, úgyhogy inkább úgy tett, mintha nem tudna

róla. Lucy nagydarab, félszeg, egyszerű lány volt, nemigen lehetett vele miről beszélgetni. Alapfokon végzett egy londoni iskolában, érdeklődése igencsak korlátozott volt. Elmondása szerint naponta eljárt apja műhelyébe kisegíteni, néha anyjának is segített a varrásban, de mindez Henryt nem érdekelte.

Lucy ki nem állhatta a lovakat, holott Henry szenvedélyesen szerette őket, akárcsak Charlotte. Henry kedvelte Lucyt, rendes lánynak tartotta, azt is érezte, hogy milyen magányos, mennyire szeretne beszélgetni, de nem volt bennük semmi közös. Ezzel szemben Charlotte az első perctől fogva elkápráztatta, olyannak látta őt, mint egy fényesen ragyogó csillagot. Apró termete ellenére az egész teret betöltötte a jelenlétével, és úgy lovagolt, mint egy istennő.

Felvették a tempót, és könnyű vágóban tették meg az utat vissza az istállóig, útközben kis patakokon és farönkökön ugratva át. Egyformán jó lovasok voltak, és Charlotte élvezte a közös lovaglást. Az istállóba érve lenyergelték a lovakat, Charlotte lekefélte Fáraót, adott neki zabot és szénát, s végül együtt ballagtak vissza Henryvel a házba. Közeledett a teázás ideje, ami egyben a vacsora is volt. Charlotte sokáig elmaradt, és most sietett átöltözni. A lépcsőn összetalálkozott Lucyval, aki egy sima kék kartonruhában a konyhába igyekezett, hogy segítsen elkészíteni a teát a családnak. Szívesen magára vállalta a felszolgálást, és ezt feltételezte Charlotte-ról is.

– Ha átöltöztél, lejöhetsz a konyhába segíteni – szólt oda neki kurtán. Az ablakából látta Charlotte-ot és Henryt hazafelé jönni, és a látvány aggodalommal meg némi féltékenységgel töltötte el. Még bízott benne, hogy idővel Henry viszonzni fogja az érzéseit.

Ennek fényében Charlotte érkezése az ő számára nem jelentett örömteli fejleményt. Két éve reménykedett, hogy Henry előbb-utóbb beleszeret, és ez a ház lesz az otthona a jövőben is. De már nem sok ideje maradt a fiú meghódítására, mert Henry hamarosan elmegy a háborúba, és erre idejön ez a tündérszerű, csinos lány Londonból. Charlotte nem próbálta meg elvarázsolni a fiút, de nem is volt szüksége rá. Minden olyan elbűvölő volt körülötte, hogy Lucy biztosra vette: Henry hamarosan beleszeret, és azzal az ő esélyei örökre szertefoszlanak.

Roszkedvűen terítette meg az asztalt, néhány tányért oda is csapott mérgében olyasmieért, amiről Charlotte-nak sejtelme sem lehetett. Ő pár perc múlva ért le a konyhába sötétkék rakott szoknyában, fehér blúzban és

lapos sarkú cipőben. Semmi csábító nem volt rajta, de a maga tökéletes ártatlanságában olyan szép volt, hogy arra még a két konyhalány, mindkettő régi bútordarab, is felfigyelt. Egyikük főzött, ami manapság a jegyrendszer miatt nehéz feladat volt. Charlotte mostanáig nem érezte ennek a teljes súlyát, de itt meg kellett tapasztalnia, A palota szakácsai művészi ügyességgel pótolták azt, ami hiányzott a királyné asztaláról, itt, Yorkshirében viszont hozzá kellett szoknia a soványabb koszthoz. Charlotte azonban nem volt nagy étvágyú, úgyhogy nem bánta.

A gróf és a grófné mindig pontosan érkeztek az ebédlőbe, és a lányok velük együtt ültek asztalhoz. A grófi pár nagylelkűen úgy intézte, hogy Lucy kezdettől fogva együtt étkezhessen velük. Ez a szituáció sokat csiszolt Lucy modorán, de Hemmingséknek is hasznot hozott, mivel Lucy kiségtett a konyhán, és az ételek nagy részét ő szolgálta fel. Charlotte megpróbált segíteni, de zavartan vette észre, hogy fogalma sincs, mit kellene tennie, hogy kell ügyesen hordani a tálakat, megteríteni vagy felszolgálni. Ahhoz volt szokva, hogy mindent elébe tesznek, nem törődött azzal, mit és hogyan csinálnak a szolgák. Tudta, itt meg kell tanulnia mindezt, hogy hasznossá tegye magát.

A grófné láthatóan zavarba jött, amikor látta, hogy Charlotte behoz egy tál híg pörköltet, amit a farmjukon tenyésztett disznó húsból készítettek. Már mondta volna neki, hogy nem kell felszolgálnia, de a gróf figyelmeztető pillantását látva lenyelte a mondandóját. A király lányának itt közemberként kell élnie, ugyanazt kell tennie, amit a többieknek, hogy senki ne sejttesse, valójában kicsoda ő. Most Charlotte White volt, átlagpolgár, csak éppen a viselkedése rácáfolt erre. Ízig-vérig hercegnő volt, annak is látszott, bármennyire egyszerűen volt öltözve. Miután ettek, Lucyval együtt kihordták a tálakat a konyhába. Charlotte kezében úgy álltak az edények, mintha mindjárt elejtené őket, de a többiek nagy megkönnyebbülésére nem ejtett el semmit.

Vacsora után mindenki visszavonult, mivel rendszerint hajnalban keltek. Henry ilyenkor gyakran elment, hogy még napkelte előtt segítsen a gazdaságban. Aznap este elkísérte Charlotte-ot a szobájáig, és felajánlotta, hogy kölcsönad neki egy könyvet az arab lovakról/amit most olvasott ki. Charlotte megköszönte, majd amikor a fiú elment, leült a kis íróasztalához, hogy levelet írjon anyjának. Megbeszélték, hogy a grófné fogja postára adni helyette a leveleit, hogy senki ne lássa, kinek szólnak. Charlotte egy sóhajjal elővette a tollát, és azon gondolkozott, hogy mit írjon a

családjának. Nem akarta sokkolni őket azzal, hogy felszolgált a vacsoránál, sem elmondani, hogy egy évig a sötét és huzatos kastély egyik apró szobájában fog lakni. Már nagyon szeretett volna hallani róluk, Alexandra meg is ígérte, hogy ír neki.

– *Drága mama és papa* – kezdte a levelét elegáns szépíráásával, és beszámolt a Fáraóval való kilovagolásáról a gyönyörű yorkshire-i dimbesdombos vidéken. Ez olyasmi, amit legalább érteni fognak, és azt is elmondta nekik őszintén, hogy az első itt töltött napján nem jött elő az asztmája, úgyhogy nem kellett bevennie a gyógyszert. Lucyról annyit írt, hogy nagyon helyes lány. Henryt nem említette meg, aki szintén nagyon kedves volt hozzá/ de nem tartotta illendőnek, hogy írjon róla. Beszámolt a grófról és a grófnéről, a vendégszeretetükről. Egy órájába telt, mire megírta a levelet, és amikor lezárta a borítékot, könnyek csillogtak a szemében. A családja, a palota, London az összes problémájával együtt olyan távolinak tűnt.

Rettentő hosszú tíz vagy tizenegy hónap lesz, mire visszamehet. Most egyedül Fáraó emlékeztette az otthonára ebben az ismeretlen világban. Lucy túl visszahúzódónak találta, semhogy barátokká válhassanak, Henry pedig fiú volt, ezért nem kerülhetnek közel egymáshoz. A gróf és a felesége kedvesek voltak, de túl öregek. Borzasztóan hiányoztak a szülei és a testvérei. A levelet az íróasztalon hagyva vetkőzni kezdett. Soha életében nem érezte még ennyire egyedül magát. Az előtte lévő év örökkévalóságnak tűnt. Aznap este álomba sírta magát.

Második fejezet

Charlotte-nak hamar szokásává vált, hogy hajnalban kilovagol Fáraóval, és órákig járja a mezőket meg az erdei utakat, mielőtt visszamenne a házba. Reggel nem volt semmi dolga, és senki nem ellenezte, hogy kilovagoljon. Henry egyik reggel, amikor késve indult el egy közeli gazdaságba, meglátta, amint kijön az istállóból, és megkérdezte, vele tarthat-e. Egyikük sem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy versenyezzenek egymással, amit mindig Charlotte nyert meg, mert Fáraó rendkívül gyors ló volt, és Charlotte-ban is megvolt a képesség, hogy versengésre bírja a lovát.

– Nem volna szabad egyedül kilovagolnod – róttá meg szelíden a fiú. —. Tudom, hogy kiváló lovas vagy, és Fáraó biztos járású ló, de ha történne valami, nem lenne melletted senki, hogy segítsen. – Mivel olyan kicsi volt, ráadásul lány, Henry úgy érezte, védelmeznie kell őt.

– Nem akarom, hogy egy öreg lovon ülő lovász miatt lassítanom kelljen – felelte Charlotte, mire Henry elnevette magát.

– Talán nekem kellene kilovagolnom veled reggelenként.

Charlotte elpirult az ajánlat hallatán, és nem válaszolt. Észrevette, hogy tetszik a fiúnak, de mindennél jobban szerettek együtt lovagolni. Sohasem flörtölt Henryvel. Néha beszélt neki a nővéreiről, anélkül, hogy elárulta volna, kicsodák, és Henry egy pillanatig sem gyanakodott. Charlotte volt számára az a társ, akire két év óta vágyott, nem pedig Lucy. Charlotte-tal mindig találtak valami közös témát, míg Lucyval sohasem tudta, mit is mondjon neki. A lány olyan nyilvánvalóan bele volt bolondulva, ami már egyenesen zavarta őt, és kínosnak érezte, hogy reagáljon rá.

Ahogy Henry és Charlotte között egyre szorosabbá vált a barátság, Lucy mind morcosabb lett. Tisztában volt vele, hogy semmiképpen sem veheti fel a versenyt Charlotte szépségével és ártatlan bájával, sőt néhány hét leforgása alatt a grófné előtt is világossá vált, hogy a fia beleszeretett királyi vendégükbe. A két fiatal lassanként elválaszthatatlanná vált. Henry újabban később ment át a gazdaságba, és korábban jött haza, a vacsorához átöltözött, és mindig kéznél volt, hogy Charlotte-nak segítsen, akár a nehéz tálak konyhából való kihordásában is. Lucynak sohasem ajánlotta fel a segítségét.

Charlotte tanulgatta, hogyan tegye hasznossá magát a konyhában. Nem próbált kibújni az alantas vagy kellemetlen feladatok, például az edények súrolása vagy a konyhakő felmosása alól, amit mindenáron Henry akart végezni helyette. Ez a helyzet mély ellenszenvet keltett Lucyban, aki pontosan látta, mi történik. Mintha egyedül Charlotte nem lett volna tisztában a fiú szándékaival. Ő mindezt észre sem véve, naiv tudatlanságban élte a napjait. Henry az ő szemében lovas partner és barát volt, semmi több.

A grófné egyik esté aggodalmas arccal megemlítette a dolgot a férjének.

– Észrevetted, milyen előzékeny Henry a királyi vendégünkkel szemben? – A hálósobájuk volt az egyetlen hely, ahol utalhatott Charlotte valódi kilétére.

– Mire gondolsz? – kérdezte a gróf meglepetten.

– Beleszeretett a lányba, George. Ugye tudsz róla?

– Csak játszanak egymással, mint a kölyökkutyák. Nem jelent semmit – igyekezett megnyugtani az asszonyt a férje.

– Ne legyél olyan biztos benne. Henry már nem gyerek, és Charlotte nagyon vonzó fiatal lány. Azt hiszem, ő ugyanúgy nem vett észre semmit, mint te, én azonban nem szeretném, ha történne köztük valami. Tartozom a szüleinek azzal, hogy biztonságban legyen nálunk, és nemcsak az ellenséges bombáktól, hanem a fiamtól is. – Őszinte aggodalmát látva a férje nevetni kezdett.

– Úgy beszélsz, mintha Henry veszedelmes lenne. Jól érzik magukat, ennyi az egész. A fiunknak csak a katonaság jár az eszében. Egy lánnyal sem foglalkozik komolyan.

– Nagyon is veszélyessé válhat a lányra nézve, ha a dolgok kicsúsznak a kezünkből. Felelősséggel tartozunk a királynak és a királynénak. Ezt ne felejtse el. Ő nem egy akármilyen lány.

– Ha akarnám, akkor sem tudnám elfelejteni, drágám. Őbenne minden királyi. Az, ahogy jár, ahogy a fejét tartja, ahogy beszél, de még a Lucy iránti kedvessége is. Érezhető benne a valódi, született szerénység és elegancia. Nagyon bájos lány, és ha egyszer csakugyan kialakulna köztük valami, én biztosan nem ellenezném, és tőled is butaság lenne, ha ezt tennéd. Hát nem szeretnél egy olyan menyet, mint ő?

– Dehogynem. Jobbat nem is kívánhatnék. De annak a megfelelő módon kellene történnie, a háború után. Mindketten túl fiatalok, és erősen kételkedem abban, hogy királyunk és a felesége momentán örülne egy olyan meglepetésnek, mint egy váratlan eljegyzés, amely ráadásul csupán a

közelségen, az összezártságon alapul, és nem valami értelmesebb dolgon. Az az érzésem, hogy megharagudnának ránk, ha ebből most lenne valami.

– A háborúk kedveznek a gyors felnőtté válásnak és a mély érzések kialakulásának. Talán épp a megfelelő párt találták meg egymásban.

– De nem ez a megfelelő idő, és a körülmények sem megfelelők – sóhajtott a grófné. – Megpróbáltam figyelmeztetni Henryt, de nem akarja meghallani, Charlotte-tal beszélni erről pedig tapintatlanság és vakmerőség lenne. Az anyja meg nincs itt, hogy figyelmeztethetné rá. Szerintem mindketten tökéletesen ártatlanok és szerelmesek. Ami veszélyes lehet számukra és számunkra is, ha a királyi fenségeket felzaklatná a dolog.

– Nem élünk a sötét középkorban. Nem fognak a Towerbe zárni bennünket, Glorianna. Fölöslegesen izgatod magad. Valójában még mindketten gyerekek, és Henry már nem sokáig lesz itthon. Hamarosan betölti a tizennyolcat, és bevonul a hadseregbe.

– Addig épp eleget lesznek együtt, hogy bajba keverjék egymást – emlékeztette a grófné a férjét.

De a gróf csak a fejét rázta, majd bebújt az ágyba, és egy perc múlva már aludt is. A grófné azonban még órákig ébren feküdt mellette. Nem hagyta nyugodni az aggodalom Henry és Charlotte miatt.

Néhány nap múlva megpróbált diszkréten beszélni a fiával a dologról, de Henry elképedve fogadta a szavait.

– Mama, te azt hiszed, hogy el akarom csábítani őt? Sohasem tennék ilyet!

Látszott rajta, hogy mélyen sértve érzi magát anyja burkolt célzásaitól. Gentleman volt, ám ugyanakkor egészséges fiatalember is.

– Nem feltételeztem rólad ilyesmit De mindketten nagyon fiatalok vagytok, és a ti korotokban a szerelem elsőprő erejű tud lenni. Olyan helyzetekbe sodorhat benneteket, amelyekre nem vagytok felkészülve, és mindenáron el kell kerülnötök.

– Rosszul ítéled meg Charlotte-ot, anyám – közölte a fiú gögösen. – Ő sohasem tenne semmi illetlen dolgot, és én sem.

Henry ezek után napokig hűvösen bánt az anyjával, Charlotte-nak pedig egy szóval sem említette a beszélgetésüket. Ők csak jól érezték magukat, és élvezték, hogy együtt járnak lovagolni. Henry minden barátja addigra már bevonult, és ő is alig várta, hogy katona legyen. Arról a tervéről, hogy egyetemre megy, a háború befejezéséig le kellett tennie. Az egyetlen barátja, akit magával egyenrangúnak tartott, Charlotte volt. Vele szinte

mindenről tudott beszélgetni, ami először fordult elő vele egy lánnyal kapcsolatban. Charlotte volt az egyetlen lány barátja most, sőt az egyetlen barátja, amióta kitört a háború.

A lány egyszer megengedte, hogy Fáraón lovagoljon, hogy lássa, milyen könnyedén lehet vágtázni rajta. Meglepő volt érezni a ló hatalmas erejét, és csak csodálni tudta, hogy Charlotte milyen biztos kézzel irányítja, mintha nem is kellene erőt kifejtenie hozzá. Rendkívül jó lovas volt, egyebek között ez is nagyon tetszett benne.

Henry anyja továbbra is rajtuk tartotta a szemét, de igazából semmi kifogása nem lehetett ellenük. Csak az aggasztotta, hogy ilyen szorossá vált a két fiatal kapcsolata. Charlotte csak futólag említette Henryt a szüleinek szóló leveleiben, de nem részletezte a barátságukat. Nem tartotta fontosnak, és Henry egyébként is elmegy hamarosan. Sajnálta a Hemmings házaspárt, mert tudta, hogy szomorúak lesznek, ha elmegy a fiuk. Henry az egy szem gyerekük volt, a szemük fénye, ahogy Charles fogalmazott.

Anyjától és az idősebb nővérétől már kapott levelet, ebből értesült a palota és London legfrissebb eseményeiről. Úgy ki volt éhezve a róluk szóló hírekre, hogy mihelyst a grófné a kezébe adta, valósággal rávetette magát a levélre, amelyből megtudta többek között, hogy ő is nagyon hiányzik nekik.

Miután elolvasta anyja levelét, betette abba a bőrből készült dobozba, amelyet anyjától kapott, hogy abban tartsa a papírjait és a leveleit. A doboz az anyjáié volt, rajta az arany dombornyomású koronával, és belsejében anyja monogramjával. Ott állt az íróasztalán mintegy emlékeztetőül az otthonára, és valahányszor ránézett, megmelegedett a szíve, de ugyanakkor honvágya is támadt.

Annak, aki nem tudta, ki adta neki a dobozt, az aranykorona csak egy szép díszítésnek tűnt. A királyné az apjától kapta a tizennyolcadik születésnapján, és annak a doboznak a kicsinyített mása volt, amelyben a naponta érkező hivatalos iratokat tartották, és amelyet egy napon, amikor már királynő lesz, Alexandra kap meg. Charlotte a saját dobozában az anyjától és a nővérétől érkezett leveleket őrizte. Victoria még nem írt neki egy sort sem.

Augusztus elején, hat héttel Charlotte érkezését követően, hóhullám érte el, Yorkshire-t. Addigra már otthonosan érezte magát a Hemmings-birtokon és a házukban. Henry elvitte fürödni a birtok végében, az egyik farm

közelében lévő kis folyócskához, ahol ugrálhattak, pancsolhattak, mint a gyerekek, nagy nevetések közepette fröcsköltek és a víz alá nyomták egymást. Charlotte hívta Lucyt is, de ő megígérte a grófnénak, hogy vele és az egyik béresgyerekekkel kigyomlálja a kért egy részét.

A grófné elhatározta, hogy rendbe hozza a kertet, és Lucy segíteni akart neki. Henry és Charlotte tehát nélküle mentek el úszni, de neki nem árulták el, hova, hogy ne akarjon csatlakozni hozzájuk. Büntudattal ugyan, de kimondták, hogy Lucy unalmas, és bár Henry, anyjának sokat segít, ők nem találják szórakoztatónak a társaságát.

A folyócska partján ültek, a lovakat kikötötték egy fához, és Henry egyszer csak hanyatt feküdt a fűben.

– Olyan szép vagy, Charlotte – mondta, elgyönyörködve a lány fürdőruhás alakjában. – A legszebb lány vagy, akit életemben láttam.

Charlotte elpirult, és mivel semmi, értelmes válasz nem jutott eszébe, elnézett valamerre. Ő nem gondolt így Henryre, csak mint egy fiúra, egy jó barátira.

– Ne hülyéskedj – hárította el zavarában a bókot. – A nővéreim sokkal szebbek nálam, különösen Victoria. Ő igazi szépség.

Henrynek hirtelen feltűnt valami, egy furcsa egybeesés.

– A szüleid a királyi hercegnők után neveztek el benneteket? – Erre még nem gondolt, és a kérdése Charlotte-ot is meglepte.

– Gondolom, igen – felelte másodpercnyi hallgatás után egy vállrándítással. – Ez eddig eszembe sem jutott.

– Nem lehet könnyű élete annak, aki a királyi családba született – méltázott a fiú. – Én gyűlölném. Az a sok hivatalos esemény, ahol meg kell jelenniük! És örökké viselkedniük kell.

– Biztosan – mondta Charlotte bizonytalanul, aztán egy marék vízzel gyorsan lelocsolta a fiút, hogy elterelje a figyelmét. Jól számított, a következő percben már ismét a vízben voltak, és egy darabig úsztak benne. Egy idő után kimentek a partra, és fürdőruhában várták, hogy megszáradjanak. Charlotte eközben észrevette, hogy Henry nézi őt. A fiú nagyon magas volt, mellette még kisebbnek érezte magát.

Mielőtt bármit mondhatott volna, Henry átkarolta, magához húzta, és megcsókolta. Nem tervezte, csak úgy magától jött, egyszerűen képtelen volt ellenállni a vágynak. Charlotte a megdöbbenéstől nem tudta, hogyan reagáljon, de aztán a fiúhoz és visszacsókolta. Amikor a csóknak vége lett,

csak állt, és komoly tekintettel nézte Henryt, aki most még gyönyörűbbnek látta őt, mint eddig.

– Ezt miért csináltad? – suttogta Charlotte alig hallhatóan. Önmagán is megdöbbsent, amiért ilyen készségesen viszonzta a csókot. Eddig még egyetlen fiú sem csókolta meg.

– Mert szerelmes vagyok beléd, Charlotte, és azt akartam, hogy tudd. Nemsokára elmegyek, és nem akarok úgy elválni tőled, hogy nem is tudod, mit érzek irántad. Lehet, hogy el kéne jegyeznünk egymást, mielőtt elmegyek – mondta reménykedve, ártatlanul, mint egy gyerek.

Charlotte megijedt, mert eszébe jutott a valóság.

– Nem tehetem. A szüleim nem is ismernek téged.

– Elmehetnék Londonba, hogy találkozzam velük – javasolta a fiú naivan.

– Tudod, hogy nem szabad utaznunk. Nem indulhatunk útnak csak úgy, hogy meglátogassuk a szüleimet Londonban, és ők sem jöhetnek ide. Túlságosan elfoglalt emberek. Ha valaha is eljegyezzük egymást, várunk kell a háború végéig. – A fiú csalódottnak látszott, de úgy tűnt, hogy elfogadja. Az emberek mostanában nem könnyen keltek útra, Charlotte szavai tehát meggyőzően hangzottak. – Egyébként is túl fiatalok vagyunk. Mindketten tizenhét évesek – emlékeztette őt a lány.

– Én nemsokára tizennyolc leszek, és jövőre te is betöltöd a tizennyolcat.

– Az eljegyzéshez még akkor is túl fiatalok leszünk. A szüleim kiborulnának tőle – érvelt okosan Charlotte. Aztán kis habozás után a fiúra nézett, aki látta rajta, hogy mondani akar még valamit. – Különböleg vannak dolgok, amiket nem tudsz rólam, a szüleimről, a családomról. Olyasmiket, amik talán nem tetszenének neked.

Henry meglepődött, és megpróbálta kitalálni, miről lehet szó.

– Apád börtönben volt? Megölt valakit? – ugratta a lányt, aki megrázta a fejét. – Vagy kém? Vagy német?

Charlotte megint habozott, majd bólintott.

– Nem kém, de vannak német felmenőink, ami azt illeti, elég sok. – A brit királyi ház és Charlotte családfája évszázadok óta erősen összefonódott a németekkel. A Windsorok többsége, beleértve Viktória királynőt is, eredetileg a Szász-Coburg-Gothai-házból származott. Európában minden trónon és szinte minden királyi házban német Coburgok uralkodtak.

– A szüleimnek nem tetszene, hogy vannak német rokonaid – ismerte be Henry, aztán ránézett a lányra. – Én nem bánom, akármilyen csontvázak rejtőznek a szekrényetekben, és azt sem bánom, ha az apádnak nincs nemesi címe, ha netán ez aggasztana. A szüleimnek jobban tetszene, ha lenne, de már ők is beléd szerettek. És ha összeházasodunk, te is viselni fogod a címemet. – Charlotte elmosolyodott. Henrynek soha egy pillanatra sem fordult meg a fejében, hogy esetleg a lánynak lehet valami címe, sokkal fontosabb, mintáz övé. – Ez az egész semmit nem jelent nekem. – És újból megcsókolta, Charlotte pedig aggodalmait félretéve önfeledten viszonzta a csókot.

– Vissza kellene mennünk – mondta aztán. – Megígértem Lucynak, hogy segítek teríteni, ha végeztek a kertben. – A még nedves fürdőruhára rávette a lovaglóruháját, és ezt tette Henry, is, azután segített a lánynak felszállni a lovára. A fához kikötött állatok mindvégig békésen legelésztek. Henry kancája és Charlotte csődöre addigra összebarátkoztak, és mindig örömmel látták egymást a reggeli kilovaglászkor.

A visszaúton Henry egyszer csak kíváncsian megkérdezte Charlotte-tól:

– Volt még más is, amit el akartál mondani nekem? – Érezte, hogy van még valami, méghozzá olyasmi, ami nyomasztja a lányt. Ő azonban megrázta a fejét, nem érezte késznek magát, hogy elmondja, kik a szülei. Túl nagy titok volt ahhoz, hogy ilyen hamar megossza a fiúval, aki Charlotte White-ként, egy londoni köztisztviselő apa és titkárnő anya lányaként ismerte. Tudta, hogy a valóság mélyen megrázná a fiút. A végén muszáj lesz elmondani neki, de most még nem. És ha ő nem is, a szülei tudták.

Visszavitték a lovakat az istállóba, és sietve bementek a házba. Későbbre járt, mint gondolták, és most, hogy Henry megcsókolta Charlotte-t, egyszeriben egy kimondatlan intimitás támadt közöttük, amit érezni lehetett, Lucy rögtön felfogta, amikor beléptek a konyhába, Henry anyja pedig este, amikor meglátta őket. Az idő múlásával egyre nőtt benne az aggodalom. A két fiatal között szemmel láthatóan szoros kapcsolat alakult ki, és jól érezték magukat együtt. Túlságosan is, az ő megítélése szerint. Lucy pedig egész este szomorú és szótlan volt. Úgy érezte, a másik kettő kirekeszti őt, mintha valamit titkolnának előle.

Aznap késő este Charlotte hosszú idő óta először leült az íróasztalához, és maga elé tett egy üres lapot. Beszélni szeretett volna anyjának Henryről, de gyűlölte, hogy levélben kell megírnia, és nem is nagyon tudta, mit írjon.

Azt, hogy szerelmes belé? Hogy Henry szerelmes öbelé? Hogy egy napon szeretné megkérni a kezét? Lehet, hogy nekik kettőjüknek kellene megállapodniuk valamiben, mielőtt Henry bevonul, és aztán a háború után megtarthatnák az eljegyzést. De először meg kellene ismerkednie a szüleivel.

Épp itt tartott a töprengésben, de még nem kezdett hozzá a levélíráshoz, amikor halk kopogást hallott az ajtaján. Lábujjhegyen odaosont, és résre kinyitotta. Henry állt az ajtó előtt a holdfényben, és mosolyogva nézett rá.

– Csak jóéjtpuszt akartam adni – suttogta. – Bejöhetek?

– Nem lenne szabad – felelte az izgalomtól dobogó szívvel Charlotte, de azért beengedte a fiút. Henry gyorsan besurrant, és becsukta maga mögött az ajtót, azután a következő pillanatban már összeölelkezve csókolóztak. Ami aznap délután a folyóparton történt közöttük, mindent megváltoztatott, és azzal, hogy bevallotta, mik a reményei kettőjükkel kapcsolatban, Henry kinyitotta az addig lezárt zsilipeket.

– Szeretlek, Charlotte – suttogta a sötétben.

– Én is szeretlek. De most menned kell – súgta vissza egész testében remegve Charlotte. Nem akarta, hogy a szomszéd szobában Lucy meghallja őket. Akármennyire is szerette a fiút, nem akart semmi bolondságot elkövetni, és Henry néhány újabb csók után vonakodva ugyan, de elment. Aznap éjjel Charlotte nem írt levelet az anyjának, inkább lefeküdt, és Henryre gondolt. Szívében az ő képével egy pillanatra behunyta a szemét, és amikor kinyitotta, reggel volt.

Aznap mindannyian együtt mentek el a falu templomába, ahol Charlotte buzgón imádkozott, hogy ne csináljon semmit, amit később megbánna, és még buzgóbban könyörgött azért, hogy Henry élje túl a háborút, és ne történjen vele semmi rossz. Lucy is velük tartott. Utána együtt ebédeltek a kertnek abban a részében, amelyet előző nap a grófnéval együtt kemény munkával kigyomláztak és rendbe tettek. A grófné megdicsérte Lucyt, amiért olyan sokat segített, és ettől a lány végre kicsit jobb kedvre derült.

Ebéd után Henry és Charlotte hosszú, ráérős sétát tettek a házhoz közeli kis tóhoz. Volt a birtokon egy nagyobb is, oda gyakran eljártak lovon. Nem hívták magukkal Lucyt, aki ezen láthatóan megsértődött.

– Komolyan gondoltam, amit tegnap este mondtam – fordult Charlotte-hoz eltökélten Henry, amikor kettesben maradtak. – Szeretném, ha megtartanánk az eljegyzést, mielőtt behívnának, és majd a háború után egy napon feleségül akarlak venni. A világért sem szeretnék azonban rosszul

startolni a szüleidnél, és tudomásul veszem, hogy szerinted megharagudnának, ha eljegyeznéd magad valakivel, akit ők nem is ismernek. – Egész éjjel, és még a templomban is a megoldáson töprengtet, ahogy a lány is. – Mit gondolsz, írjak nekik, kérjek tőlük engedélyt?

Charlotte elborzadt a gondolatra.

– Nagyon dühösekk lennének, ha eljegyeznénk egymást anélkül, hogy egyszer is találkoztak volna veled. És szerintem ne írj nekik. Előre tudom, hogy azt mondanák: még túl fiatalok vagyunk. – És ez igaz is volt. – Szeretném, ha találkoznál velük, de erre nem lesz lehetőség, mielőtt elmész. Már beszéltünk róla, hogy miért. Ők nem jöhetnek ide, túlságosan lefoglalja őket a munkájuk, mi pedig nem mehetünk el Londonba, úgyhogy várunk kell. – Charlotte ebben a kérdésben nagyon határozott volt. Szó sem lehetett arról, hogy előrehozzák az eljegyzésüket.

Henry összehúzott szemmel, mosolyogva nézett rá, miközben leültek a fűre.

– Azt hiszem, apád valamiféle kém lehet. Nagyon titokzatos vagy vele kapcsolatban. Netán az MI5-nak vagy az MI6-nek dolgozik? Vagy a katonai hírszerző ügynökség embere? – kérdezte izgatottan, de Charlotte nevetve rázta a fejét.

– Dehogy. Nem kém, már mondtam, hogy a kormánynak dolgozik. – De tudta, hogy Henry kikészülne, ha megmondaná neki, hogy az apja a király. Talán el sem hinné.

– Ez nem magyaráz meg semmit. Ettől még postás is lehet.

Charlotte nevetett.

– Nem postás, ennyit elárulhatok. Az országot és Nagy-Britannia népét szolgálja, és nagyon odaadóan végzi a munkáját.

– Jó ember lehet.

– Az – felelte a lány ünnepélyesen. – És azt hiszem, nagyon kedvel majd téged. És az anyukám is. És Alexandra, az idősebb nővérem is. Ugyanezt nem mondhatom el Victoriáról. Ő valószínűleg utálni fog, csak mert a barátom vagy. Victoriának soha nem tetszik az, amit én csinállok, csak hogy betartson nekem.

– Több akarok lenni, mint a barátod – mondta a fiú, és megcsókolta. Végigfeküdtek egymás mellett a fűben, és Henry szorosán hozzásimult. Amikor benyúlt a lány ruhája alá, iménti határozottsága dacára Charlotte nem tiltakozott, és nem is fogta le a fiú kezét. A magas fűben senki sem láthatta meg őket. És bár félt, sőt tudta is, hogy amit tesz, helytelen,

képtelen volt ellenállni Henrynek. Most semmi mást nem akart, csak vele lenni, a karjai között feküdni.

A ház felé sétálva Henry átfogta Charlotte vállát, és olyanok voltak mindketten, mintha egy másik világban lépkednének. Szerencsére senki sem látta meg őket. A fiú szülei visszavonultak a szobájukba délutáni pihenőre, Lucy pedig a konyhában segített a vacsora elkészítésében. Mire a többiekkel együtt leültek a vacsoraasztalhoz, a két fiatal már megnyugodott.

Aznap éjjel Henry megint bekopogott Charlotte ajtaján, ő pedig beengedte. Sokáig feküdtek az ágyon összeölelkezve, csókolózva, míg végül Charlotte erőt vett magán, és odasúgta a fiúnak, hogy most már mennie kell. De nagyon sajnálta, amikor Henry szót fogadott, és elment

Ezek után rendszeressé váltak Henry éjszakai látogatásai, és napról napra egyre közelebb kerültek ahhoz, hogy elveszítsék a józan eszüket. Charlotte már nem tudta, de nem is akarta megfékezni Henryt, és végül megtörtént az elkerülhetetlen. A hőség csak nem akart elmúlni, és a tetőtérben lévő kis szobában felforrósodott a levegő. Egyik éjszaka Henry levette Charlotte-ról a lenge kartonruhát, majd maga is kibújt az ingéből. Amikor hozzáérték egymás meztelen bőréhez, az olyan volt, mintha dinamit robbant volna. Minden ruhadarabjuk pillanatokon belül a padlón hevert, és ők meztelenül feküdtek egymás karjában.

Innen már nem volt megállás. Már csak egymást akarták, és csak arra vigyáztak, hogy ne csapjanak zajt, ne adjanak ki hangokat, miközben tagjaik gyengéden és mégis szenvedélyesen egymásba kulcsolódtak. Az ajtón nem volt zár, ezért Charlotte rettegett, hogy valaki rájuk nyithat, de nem jött senki. Soha senki nem jött be éjszaka a szobájába, csak Henry. Lucy jó alvó volt, a szomszéd szobából sem hallotta meg őket.

Henry csak röviddel napkelte előtt tudott elválni Charlotte-tól. Akkor már jó ideje az ágyban fekvé a közös jövőjükéről beszélgettek, hogy miket szándékoznak csinálni együtt a háború után, amikor már házasok lesznek. Henry Párizsba akarta elvinni Charlotte-ot nászútra. Ő tudta, hogy mostantól örökre Henryhez tartozik, és történjék bármi, mellette kész mindennel szembenézni. Henry iránta érzett szerelmétől erősnek és legyőzhetetlennek érezte magát. Ifjonti szenvedélyük és vágyuk egyetlen éjszaka alatt felnőtté tette őket.

Másnap reggel Charlotte hallgatagon, kábult tekintettel ült a reggelinél. Henry már elment a gazdaságba. A fiú anyjának feltűnt, hogy Charlotte furcsán viselkedik.

– Jól vagy? Vagy rosszul érzed magad?

Charlotte a fejét rázta, de nem szólt semmit. Egyre csak a tegnap éjszaka történetek jártak az eszében. Nem bánta meg, sőt inkább vágyott rá megint. A grófné megijedt attól, hogy a hercegnő ennyire elzárkózik, és nem vesz tudomást a körülötte lévőkről. Próbált beszélni erről a férjével, de a gróf megint kinevette az aggodalmaskodásáért.

– Még ha azt képzeli is, hogy szerelmesek egymásba, az sem jelent semmit az ő korukban – nyugtatta meg a feleségét.

– Háborús időben másképp van ez, George. Az emberekben működni kezd egyfajta kétségbeesés, és mert nem lehetnek biztosak abban, hogy meddig fognak élni, igyekeznek kihasználni a hátralévő időt.

– Mindketten sokáig fognak élni, és még sokszor lesznek szerelmesek. Ez csak gyerekjáték, drágám, fölösleges aggódnod miatta. – A gróf nem látta, mi van a szemükben, amikor ők ketten egymásra néznek, a grófné azonban igen.

Charlotte este korán elment lefeküdni, és amikor úgy gondolták, hogy már mindenki alszik, megint szeretkeztek. Csakhogy most hangosabbak voltak, mint máskor. Lucy egy elfojtott sikoltásra váratlanul felébredt, és úgy egy óra múlva hallotta, hogy megreccsen egy padlódeszka. Akkor résnyire megnyitotta az ajtaját, és kikukucskált. Henryt látta lábujjhegyen lopakodni a lépcső felé, meztelen felsőtesttel, egy szál pizsamanadrágban, és rögtön kitalálta, mi történt. Halkan becsukta az ajtót, de közben dúlt benne a harag és a gyűlölet mindkettőjük iránt. Úgy érezte, megfosztották minden álmától. Charlotte lopta el tőle az álmait. Nem tudta, mit tegyen, de azt tudta, hogy eljön még az ő ideje, és akkor elégtételt vesz rajtuk.

Mint kiderült, ha más formában is, de heteken belül bekövetkezett a büntetés. Charlotte egy hónap múlva falfehéren jelent meg a reggelinél. Pár perc múlva olyan rosszul lett, hogy elrohant az asztaltól. Amikor később a grófné meglátogatta a szobájában, Charlotte azt mondta neki> hogy előző este valamivel elronthatta a gyomrát. A grófné felajánlotta, hogy elhívja az orvost, de Charlotte állította, hogy már jól van, nem volt komoly a baj.

Két héttel később, szeptember közepén megint rosszul lett, még rosszabbul, mint az első alkalommal. Hetek óta nem ült fel Fáraó hátára, és minden ártatlanságuk ellenére ő is és Henry is sejtették, hogy mi történhetett. A szoknyája derékban már szorította, és olyan sűrűn kínozta a hányinger, hogy alig tudott enni. Egyedül Henry karja közt érezte jól magát. A fiú már minden éjszakáját nála töltötte, hogy ne érezze magát rosszul.

– Most mit fogunk csinálni? – kérdezte sírva Charlotte egyik éjszaka. Úgy számolták, hogy már hathetes terhes lehet. Rögön az első alkalommal teherbe eshetett. Mindketten fiatalok és egészségesek voltak, és mihelyt elvesztették az önuralmukat, a természet megtette a magáét. Most már végig kell csinálniuk, legalábbis Charlotte-nak. Henry nemsokára elmegy, a születésnapjáig, ami októberben lesz, már csak hetek voltak hátra, utána nem sokkal be kell lépnie a hadseregbe.

– El kell mondanunk anyámnak – jelentette ki elszántan. – Ő tudni fogja, mit tegyünk. Szerinted bajt jelent, hogy ennyire rosszul vagy tőle?

– Nem tudom. Nem ismertem senkit, akinek kisbabája született, és anyám sohasem beszélt nekem ilyesmiről. Neki is el kellene mondanunk. De nem akarom levélben megírni, és Londonban sem jelenhetünk meg csak úgy ezzel a hírrel. Belehalna, és apám is. – Meghagyták neki, hogy ne telefonáljon, a vonalak nem biztosak, és mindig vannak olyanok a palotában, akik kihallgatják a telefonbeszélgetéseket. Mindenki azonnal megtudná, és ő szégyenben maradna.

– Engem meg egy életre meggyűlölnének – tette hozzá a fiú aggodalmasan.

Másnap elmondták a grófnénak. Reggeli után együtt mentek be a szobájába, mint két gyerek, akik valami megbocsáthatatlan rosszaságot követtek el, és elmondták az igazságot. A grófné egy percre becsukta a szemét, hogy megőrizze az önuralmát és összeszedje a gondolatait. Hogy fog Anna királyné, vagy ami még rosszabb, a király szemébe nézni, amikor elébük kell állnia ezzel a hírrel? Rábízták a lányukat, és a fia tizenhét évesen teherbe ejtette. Amióta a hercegnő megérkezett, egyszer sem jelentkezett az asztmája, de annál sokkal rosszabb történt vele: állapotos lett.

A grófné kétségbeesetten törte a fejét, hogy ilyen körülmények között mi lenne a legokosabb, amit tehetne, és egyáltalán hogyan kezelje a helyzetet. Ezek ketten naiv gyerekeként kerültek egy veszélyesen felnőtt szituációba, amiből könnyen kerekedhet az évszázad botránya. És Charlotte nem ülhetett le a szüleivel, hogy egymás között megbeszéljék a dolgot. Háború volt, amikor semmi sem egyszerű, a legkevésbé egy várandós tizenhét éves hercegnőnek. A grófné el tudta képzelni, milyen feldúltak lesznek a szülei, ha megtudják.

– Haza akarsz menni? – kérdezte csendesen Charlotte-tól. A végén így is, úgy is botrány lesz, de talán szívesebben birkózna meg vele otthon, a

saját szülei mellett.

– Nem, nem szeretnék – felelte Charlotte határozottan. – Azt akarják, hogy itt legyek. Tudom, hogy először dühöseksz lesznek, de talán jobb volna utólag megmondani nekik. Akkor már úgysem tehetek semmit.

– Nem vagyok meggyőződve róla, hogy méltányos velük szemben, ha a háború után egy szerelemgyerekekkel kész tények elé állítjuk őket – felelte komolyan a grófné. Megalázónak érezte a helyzetet. Helyesen akart cselekedni, akárcsak Henry. Tisztességes fiatalember volt, és nagyon szerette Charlotte-ot. Gyerekek voltak, akik gyereket vártak.

– Nem írhatok levelet anyámnak, hogy elmondjam neki, de közben azt akarják, hogy itt legyek, és ne Londonban. És már amúgy sem tudnák meg nem történtté tenni ezt a dolgot.

Természetesen voltak lehetőségek, de Charlotte. a maga ártatlanságában ezekről mit sem tudott, egy abortusz pedig túlságosan veszélyes volt a rájuk bízott királyi hercegnő esetében, ezért a grófné szóba sem hozta. De eszébe jutott valami más, ami valamelyest enyhítheti a körülményeket, ha majd meg kell állniuk a királyi pár előtt.

– Össze akartok házasodni, vagy házasságon kívül szülessen meg a gyerek? – kérdezte, s már a gondolattól remegés fogta el. – Egy gróf fiától törvényesen született gyermek a háború után sokkal elfogadhatóbbnak tűnhet a szüleid szemében, mint egy házasságon kívül világra jött csecsemő.

– Összeházasodhatunk, mama? – döbönt meg Henry. Ez meg sem fordult a fejében, mivel még egyikük sem volt nagykorú. – El kell mennünk Skóciába? – A legtöbben még mindig oda szöktek el házasságot kötni.

– Apád engedélye birtokában itt is házasságra léphetsz. Már majdnem tizennyolc éves vagy. És van egy dokumentumunk, amiben az áll, hogy vészhelyzet esetén döntsünk Charlotte helyett, és úgy vélem, ez pontosan az az eset. Beleegyezésünket adhatjuk a házasságkötéshez. Szerintem ezt kell tennünk, még hozzá gyorsan. Valószínűleg a születésnapod után nagyon hamar jelentkezned kell a katonai szolgálatra. – Addig már csak hetek voltak hátra, és ha Henry megkapja a behívóját, már késő lesz a gyermek törvényesítéséhez.

– Hozzám jössz feleségül? – kérdezte Henry Charlotte szemébe nézve, ő pedig kicsit kábultan bólintott. Ez eddig eszébe sem jutott, hiszen a szülei nemhogy beleegyeztek volna, még csak nem is tudtak az egésztől. De legalább férjes asszonyként várja a gyereket, mire elmondja nekik, mi

történt. Nem fognak örülni neki, de még kívésé lennének boldogok, ha az ő felfogásuk szerint egy fattyút kellene elfogadniuk.

Tudta, hogy anyja megbántódik, amiért nem mondta el neki, de amint átgondolja, hogy végső soron helyesen cselekedtek és hogy Henry tisztességes volt, kész lesz megbocsátani. Ha haladéktalanul összeházasodnak, ami egyébként is Henry és Charlotte leghőbb vágya volt a jövőre nézve, a család nem kerül szégyenbe, A jövő egy születendő baba formájában hipp-hopp itt termett.

– Igen, hozzád megyek feleségül – válaszolta tisztán és érthetően, kislányos külseje ellenére egészen úgy, mint egy felnőtt nő.

– Beszélek apáddal – szólt Glorianna Hemmings a fiához. – El tudom képzelni, micsoda árat kell majd fizetnem a szüleidnek, amiért hagytam, hogy ez megtörténjen, de imádkozni fogok, hogy bocsássanak meg nekem – fordult Charlotte-hoz. – Egyetérttek Charlotte-tal – mondta ismét a fiának ezt nem írhatjuk meg levélben. Telefonálni nekik túl bonyolult lenne, különben is kérték,’ hogy ne tegyük. És azzal, hogy összeházasodtok, az egyetlen helyes dolgot teszitek ebben a helyzetben, ha már ilyen buták voltatok. Én tartottam tőle, hogy előbb-utóbb valami ilyesmi történik, de apád nem hitt nekem – nézett Henryre, aki zavartan bólintott.

Egyikük sem számított erre, és azt sem. tudták, hogyan kerülhetnék el. Fűtültek minden óvatosságra, azt gondolva, hogy úgysem történik semmi baj. Azóta rájöttek, hogy Charlotte rögtön az elején, talán már az első alkalommal teherbe eshetett. Henry anyja nem örült, de sajnálta mindkettőjüket.

George Hemmings beleegyezett, hogy megadja az engedélyt a házasság megkötéséhez, de ragaszkodott hozzá, hogy a házasságot tartsák titokban. Ha valahogy kitudódna, hogy Charlotte Windsor hercegnő sietve férjhez ment, abból kiderülne az oka is, és ennyi elég lenne a botrányhoz. Azt sem szerette volna, ha a király és a királyné a futótűzként terjedő pletykákból vagy a sajtóból értesülne róla. A gróf ragaszkodott hozzá, hogy a házasság és a gyerek titokban maradjon egészen addig, amíg nem találkoznak a királyi szülőkkel, amire most és még egy ideig nem kerülhet sor.

A hírt egyébként a gróf nyugodtan és józanul fogadta. Sőt, a feleségének bevallotta, hogy nem is bánja túlságosan, Charlotte enyhén szólva kitűnő parti volt a fiuk számára. A felesége megszidta ezért a grófot, de azzal ő is egyetértett, hogy mind a házasság, mind a várandósság maradjon négyük titka. Semmiképpen sem akarták, hogy Charlotte szülei az előtt szerezzenek

tudomást a dolgról, mielőtt személyesen találkoznának velük, és esedezhetnének bocsánatukért a fiuk ostobasága miatt. Addig senki sem tudhat arról, hogy valami készül. A gróf ezt mindkettőjükkel megértette, ők pedig az általuk előidézett helyzet miatt érzett büntudattal, a szülők segítségét hálásan elfogadva, egyetértettek vele.

Másnap délután megkeresték a lelkészt, aki a különleges engedély láttán beleegyezett, hogy összeadja a két fiataalt, mivel Henry a közeljövőben elmegy, és belép a hadseregbe. A lelkész ezt nagyon megható és romantikus dolognak tartotta. Hemmingsék nem beszéltek neki a terhességről, se arról, hogy kicsoda valójában Charlotte. A különleges engedélyen a Charlotte Elizabeth White név szerepelt – erre a névre állította ki a belügyminisztérium a személyazonossági okmányát is.

A szertartás teljes titokban, zajlott a templomban, ahol csak Henry szülei álltak mellettük. Charlotte-on egy egyszerű fehér ruha volt, amit magával hozott, és a csokra a grófné kertjéből származó fehér virágokból állt. Henry a jóképű, magas termetű vőlegény szerepében hirtelen érett felnőttnek látszott. A templomból egyenesen hazamentek, és közösen megvacsoráztak. Több szó nem is esett a házasságról. Lucy sem tudott semmit a titkos esküvőről, habár azt tudta, hogy Henry az éjszakáit Charlotte-tal tölti, de erről egyiküknek sem szólt, megtartotta magának a titkot azzal, hogy jól jön az még egyszer.

Ő egy ideje a konyhában vacsorázott a két idős konyhai alkalmazottal, és már csak ritkán szólt Charlotte-hoz. Valahányszor találkozott Henry-vel, aki ügyet sem vetett rá, a szemében fellobbant az elutasított nő haragjának lángja. Henryt nem érdekelte Lucy vele kapcsolatos fantáziálása és Charlotte iránti kicsinyes féltékenysége. Charlotte most már a felesége volt, és ez mindent megváltoztatott a szemében. A védelmezője lett, és megesküdtött, hogy az marad örökre.

A szülei megkönnyebbültek, mert a születendő gyermek szempontjából helyesen cselekedtek, még ha egy napon szembesülniük is kell a királyi pár haragjával. Remélhetőleg megbocsátanak nekik, habár elkerülhetetlenek érezték, hogy az első reakciójuk a harag legyen, amiért a lányuk tizenhét évesen teherbe esett, és belekényszerült egy elsietett házasságba.

Henry csak azt nem értette, miért nem lehet őket felhívni.

– Ilyesmit nem közöl az ember telefonon – felelte az apja, és Charlotte nagy megkönnyebbülésére nem adott további magyarázatot. Henry továbbra sem sejtette, hogy ki ő.

Henry és Charlotte az esküvőjük napján korán visszavonultak, és most Charlotte aludt diszkréten a fiú szobájában a szülők engedélyével. Valamit tenniük kellett, amivel kifejezik, hogy ez a nászéjszakájuk. Charlotte-nak továbbra is voltak rosszullétei, de amikor leült a rámosolygó Henry mellé az ágyra, boldognak látszott. Miután Lucy is lefeküdt, és Charlotte biztosra vette, hogy a lány már alszik, lábujjhegyen lelopakodott a lépcsőn.

– Szóval, kedvesem, most már titkos házások vagyunk, és útban van a titkos kisbabánk is. Gondolod, hogy a szüleid megbocsátanak nekünk?

– Végül igen, de eleinte nem lesz könnyű dolgunk. – Charlotte ismerte apja természetét, de azt is tudta, hogy jóindulatú, és nem haragtartó. Nem beszélve arról, hogy szeretik őt, ezért végül elfogadják majd Henryt és a gyermeküket. Nem lesz más választásuk.

– Nem értem, miért kell ennek ilyen sötét titoknak maradnia. Most már házások vagyunk, a gyerekünk is törvényes lesz – mondta Henry büszkén.

– Titokban kell tartanunk, mert a szüleim még nem tudnak róla. – A fiú szülei jobban megértették ezt, mint ő. – Megtiszteljük őket azzal, hogy nem a pletykákból kell értesülniük a házasságunkról, még mielőtt elébük állhatnánk, és magunk mondhatnánk el nekik, hogy megesküdtünk, és gyerekünk lesz.

– Miért kellene pletykáktól tartanunk? Azért ez nem valami rettentően különleges dolog. Szerintem örülnének annak, hogy Charlotte White feleségül ment Henry Hemmingshez, Ainsleigh grófja fiához. Egy köztisztviselő lánya egy napon grófné lesz. – Ezt úgy mondta, mintha ajándékot nyújtana át Charlotte-nak, nem sejtve, hogy a felesége sokkal magasabb rangú nála.

– Ez nem ilyen egyszerű – felelte Charlotte csendesen. Amikor a férjére nézett, félig férfit, félig fiút látott maga mellett, önmagát viszont felnőtt nőnek érezte. Szembesülve a meglepetésként jött terhességgel, egyik napról a másikra felnőtt, és nagyon sokat jelentett neki, hogy immár Henry felesége. Akárhogy is kezdődött, nagyon komolyan vette a házasságukat.

– Miért nem ilyen egyszerű? Monarchiaellenesek? – lepődött meg Henry, apja grófi címére gondolva.

– Ellenkezőleg – mosolygott rá Charlotte. – Arról van szó, hogy kik a szüleim.

– Köztisztviselő és titkárnő. De még mindig nem mondtad el, hogy a kormány melyik ágazatának dolgozik az apád – mondta Henry csak úgy mellékesen, és odahajolva megcsókolta Charlotte-ot.

– A szüleid tudják, hogy kik a szüleim – felelte ő titokzatosan.

– Akkor én miért nem tudhatom? – kérdezte a fiú durcásan. Gyűlölte az olyan titkokat, amikbe nem avatták be. Charlotte pedig nem tudott mit kitalálni, hogy ne kelljen elárulnia az igazságot. Úgy döntött hát: ideje, hogy Henry megtudja az igazat a családjáról, még ha ők nem tudnak is a létezéséről, és hogy bevallja végre, kicsoda is ő.

Nagy levegőt vett, és kimondta.

– Az apám Anglia királya, Frigyes király, anyám a király felesége, Anna királyné.

– Nagyon vicces. Jól van. És most mondd el az igazat. Kommunisták? Vagy kémek?

– Az igazat mondtam – felelte Charlotte halkán.

– Vagyis te Charlotte Windsor hercegnő Ő Királyi Fensége vagy? – Amikor kimondta, hirtelen elhallgatott és Charlotte-ra bámult. – Úristen, ugye nem... vagy igen? – A lány bólintott. – Charlotte, miért nem mondtad el nekem? A nővéreid, Alexandra, Victoria, és te. Rá kellett volna jönnöm. Úristen! Hogyhogy erről eddig semmit sem mondtál? Apád fel fog akasztani, amiért teherbe ejtettelek. – Látszott rajta, hogy őszintén megrémült a gondolattól.

– Nem fog. Ő nagyon kedves ember. Először ki lesznek borulva attól, ahogy a dolog történt, és hogy nem mondtam el nekik. De most már házások vagyunk, és a baba törvényesen jön a világra. Az nagyon fontos lesz számukra – és az ő, meg persze Henry és a szülei számára is.

– Charlotte! Te királyi hercegnő vagy? Én ezt nem is sejtettem! Azt hittem, apád kém, vagy ilyesmi. Tudja ezt itt még valaki? – kérdezte Henry teljesen elképedve. Azt hitte, a nővérek neve csak véletlen egybeesés. Az igazság most valósággal fejbe kólintotta.

– Csak a szüleid, és most te – válaszolta Charlotte. – Ez nem változtat semmin, csak egy kicsit bonyolítja a helyzetet. Senkinek sem szabad tudnia, hogy itt vagyok, ezért a kabinet és a miniszterelnök kérésére a biztonságom érdekében más nevet használok.

– És a Buckingham-palotában laksz? – bámult rá hitetlenkedve Henry, aki előtt most minden világossá vált.

– Ott laktam, amíg ide nem jöttem – felelte Charlotte halkán.

– És mostantól Királyi Fenségnek kell szólítanom téged? – kérdezte Henry idegesen, mire Charlotte elnevette magát.

– Nem, dehogy!

Henry egy percig szótlánul bámult a levegőbe, és próbálta megemésztetni, amit a felesége elmondott neki. Valószínűtlennek érezte az egészet, különösen amikor Charlotte-ot átölelve elaludni készült, és félálomban még egyszer belegondolt, hogy az apósa-anyósa, akikkel sohasem találkozott, és akik azt sem tudták, hogy ő a világon van, Anglia királya és királynéja, ő pedig a királyi pár legkisebb lányát vette feleségül.

– Jó éjszakát, Fenség – suttogta, és már aludt is. Charlotte nevetve bújt hozzá még közelebb. Ennél is megdöbbentőbb volt az a gondolat, hogy a születendő baba a negyedik lesz a trónöröklési sorban. Henry legvadabb álmában sem gondolta volna, hogy ilyesmi megtörténhet vele. Egy királyi hercegnő a felesége, és hivatalosan még csak tizenhét éves. Olyan ez, mint ami a mesékben szokott történni. De a legfontosabb mindkettőjük számára az volt, hogy történjék bármi, szeretik egymást, és férj-feleség lettek.

Harmadik fejezet

Két héttel azután, hogy Charlotte és Henry titokban megesküdték a falu kis templomában, a vacsoránál megünnepelték Henry tizennyolcadik születésnapját. Aznap este Lucy is velük ült az asztalnál, és kicsit sokat ivott a borból, amit a gróf a jeles nap alkalmából nyitott ki. A háború miatt az ünnep kissé keserédes ízt kapott.

A nászéjszakájuk után Charlotte ismét a saját szobájában aludt, és Henry minden éjszakát vele töltött. Igyekeztek minél halkabbak lenni, hogy Lucy ne hallja őket, de a lány tisztában volt vele, hogy Henry a szomszéd szobában van Charlotte-tal, és nemegyszer épp akkor kukucskált ki az előtérbe, amikor Henry feje eltűnt a lépcsőn lefelé. Lucy pontosan tudta, mi történik, vagy legalábbis azt hitte, hogy tudja. Meg volt győződve róla, hogy Henrynek és Charlotte-nak viszonya van, és a sorozatos hányásokból arra is rájött, hogy Charlotte terhes. Azok ketten azonban senkinek nem árultak el semmit, Lucy pedig türelmesen várta, hogy mit szándékoznak tenni.

Fogalma sem volt arról, hogy Henry szülei mindent tudnak, vagy hogy a két fiatal már össze is házasodott. És nem sejtett semmit Charlotte királyi származásáról sem. Valami puccos londoni lánynak, a kiejtése és a ruhái alapján bizonyára gazdag szülők lányának vélte. Az első gondolata az volt, hogy egyszer még jól jöhet neki, ha tud a viszonyukról és a minden bizonnyal törvénytelen gyerekeikről. Elvégre gondolnia kellett a jövőjére, arra, hogy mihez kezd, ha egyszer véget ér a háború. Nem volt hova mennie. Talán ők majd fizetnek neki, hogy tartsa a száját.

Kíváncsi volt, vajon Charlotte lemond-e a babáról, hogy azután később, amikor eljön a hazatérése ideje, titokban örökbe fogadja. Nem tartotta valószínűnek, hogy tizenhét évesen megtartja. Lucy amúgy nem volt alattomos természetű, de miután nem maradt senkije a világon, saját magát helyezte előtérbe. És még mindig fájt, hogy Henry Charlotte-ot választotta, nem őt? Ő szeretett volna minden éjszaka a fiú karjában fekdni. És erősen hitte, hogy így történt volna, ha Charlotte nem jön ide.

Amióta Charlotte rájött, hogy várandós, felhagyott a reggeli lovaglásokkal. Hiányzott neki Fáraó és a lovaglás, meg persze a reggelenkénti találkozások Henryvel.

Egy héttel a születésnapja után Henry megkapta a hónapok óta kilátásba helyezett értesítést. Öt nap múlva jelentkeznie kellett kiképzésre Észak-Yorkshire-ben, a brit hadsereg Catterick Camp néven ismert, legnagyobb kiképzőtáborában. Leedsben Henry már átesett az orvosi vizsgálaton, és A1-es minősítést kapott. A hathetes kiképzést követően, december elejére tűzték ki az elhajózását, arról fogalma sem volt, hova. Hirtelen mindaz valósággá vált, amitől ébren töltötték az éjszakákat, közel hajnalig szeretkezve és beszélgetve.

Az, hogy Henry elmegy a háborúba, mindkettőjüket rémülettel töltötte el, különösen most, hogy házasok voltak, és útban volt a gyerek. Az egész házon eluralkodott a levert hangulat, amiért Henrynek be kell vonulnia, az anyját hatalmába kerítette a pánik/ az apja pedig egy éjszaka alatt megöregedett.

Henry utolsó otthon töltött napjai alatt Charlotte rövid leveleket írta szüleinek és a nővéreinek.

Megírta nekik, hogy Hemmingsék fia, ahogy az várható volt, behívót kapott katonai szolgálatra, és mindannyian idegesek attól, hogy elmegy. Anyja együttérző szavakkal válaszolt, és minden jót kívánt a fiúnak. Charlotte első alkalommal írt róla kicsit részletesebben, Alexandra meg is jegyezte anyjuknak, hogy Charlotte is szomorúnak tűnik, amiért a fiú elmegy.

– Ugye nem feltételezitek Charlotte-ról, hogy beleszeretett? – jegyezte meg Victoria, miután megkapták a legújabb, rendkívül komor hangú levelét. A királyné csak legyintett rá, teljesen abszurdnak tartva Victoria felvetését.

– Persze hogy nem. Hiszen az a fiú szinte még gyerek, és a húgod is az. Ha szerelmes lenne belé, már korábban is írt volna róla. Mostanáig legfeljebb, ha kétszer említette. De őszintén sajnálom az édesanyját. Nagyon nehéz lehet megélni, hogy az egyetlen fia elmegy a háborúba. A leveleiből ítélve nagyszerű emberek. Charles elmondta, hogy már idősök, a grófné írta, hogy a férje egészségi állapota nem túl jó. Nagyon remélem, hogy Charlotte nincs a terhükre. Talán majd hoz egy kis derűt az életükbe, ha a fiuk távol lesz.

– Lehet, hogy az a fiú szinte még gyerek, mama, de ilyenek harcolnak a háborúban – közölte Victoria csípősen, ugyanakkor igazat adott az

anyjának: Charlotte alig-alig tett említést a fiúról, pedig ha számított volna neki, nyilván ír róla. Valószínűtlennek tűnt hát, hogy romantikus kapcsolat lenne közöttük. Victoria különben is gyerekesnek tartotta a húgát, akit anyjuk túlzottan féltett az asztmája miatt. A betegsége azonban sokat javult Yorkshire-ben, legalábbis ezt írta a leveleiben.

Victoria élvezte az elmúlt négy hónapot, amióta a húga nem volt láb alatt, habár néha már szinte hiányzott neki. Na nem nagyon, de Alexandrának bevallotta, hogy unatkozik a veszekedéseik nélkül, ami elég betegesnek tűnt.

Hemmingsék a megadott napon a hadsereg által küldött, vonatutazásra jogosító engedéllyel együtt kivitték Henryt az állomásra. Charlotte és Lucy is velük tartott, hogy elköszönjenek tőle. Lucy vágyakozva nézte Henryt, és vette magának a bátorságot, hogy a búcsúzásnál arcon csókolja. Henry ezek után mindenki szeme láttára, mint akiknek nincs titkolnivalójuk, megölelte és megcsókolta Charlotte-ot. Ez dühítette Lucyt, habár nem mutatta. Szerette volna, ha őt csókolja így Henry, de ez sohasem fordult elő. Magában Charlotte-ot okolta, amiért a fiú szívében ellopta az őt megillető helyet. Elorozta előle azzal, hogy lefeküdt vele, egyszóval kurva.

– Vigyázz magadra – suttogta Henry Charlotte-nak. Remélte, hogy egy rövid eltávozás erejéig még hazajuthat az elhajózás előtt, de fogalma sem volt róla, hogy megengedik-e neki a látogatást, vagy lesz-e rá elég ideje. Meglehet, hogy hosszú időre ez az utolsó alkalom, amikor láthatja őket. Arcon csókolta az édesanyját, kezét rázott az apjával, minden jót kívánt Lucynak, és újra megcsókolta Charlotte-ot, majd felszállt a vonatra, és a fülke ablakához állt, hogy integessen. Kinyitotta az ablakot, így ki tudott hajolni, hogy láthassa őket mindvégig, amíg csak el nem tűntek a szeme elől.

Komor hallgatásba burkolózott csoportként, valamennyien a Henryvel kapcsolatos gondolataikba merülve mentek haza az állomásról. Lucy egyenesen a konyhába sietett, mint minden este, de most könnyek csillogtak a szemében. Charlotte a szobájába menekült, és lefeküdt. Semmi mást nem akart, mint Henryre gondolni, őt képzelni maga élé.

A szülők visszavonultak a szobájukba, és amikor lejöttek vacsorázni, a grófnénak ki volt sírva a szeme. A gróf levert volt, és alig szólt pár szót. Ainsleigh Hallban nagyon más lesz az élet Henry nélkül. Mintha kiszállt volna belőle az életerő. Aznap este vacsora után mindenki korán lefeküdt.

Lucy számára megkönnyebbülés volt, hogy nem látja Henryt Charlotte körül legyeskedni, és nem kell tudnia, hogy a szomszéd szobában éjszaka Charlotte fekszik a fiú karjai között. Most, hogy Henry elment, megint fantáziálhatott róla, reménykedhetett, hogy hiányzik neki. Charlotte-tal már alig-alig szóltak egymáshoz csak a csevegés kedvéért. Túlságosan erőssé vált közöttük a Henry érzelmeiért folyó versengés. Lucy sohasem volt esélyes résztvevője ennek a versenynek, bármennyire igyekezett is, de úgy döntött, hogy ő nem így látja a történetet. Továbbra is hitt benne, hogy Henry végül beleszeretett volna, ha nem jelenik meg a színen Charlotte. Az ő szemében Charlotte ellopta tőle az álmait.

Ettől kezdve hat héten át a fiútól érkező levelek várásával teltek a napjaik. Ezek a levelek rövidek voltak és lényegre törők. Henry megírta, hogy a kiképzés fárasztó, estére mindig kimerül, de jól van, és reméli, hogy ők is jól vannak. Charlotte-nak külön is írt arról, hogy mennyire szereti, és milyen boldog, hogy a férje lehet. A lány a saját leveleit szalaggal átkötve egy fiókba tette, Henry szülei pedig megmutatták neki azokat, amelyeket Henry nekik írt. Büszkeséggel töltötte el őket, hogy a fiuk a hazáért harcol.

A kiképzés végeztével Henryt két napra hazaengedték, mielőtt kihajóznának. Még ekkor sem tudta, hová fogják vezényelni, de egyébként sem mondhatta volna meg nekik. A magas, karcsú fiú kifejezetten csinosan festett az egyenruhában. A haja, amit a kiképzés kezdetekor leborotvtáltak, rövid volt, a válla szélesebbnek látszott, mint azelőtt.

Minden perc értékesnek tűnt, amit együtt töltött az övéivel. Úgy intézte, hogy a szülei és a felesége egyformán osztozhassanak rajta, sőt pár percet még Lucyval is elcsevegett, arra kérve őt, hogy vigyázzon Charlotte-ra, amivel megint csak fájdalmat okozott a lánynak. Henrynek ugyanis sejtelve sem volt róla, hogy Lucy továbbra is romantikus ábrándokat kerget vele kapcsolatban, miután a lány jól titkolta az érzéseit.

Korai karácsonyt ünnepeltek Henryvel, aki csupa olyasmit kapott anyjától, amiket magával tud vinni. Aztán negyven órával az érkezése után megint búcsút kellett venniük egymástól. Charlotte dideregve állt az állomás peronján, és nézte, ahogy Henry elmegy. Miközben a vonat kihúzott az állomásról, a férje tekintete egy másodpercre sem szakadt el az övétől, ő pedig addig nézett utána, amíg egy kis ponttá zsugorodott a távolban. Akkor beszállt a kocsiba, és hazament Henry szüleivel.

Addigra már a negyedik hónapban volt, kezdett meglátszani rajta a terhesség, de ez nem számított, mivel senki sem tudta, hogy ki ő, és

jóformán ki sem tette a lábát Anleigh Haliból. Most nem volt más dolguk, mint várni Henry leveleit, és imádkozni, hogy ne érje semmi baj, maradjon életben. Charlotte egyszer sem említette a terhességét sem Lucynak, sem a többieknek, de már mindenki látta rajta.

Néhány héttel Henry elutazása után csendben és szomorúan megünnepelték a karácsonyt, januárban Charlotte három levelet is kapott Henry-től, gyanította, hogy valahol Olaszországban vagy Észak-Afrikában lehet, de ezt nem volt szabad elárulni, és a cenzor több sort is feketére színezett a leveleiben. Végtelenül hosszúnak tűntek a napok nélküle, és Charlotte most vágyódott a családjá után is. Hirtelen úgy érezte, hogy Yorkshire nagyon távol van az otthonától. A terhessége előrehaladtával hiányozni kezdett az anyja és a nővérei, noha ők semmit sem tudtak arról, hogy mi történik vele.

Egyedül Henry emlegette a kisbabájukat. Február elejétől aztán nem jött tőle több levél. Az apja felvetette, hogy a hadosztálya bizonyára egyik helyről a másikra vonul, és azzal nyugtatta a feleségét és Charlotte-ot, hogy nemsokára újból jönnek a levelei. Hetekig hittek neki, mígnem megérkezett a rettegett távirat, amelyben az állt, hogy Henry az ellenséggel vívott csatában hősi halált halt. És sajnálattal közölték azt is, hogy a holttestét nem lehet hazaszállítani. A holtteste eltűnt az anziói csatában, az ún. Peter-parton. A hadügyminisztérium őszinte részvétét fejezte ki a szüleinek.

A gróf vigasztalhatatlan volt, és azonnal elment lefeküdni. Charlotte rosszul érezte magát, miközben újra meg újra elolvasta a táviratot, míg végül felfogta, hogy a kisbabájának nem lesz apja. Kifosztottnak érezte magát. Megírta a szüleinek Henry halálát, akik személyes részvétnyilvánító levelet írtak a grófnak és a grófnénak.

Ettől kezdve rohamosan romlott a gróf egészségi állapota. A hetekig tartó csúnya köhögése tüdőgyulladássá súlyosbodott, és három héttel azután, hogy hírt kapott a fia haláláról, George Hemmings is elhunyt. Mindnyájan döbbenet vették tudomásul a gyors egymásutánban bekövetkezett két halálesetet. A két özvegynek egymást kellett vigasztalnia. Glorianna Hemmings elveszítette a férjét és a fiát, Charlotte a férjét és születendő gyermeke apját. Két hónapja volt hátra a szülésig, amikor apósa március végén meghalt, és tizenhét évesen lett özvegy Henry februárban bekövetkezett halálakor.

Lucy éjszakánként az ágyából hallgatta a feldúlt Charlotte zokogását. Charlotte a levelében beszámolt a szüleinek a grófné gyászáról, és megírta, hogy milyen szomorúak mindnyájan, de egyetlenegyszer sem írt arról, hogy ő is gyászolja Henryt, aki a férje és születendő gyermekének az apja volt. Lucyt dühítette, hogy a grófné tud a gyerekről, de úgy látszik, csöppet sem bánja. Sőt még örül is neki.

– Néhány hónap múlva, ha már meglesz a baba, és betöltöted a tizennyolcat, hazamész – mondta egyik este az anyósa szomorúan. Charlotte nélkül már el sem tudta képzelni az életét. Esténként együtt ültek a kandalló mellett, és Glorianna Henry gyerekkoráról mesélt. A tekintete ilyenkor többnyire olyan volt, mint aki a távolba nézve is a két férfit látja, akiket elveszített. Az egyetlen fénysugár az életükben Henry gyermeke volt, akinek a születésére vártak. És a szobája magányában Lucy is Henryt siratta.

A veszteség és a bánat ideje volt ez mindannyiuk számára. A szülés közeledtével a grófné a saját szobájához közeli hálószobába költöztette Charlotte-ot.

Április vége felé, nem sokkal a májusban esedékes szülés előtt, kissé felmelegedett az idő. A grófné kertjében rügyezni kezdtek a fák, bokrok. Lucy-val sokat dolgoztak, hogy megtisztítsák a kertet a gyomoktól, és az általuk ültetett virágok már jelezték a tavaszt. Charlotte vázába tette őket, hogy egy kis vidámságot csempésszen a vacsoraasztalra. Már csak Henry és a kettőjük apátián gyermeke járt az eszében. Henry túl fiatal volt ahhoz, hogy meghaljon, és ettől olyan értelmetlennek tűnt a halála. Minden este a hozzá írt leveleit olvasgatta.

A németek január óta fokozták a légitámadásaikat, és London bombázása ismét erősödött. Charlotte nem tudta, vajon a szülei megengedik-e, hogy a tizennyolcadik születésnapját betöltve, a heves bombatámadások közepette hazamenjen. Ezúttal, noha hiányoztak a szülei, örült, hogy nem Londonban van, és a békés Yorkshire-ben szülheti meg a kisbabáját, ahol éjszakánként nemi hullanak a bombák, és nem hallani a légiriadó szirénáit. A tőlük és a nővéreitől kapott levelek arról tudósították, hogy az otthoniak nagyon elfoglaltak, és aggasztja őket a háború kimenetele. Az, hogy őt biztonságban tudhatják, megnyugtatta őket.

Charlotte-ot azonban, annak ellenére, hogy az anyósa nagyon kedvesen bánt vele, szomorúsággal töltötte el, hogy nem oszthatja meg anyjával és

nővéreivel a várandóssága hónapjait. Rettentően hiányzott az anyja, és hogy valamelyest kárpótolja magát, még jobban ragaszkodott Henry anyjához, aki legalább ott volt.

Május második hetében jelentkeztek az első fájások. Előző este írt levelet az édesanyjának, nagyon szeretett volna beszámolni neki a babáról, de tudta, hogy mindaddig nem teheti, amíg személyesen nem találkoznak, remélhetőleg valamikor az elkövetkező hónapokban. Akkor majd elmeséli mindazt, ami történt, a Henryvel kötött házasságát és az iránta érzett szerelmét. Most, özvegyként, csak arra vágyott, hogy láthassa a babájukat, és hogy épségben megérkezzen. ¹

Mihelyt szólt, hogy elkezdődött a vajúdás, a grófné elküldött az orvosért, aki meg is érkezett hamarosan. A doktor az elmúlt pár hétben aggódni kezdett, mert túl nagynak találta a babát Charlotte törékeny kis testéhez. Volt a közelben kórház, de az örvös remélte, hogy nem lesz szükség császármetszésre, ami mind az anya, mind a baba szempontjából bonyolult műveletnek számított, és gyakran vagy egyikük, vagy mindkettőjük életébe került. Félelmeit megosztotta a grófnéval, de Charlotte-nak egy szóval sem említette, nehogy megijessze. Az utolsó hetekben hatalmasra nőtt a hasa, ami már olyan kényelmetlen volt, hogy végre Lucy sem irigykedett rá, amiért Henry gyermekét fogja megszülni.

Mire az orvos megérkezett, a fájások már jócskán felerősödtek. Glorianna biztos volt benne, hogy Charlotte sikerrel végig fogja csinálni, hiszen fiatal és egészséges. Az orvos reggeltől éjszakáig Charlotte ágya mellett ült, és vele maradt az anyósa is. Nehéz szülés volt, tizenhat órányi vajúdás után sem történt előrehaladás, a grófné és az orvos már kezdtek aggódni. A baba túl nagy volt ahhoz, hogy végig tudjon menni a szülőcsatornán.

Éjfélre járt, és Charlotte már nem volt abban az állapotban, hogy akár mentőautóval eljuttassák a kórházba. Glorianna nedves ruhával törölgette a homlokát, miközben az orvos próbálta kifelé mozgatni a babát. A szolgálók és Lucy az egész házban hallották Charlotte sikolyait, és a vajúdás kezdete után huszonnégy órával a doktor kétségbeesetten nézett a grófnéra.

– Charlotte, próbáld erősebben, muszáj – nógatta az anyósa, de Charlotte már elgyengült, és nem tudott nyomni. – A baba nagy, de ki kell préselned őt. Gondolj Henryre, gondolj arra, hogy mennyire szeretett téged. Henryért kell ezt megtenned. Ki kell nyomnod a babát.

Charlotte összeszedte a maradék erejét, és az orvos is próbálta úgy fordítani a babát, hogy könnyebben ki tudjon bújni, de csak azt érte el vele, hogy Charlotte újból felsikoltson. Minden tőle telhetőt megtett, de hiába. Lucy többször is bekukkantott a szobába, ahol Charlotte vajúdott, de a gyötrelmes hangok hallatán gyorsan visszavonult. Ez sokkal rosszabb volt, mint amire számított, egészen megrémült tőle.

Charlotte újult erővel, minden csepp energiáját beleadva nyomni kezdett, mire a baba lassan előremozdult. A doktor diadalmas kiáltással fogadta a fejtető megjelenését, ami még nagyobb erőfeszítésre sarkallta Charlotte-ot. Összeszorított foggal, anyósa kezébe kapaszkodva préselt, azok ketten meg felváltva biztatták. Újabb két óra kínlódás következett, miközben Charlotte többször is elvesztette az eszméletét, és úgy érezte, hogy mindjárt megfullad.

Végül a baba világra jött – a köldökzsinór szorosan rá volt tekeredve, az tartotta vissza. Az orvos elvágta, s ezzel kiszabadította az újszülöttet, majd fölemelte, egy pipettával kitisztította a légcsövét, mire a baba hangosan felsírt. Charlotte halványan elmosolyodott, amikor meglátta. Jó nagy baba volt, kislány. Szinte hihetetlennek tűnt, hogy egy ekkora baba elfért abban a kicsi nőben. Amikor megmérték, kiderült, hogy valamivel több négy kilónál.

Charlotte addigra irgalmas öntudatlanságba merült, és miután kapott fájdalomcsillapítót, az orvos össze tudta varrni az átszakadt gátat. Erősen vérzett, de a doktor megnyugtatta a grófnét, hogy ilyen nehéz szülés után ez várható volt, és a vérzés hamarosan el fog állni.

– Mi lesz a neve? – kérdezte anyósa gyengéd mosollyal, amikor Charlotte magához tért, és arcon csókolta őt. Elismeréssel nézett a menyére, aki annyira derekasan helytállt. A nővér, akit az orvos magával hozott, a karjában tartotta az addigra megmosdatott és bepólyált csecsemőt. Tágra nyílt kék szemével a baba egyenesen az anyjára nézett, aki túlszorduló szeretettel nézett vissza rá, és arra gondolt, hogy bárcsak Henry is láthatná őt. Gyönyörködve szemlélte a kislányát, és úgy érezte, hogy megérte annyit szenvedni érte.

– Anne Louise legyen anyám és egyik üknagynénim után. Ő az egyik német felmenőm – suttogta Charlotte. Az orvos mindvégig figyelte őt, megkönnyebbült attól, hogy mind az anya, mind a gyerek életben maradt, amiben a vajúdás utolsó szakaszában már kezdett kételkedni. Charlotte annyira legyengült, hogy csak suttogva tudott megszólalni, miközben le

sem vette a szemét az újszülöttről. – Gyönyörű, ugye? – És már újra elszenderedett a cseppektől, amiket az orvos adott neki.

A doktor végül el is ment egy óra múlva, miután többször is ellenőrizte Charlotte pulzusát. Gyengén tapintható volt, de ez az átéltek után nem lepte meg a szülést. Meghagyta a grófnénak, hogy engedje, hadd aludjon a kismama, pár óra múlva ő is visszajön, hogy megnézze, a nővér addig is időnként ránéz. A nővér elvitte a babát a Charlotte jelenlegi szobája mellett berendezett babaszobába. A grófné is visszavonult a szobájába lepihenni. Szörnyű éjszakájuk volt, és az orvoshoz hasonlóan ő is attól félt, hogy sem Charlotte, sem a gyerek nem éli túl. Most hálás volt, hogy nem így történt

Ruhástól feküdt végig az ágyán, és azonnal elaludt. Két óra múlva ébredt fel, és rögtön indult, hogy megnézze, jól van-e Charlotte, nincsenek-e fájdalmai. Óvatosan nyitott be az ajtón, nehogy felébressze, s közben arra gondolt, milyen jó lenne, ha Henry élne, és láthatná a lányát. A szobába lépve mindjárt látta, hogy Charlotte ijesztően sápadt, még annál is sápadtabb, mint a szülés közben volt. A szája elkékült, de békésen aludt, csak az arca volt falfehér.

Amikor Glorianna közelebb ért az ágyhoz, feltűnt neki, hogy nem látja őt lélegezni. A csuklójáért nyúlt, hogy megkeresse a pulzusát, de nem találta, és mozgásnak sem látta semmi jelét.

Ösztönösen felhajtotta a takarót, és látta, hogy Charlotte vértócsában fekszik. Elvérezhetett a szülés után, mialatt a nővér az újszülöttel volt elfoglalva. A bőre már teljesen hideg volt. Meghalt tizenhét évesen gyerekszülésben, amiről a szülei mit sem tudtak. Anyósa szíve nagyot dobbant, miközben Charlotte-ot nézte. Mit fog mondani az anyjájának? A királynak és a királynénak. A drága gyermekük halott. Meghalt, miközben megszülte a gyermekét, akinek a létezéséről fogalmuk sem volt...

Remegő kézzel hívta az orvost, aki azonnal jött. A grófné senkinek sem szólt arról, ami történt, még ő maga sem hitte el. Először Henry, aztán a férje, most meg ez a boldogtalan, sokat szenvedett fiatalasszony, Charlotte. És itt van a szegény kicsi lány, az ő unokája, akinek most már anyja sincs, aki teljes árvaságra született.

Az orvos megerősítette, hogy Charlotte a szülés közben fellépő súlyos vérveszteségbe halt bele. Ezt nem lehetett előre látni, noha még akkor is vérzett, amikor az orvos elment, csak akkor azt mondta, hogy az átéltek után ebben nincs semmi meglepő. Most azzal védekezett, hogy az ilyen vérzések nagyon gyors lefolyásúak, mire a nővér visszajöhetett volna, hogy

újból ránézzen, már végzett is Charlotte-tal. Glorianna most csak arra tudott gondolni, miként védje meg Charlotte és Henry emlékét, és hogyan kímélje meg a lány szüleit az újabb gyásztól, amíg nem szerezhettek tudomást a babáról.

Jelentőségteljes pillantást vetve az orvosra, előállt az elgondolásával.

– *Fel* lehetne tüntetni a halotti bizonyítványon a halál okaként tüdőgyulladást vagy influenzát mint az asztma szövődményeit, amitől korábban sokat szenvedett? A szülei nem tudnak a babáról – tette hozzá sűgva. – Később természetesen megmondom majd nekik az igazságot, de egyelőre úgy érzem, kevésbé lesz számukra fájdalmas, ha a lányuk halálát nem tetézzük még egy új szülött gyermek keltette sokkal.

Az orvos némi habozás után bólintott. Végül is mit számít ez már? Az a szegény lány meghalt, és a gyermek nyilván törvénytelen, ha a szülei nem tudtak róla. Talán épp azért jött Yorkshire-be, hogy eltitkolhassa a zabigyerekét. A grófné meg akarta kímélni őket az igazságtól, és meg akarta védeni a lány becsületét. És ugyan miért okozzanak a meglévónél is nagyobb gyászt a szüleinek azzal, hogy a lányuk egy házasságon kívüli gyerek szülésébe halt bele? Az fel sem merült a doktorban, hogy Charlotte férjnél lehetett, és a grófné sem árulhatta el neki, mivel a házasságot Charlotte kiléte miatt titokban kellett tartania. A hercegnő maga is gyérek volt még, és íme, most meghalt. Egy újabb tragédia a közelmúlt sok tragédiája után.

– Természetesen, méltóságos asszonyom, mindent megteszek, amivel segíthetek. – Látszott rajta a mély megrendülés, és bánta, hogy nem maradt itt, de akkor még úgy, tűnt, hogy nem lesz semmi baj. És egy ilyen nagy babával akár a császármetszésbe is belehalhatott volna az anya.

– A szülei vigasztalhatatlanok lesznek. – Gloriannánál senki sem tudhatta ezt jobban, mivel ő is elvesztette a fiát.

– De legalább itt lesz nekik vigasztalásul a gyermek, már ha hajlandók elfogadni őt – felelte az orvos, aki mostanára teljesen meg volt győződve arról, hogy a baba házasságon kívül született, a grófné pedig nem sietett felvilágosítani őt az igazságról. Egyébként sem számított, mit gondol az orvos, fő, hogy a sajtó ne szerezzon tudomást a történekről, mielőtt hatszemközt elmondhatná az igazságot a királyi párnak az újszülöttről, és arról, hogy Charlotte és Henry házasságot kötöttek.

A lelkészen kívül már csak ő tudott a dologról. És a lelkész nem sejtette, ki volt Charlotte. Erről egyedül Glorianna tudott, mindenki más Charlotte

White-nak ismerte. A doktor sejtette, hogy a baba apja a grófné fia lehetett, és így, mindkét szülőjét elveszítve, árván maradt a világon.

– Várok, amíg nem találkozhatom Charlotte szüleivel, hogy elmagyarázhassam nekik az egész helyzetet. Egyelőre elég, ha annyit tudnak, hogy elveszítették a lányukat. Nem kell most mindjárt megtudniuk a valódi okot. Ettől nem változik semmi. – A rangjából következő tekintéllyel beszélt, és igyekezett a legjobbat kihozni ebből a rettenetes helyzetből.

– Természetesen, bármit, amit méltóságod a legjobbnak gondol. – Az orvosi táskában ott volt a halotti bizonyítvány, amibe a halál okaként a grófné javaslatára az asztma szövődményeként kialakult tüdőgyulladást írta be. Megígérte, hogy be fogja jelenteni a megyei nyilvántartó hivatalban, és felhívja a temetkezési irodát. Segíteni akart, amiben csak tudott.

A grófné méltóságteljesen, a gyásztól lesújtva, elmondta Lucynak, a házvezetőnőnek és a szolgálóknak, hogy Charlotte meghalt. Lucy döböntően és könnyes szemmel hallgatta, a szolgálók pedig sírva mentek vissza a konyhába, ahol Lucy is csatlakozott hozzájuk. Egyikük sem számított arra, hogy Charlotte belehal a szülésbe. Kicsi volt, de fiatal és egészséges.

A temetkezési iroda egy óra múlva elküldte az embereit Charlotte-ért, akit Glorianna utoljára még egyszer megcsókolt, mielőtt elvitték. Lucy sírva nézte végig a szolgálókkal, ahogy egy hordágyra téve elviszik a fekete lepellet betakart Charlotte-ot. A grófné utána bement a könyvtárszobába, remegő kézzel töltött magának egy pohár brandyt, aztán feltárcsázta azt a szót a Buckingham-palotában, amit vészhelyzet esetére kapott, és kérte a királyné titkárát. A férfinak, aki jelentkezett, megmondta a nevét. Nem Charles Williamst hívta, aki elvitte hozzájuk Charlotte-ot, mert helyénvalóbbnak tartotta, hogy most ne a király, hanem a királyné titkárával beszéljen. Charlotte anyjával levelezett, de a királlyal soha.

Elmondta a titkárnak, hogy minden roppant gyorsan történt. Charlotte nagyon megfázott, amitől kiújult az asztmája. Egy nap alatt tüdőgyulladássá súlyosbodott a betegség. Orvos látta, de mielőtt telefonálhattak volna a palotába, egy szörnyű asztmaroham végzett vele. A grófné hangján érezni lehetett, mennyire fel van dűlve. Zaklatottan fejezte ki mély részvétét a királynak, a királynénak és Charlotte nővéreinek, és felajánlotta, hogy átmenetileg a birtokon lévő kis temetőjükben temetik el, amíg a királyi családnak alkalma nem nyílik hazavinni és otthon eltemetni.

A titkár megköszönte, és megígérte, hogy miután beszélt a családdal, vissza fogja hívni, hogy közölje vele az óhajukat Charlotte hetekkel a tizennyolcadik születésnapja előtt halt meg. Erre senki sem számított. Az asztmájától eltekintve életerős, egészséges fiatal lány volt. És Glorianna teljes joggal bízhatott benne, hogy bírni fogja a szüléssel járó megróbáltatásokat, és nem fog elvérezni.

A királyné titkárával folytatott beszélgetés végén megemlítette még, hogy összekészítik Charlotte holmiját, a lovát pedig az istállójukban tartják addig, amíg eljönnek érte és a többi holmiért. A titkár megköszönte, azzal befejezték a beszélgetést. A férfira nehéz feladat várt: közölnie kellett a királyi családdal, hogy Charlotte hercegnő meghalt.

Glorianna egyetlen vigasza az volt, hogy Charlotte és Henry jó híren nem esett csorba. Nem kerekedik botrány a baba, a rohamtempóban megkötött házasság és a két fiatal körül, akik egymásba szerettek és bolondságot csináltak. Ha majd találkozik a királyi párral, elmond nekik mindent, de ezt a történetet nem oszthatja meg velük sem levélben, sem telefonon. Ha már mindent tudnak, megmutatja nekik a babát, és elfogadja, bárhogy határozzanak is felőle – magukhoz veszik, vagy az ő gondjaira bízzák. Egyelőre azonban a csecsemő biztonságban van itt, Yorkshire-ben, az ő házában, amíg a felséges család készen nem áll arra, hogy elismerje a létezését és befogadja a családba.

Pár perccel később a grófné átment a rögtönzött gyerekszobába, hogy megnézzze a babát. Sokáig üldögélt ott, az ölében tartva a békésen alvó csecsemőt. A házvezetőnő az egyik tanyáról már szerzett mellé egy szoptató dajkát. A grófné gyászolta a baba anyját, aki egy évig fényt hozott az életükbe, és aki szerette a fiát. Azért is hálás volt Charlotte-nak, hogy Henry nem távozott el nyom nélkül, mert egy része velük marad. Még mindig nem hitte el egészen, hogy Charlotte is elment, de arra gondolt, hogy Henryhez hasonlóan Charlotte hercegnő is élni fog ebben a gyermekben, aki egyben az ő vére is.

A grófné máris erősen kötődött a tehetetlen csecsemőhöz, a kis Anne Louise hercegnőhöz, aki azóta elhunyt anyjától kapta a nevét. Glorianna remélte, hogy a sors a jövőben kegyesebb lesz hozzá, mint most, amikor szerető szülők nélkül maradt. Bánatban jött a világra, nem pedig örömben.

Negyedik fejezet

A kislány születése után heteken át mindnyájan őrizték, vigyázták a gyerekszobát, hogy a kis Anne Louise biztosan túlélje a születésével járó nehézségeket és anyja halálát. Az orvos naponta eljárta hozzá. Találtegy dadát, aki oda is költözött. A csecsemő anyja elvesztése ellenére szépen gyarapodó, egészséges, normális baba volt. Jó étvággal evett, és teli tüdőből sírt. A napfény egy sugarát hozta el a komor, sötét házba.

Charlotte halálának híre mély fájdalommal töltötte el a királyi családot. Az orvos kötelességtudóan tüdőgyulladásban és asztmában jelölte meg a hercegnő halálának okát A titokban kötött házasságról, a halállal végződő gyerekszülésről és az életben maradt gyermekről sejtelmük sem volt.

A királyi család hálásan fogadta az átmeneti időre szóló temetést az Ansleigh-birtokon, azzal a kinyilvánított szándékkal, hogy rögtön a háború befejezése után hazaviszik Charlotte földi maradványait. Addig a holmijait és a lovát is szívesebben hagyták Yorkshire-ben, ami a grófnénak is megfelelt. A titkár elmondása szerint nem tudták elviselni a gondolatot, hogy a légítámadások közepette temessék el őt.

Charlotte nővéreit is lesújtotta testvérük halálhíre. Victoria hercegnőt még jobban megviselte, mint a nővérét, mert eszébe jutott, hányszor gyötörte, becsmérelte, és hányszor veszekedett vele.

A palota hivatalos rádió- és sajtóközleményt adott ki arról, hogy a király és a királyné legfiatalabb lánya, Charlotte hercegnő Ő Királyi Fensége, akit a bombázás elől vidékre küldtek, röviddel a tizennyolcadik születésnapja előtt tüdőgyulladásban elhunyt. A közlemény a királyi család mély gyászának hírül adásával fejeződött be. A bejelentést Ainsleigh Hallban is hallották, de senkinek sem jutott eszébe a hírt összekapcsolni Charlotte White-tal, aki ugyanazon a napon, közvetlenül a gyermeke megszületése után halt meg Ainsleigh-ben.

– Furcsa, nem? – jegyezte meg Lucy a házvezetőnőnek a rádiónyilatkozat után, amikor mindnyájan a konyhában ültek. – Ugyanazon a napon halt meg, mint a mi Charlotte-unk, csak másban. – Mintha ezekben

a napokban minden a halálról szólt volna, a háborúban, a városokban és Ainsleigh Hallban is.

Lucy minden szabad percét a gyerekszobában töltötte, nagyon szerette a karjában tartani a babát. Ő volt az utolsó kapocs Henryhez. Órákig képes lett volna a csecsemővel a karjában elüldögélni. Ott volt, amikor a kicsi Anne először mosolygott, és mindenkinél jobban értett hozzá, hogyan nyugtassa meg, amikor néha órákig képes volt sírni. A dada szerint bántották a szelek, de a grófné ilyenkor arra gondolt, hogy biztosan az anyja után sír. Lucy sajnálta, hogy Charlotte meghalt, de nagyon szerette a babát.

Charlotte temetése a birtok kis temetőjében egyszerű volt és rövid. A grófné, Lucy, a házvezetőnő és a szolgálók voltak jelen. Ugyanaz a lelkész végezte a temetési szertartást, aki összeadta Charlotte-ot és Henryt, és őszintén sajnálta, hogy ez a kedves teremtés, aki boldogságot hozott mindannyiuknak, ilyen fiatalon meghalt. Senki sem tudta pontosan, mi és miért történt, de azt tudták, hogy rejtélyes körülmények övezték a baba születését. A grófnén és a lelkészen kívül azt sem tudta senki, hogy Henry és Charlotte házasok voltak, azt azonban mindenki sejtette, hogy ki volt a gyermek apja. És most szegény kicsinek csak a nagyanja maradt, miután mindkét szülője meghalt.

A grófné senkivel sem osztotta meg a baba történetét és királyi származását. Charlotte szüleinek kell elsőként értesülniük róla, és rajtuk múlik, hogy mit mondanak utána. A születése tiszteletre méltó volt, ám a fogantatása kevésbé, mivel a szinte félig gyerek szülei akkor még nem voltak házasok. A grófné most különösen örült annak, hogy házasságkötésre bátorította őket. Ha a gyerek törvénytelennek születik, a királyi családnak esélye sem lenne arra, hogy valamikor elfogadja vagy elismerje őt. A létezése egyelőre a grófné titka marad, de legalább a gyermek törvényes voltához kétség sem férhetett.

Nagyon várta már, hogy Londonban véget érjen a bombázás, és ő felvihesse Anne Louise-t, hogy megmutassa a királynénak, és elmondhassa az egész történetet. Nehezen tudta elképzelni, hogy elutasítana egy ártatlan csecsemőt, aki az utolsó kapcsot jelenti legfiatalabb, korán elhunyt lányával.

Elküldte nekik a halotti bizonyítvány másolatát, amire kézzel írt válaszlevelet kapott. A királyné megírta, hogy összetört szívvel értesültek

lányuk haláláról, és megköszönte a grófnénak, amiért a férje és a fia felett érzett gyászában is olyan kedves volt Charlotte-hoz.

Mindannyian túl sok veszteséget szenvedtek el. Gloriannát kicsit felvidította a tudat, hogy a baba a végén vigaszt jelent majd számukra, ha a Windsorok hajlandók lesznek elfogadni őt. És miért is ne tennék? Nem ő az első Windsor vagy királyi személy, akinek a születése szokatlan körülmények között történt.

Az emberek hangulata ismét nyomottá vált. Egész Angliában hullottak a bombák, és a sok halott meg a feldúlt városok lesújtották és elcsüggesztették az embereket. Most minden rossz volt, talán még rosszabb is, mint a háború kezdetén. A Luftwaffe könyörtelenül folytatta a bombázást, mivel Hitler minden erejét a Nagy-Britannia elleni támadásra összpontosította. Yorkshire továbbra is Anglia egyik legbiztonságosabb helye volt, noha ez bármikor megváltozhatott. És nekik is kijutott a bombázásból, még ha sokkal kevésbé is, mint Londonnak.

A dadának szeptemberben ott kellett hagynia őket, mert anyja beteg lett, amikor Manchesterben bombatalálat érte a házukat, és ettől sztrókot kapott. Anne Louise ekkor négy hónapos volt. Lucy azonnal jelentkezett, hogy majd ő ellátja a dada szerepét. A grófnét nagyon meghatotta, hogy fiatal léteire ilyen szeretettel és rátermetten bánik a kisbabával. Lucy imádta a kicsit, és valahányszor a karjában tartotta, Henryre, az egyetlen igaz szerelmére gondolt.

Henry egész életében közömbösen viseltetett vele szemben, Lucy viszont most az iránta érzett és mindvégig rá pazarolt szerelmét teljes egészében a gyermekének ajándékozhatta. Fáradhatatlanul tevékenykedett körülötte, és szüntelenül rajta tartotta a szemét, éjszaka is a gyerekszobában aludt. Mindenhová magával vitte, és a grófné roppant hálás volt neki ezért.

A grófné Charlotte halála óta nem volt jól. Rövid időn belül túl sok megpróbáltatás érte. Négy hónap leforgása alatt három haláleset. Mindenki meghalt, akit szeretett, kivéve az unokáját, az egyetlen, aki fényt hozott az életébe.

Hónapok óta kedélybeteg volt, és a tél beköszöntével a korábbi balesete során szerzett lábsérülése ellenére sokéves kihagyás után ismét lóra ült. Azt mondta, lovaglás közben van ideje gondolkodni, de közelebb állt az igazsághoz, hogy már nem törődött a veszéllyel. Néha messzire elsétált a birtokon, és visszafelé jövet megállt a temetőben, hogy rendbe tegye a férje vagy Charlotte sírját. Sírkövet állíttatott Henrynek is, noha sohasem kapta

meg fia földi maradványait. George szülei is itt nyugodtak, sőt az ősei is, több nemzedékig visszamenőleg. Vigaszt nyújtott neki, ha meglátogatta őket.

Egyik délután különösen elgondolkodva ért haza, majd benézve a gyerekszobába meglátta Lucyt, karjában a mélyen alvó babával. Ők ketten mindig teljesen nyugodtnak tűntek egymás társaságában. Anélkül, hogy megzavarta volna a festő vásznára kívánczó képet, gyorsan kiment a szobából. Újból elöntötte a hála, amiért Lucy ilyen hasznossá tette magát. Ezzel okot adott rá, hogy a háború után is itt tartsa őt, ami megkönnyebbülést jelentett mind Lucy, mind a grófné számára. Ő lehet Anne Louise dadája, hacsak a királyné másképp nem rendelkezik, és haza nem viteti a gyermeket a palotába, amikor értesül a létezéséről.

A grófnét nyugtalanította ez a gondolat. Egyedül hordozta a gyermek sorsának nehéz terhét, amit jó lett volna megosztania a királyi nagyszülőkkel. Égett a vágytól, hogy minél előbb elmondhassa nekik a lányuk házasságának és a baba születésének történetét. Csak lennének hajlandók befogadni a családba a kisbabát!

Pár nappal karácsony előtt az egyik szolgáló szokása szerint a reggelijét tálcára téve jött, hogy felébressze a grófnét. Fagyos decemberi nap volt. A szolgáló elhúzta a függönyt. Odakint már leesett a hó, a ház nagy részében dermesztő hideg volt. A szolgáló tett egy megjegyzést az időre, azután megfordult, hogy rámosolyogjon az asszonyára, de látta, hogy a grófné békésen, elszürkült arccal fekszik az ágyban. Az éjszaka szívrohamot kapott, ami álmában végzett vele. Az elmúlt év megannyi megpróbáltatása túl sok volt neki.

Értesítették a lelkeszt és a temetkezési irodát, és az első megdöbbenés elmúltával a házvezetőnő, felhívta Peter Babcockot, Hemmingsék ügyvédjét Yorkban. Még abból az időből emlékezett a nevére, amikor a gróf élt. El kellett dönteni, hogy mi legyen a következő lépés, mivel senki sem tudott élő rokonról, de feltételezték, hogy az ügyvéd tudni fogja, ki az Ainsleigh-birtok örököse. Henry volt az, amíg élt, lévén a házaspár egyetlen gyermeke. A grófnak és a grófnénak nem voltak testvéreik, így vélhetőleg valami távoli unokatestvér lesz az örökös, ahogy gyakran előfordult az ősi birtokokkal. Ezek sokszor maradtak olyan rokonokra, akikkel az örökhagyók soha életükben nem találkoztak.

Az ügyvéd eljött, hogy megnézzze, kik maradtak a házban. Két szolgálót, egy házvezetőnőt és egy fiatal londoni lányt talált, aki ott élt, meg egy

kisgyermeket, akiról feltételezte, hogy a lányé. Senki sem világosította fel, nem tudták, mit mondjanak, hiszen Charlotte meghalt, és soha senki nem erősítette meg, hogy ki volt az apa, még ha sejtették is. Nem lehettek benne biztosak, és nyíltan sohasem mondta ki senki.

Egyszóval az ügyvéd Lucy gyerekének tartotta a kicsit. Nem mondták meg neki, hogy a gyerek a grófné unokája, mivel ő senkit nem avatott a bizalmába. Azt sem tudták, ki viseli majd gondját a gyereknek. Úgy tűnt, hogy senki. Arról suttogtak, hogy Charlotte családja nem is tudott a csecsemőről, vagy nem ismerték el őt a családjuk tagjának, mivel senki sem jelent meg a születésekor, és akkor sem, amikor Charlotte meghalt.

Az ügyvéd két férfit talált az istállóban, egy öreget és egy fiút. A birtok minden gazdaságában bérlők laktak. A grófné után elég pénz maradt, hogy jó ideig fizetni lehessen a béruket. Minden pazarlástól mentesen, nyomorúságos bért fizetve vezette a birtokot. Amikor az ügyvéd meggyőződött róla, hogy az ügyek rendben varinak, hozzájárult, hogy a birtok számlájáról fizessék továbbra is a béreket, amíg megtalálják a törvényes örököst, ami valószínűleg hosszabb időbe telik.

Hirdetéseket tett közzé a yorki és londoni újságokban, és két hónap alatt sikerült találnia egy távoli unokatestvért. Az egyik hirdetésre válaszlevél érkezett a gróf egy harmadfokú unokafivérértől, aki a háború alatt a semleges Írországba költözött. Ő volt a legjobban meglepve, amikor megtudta, hogy örökölte a birtokot. Kisfiú kora óta nem találkozott a gróffal, még nála is öregebb volt, soha nem házasodott meg, és nem voltak gyerekei. Megírta, hogy nem áll szándékában visszamenni Angliába, amíg tart a háború, de mihelyt annak vége lesz> vagy talán még hamarabb, eljön, hogy megnézze a birtokot. Addig is felhatalmazta Hemmingsék ügyvédjét, hogy továbbra is fizesse a még meglévő személyzet csekély bérét.

Megírta azt is, hogy sajnálattal hallotta, miszerint kihalt az egész család. Bizonytalannak tűnt a tekintetben, hogy megtartja-e a birtokot, mindenesetre egyszer szeretné megnézni, de nem kizárt, hogy eladja. Írországban már vásárolt egy nagy birtokot kastéllyal, és a háború után ott akar maradni. Nem nagyon tudta, mire volna neki jó Ansleigh, különösen mivel értesült róla, hogy felújításra szorul, és nagyobb személyzet kellene a kastély karbantartásához.

Újabb három hónap telt el, mire mindenki nagy megkönnyebbülésére májusban véget ért a háború Európában. Szenvedéssel teli öt év és nyolc hónap volt a hátuk mögött, rettenetes emberveszteséggel egész Európában,

Angliában és a csendes-óceáni térségben. Európát különösen megtépázta a háború a mindkét oldalon szakadatlan bombázások során. Anne Louise egy héttel a németek kapitulációja után töltötte be az első életévét.

Lord Alfred Ainsleigh egy hónappal a háború befejezése után, júniusban érkezett meg Írországból, hogy találkozzék az ügyvéddel, és megsejtelje a birtokot. Az örökös meglehetősen idős ember volt, aki lehangolónak találta a vidéki kastély állapotát. Láta, hogy mennyi munkába és pénzbe kerülne a korszerűsítése, a központi fűtés bevezetése, az elavult víz- és villanyvezetékek megújítása. A park is szomorú állapotban volt, a kertek újrateremtésre szorultak, de még így is szemet gyönyörködtetőek voltak, és látszott, hogy a gazdaságok egykettőre magukhoz fognak térni, ha visszajönnek a férfiak a háborúból.

A lord azonban közölte, hogy ő már öreg, nincs energiája ahhoz, hogy az Ainsleigh-birtokon visszaállítsa az első világháború előtti állapotokat. Harminc éve pénz hiányában elhalasztott karbantartási feladatokat, javításokat kellene elvégezni, ezért úgy gondolja, okosabb lenne az elérhető legjobb áron eladni a birtokot, már csak azért is, mivel nem akar Angliában élni.

Hosszasan és részletesen megtárgyalták a dolgot az ügyvéddel, s végül megállapodtak egy elfogadható árban, és megbíztak londoni és yorki ingatlanosokat az eladás lebonyolításával. Lord Ainsleigh abban reménykedett, hogy akad egy amerikai vagy más pénzes vevő, aki visszaállítja a birtok egykori állapotát, amitől jelenleg nagyon messze volt. A lord ezután visszautazott Írországba, Peter Babcoék, az ügyvéd pedig megígérte neki, hogy rendszeresen tájékoztatja a fejleményekről.

Lord Ainsleigh látogatása és döntése, miszerint eladja a birtokot, felbolydulást keltett Ainsleigh Hall megmaradt alkalmazottai körében. Mindannyian aggódtak, hogy milyen következményekkel jár számukra egy új tulajdonos megjelenése.

– Szerintem nekünk ezzel befellegzett – jegyezte meg komoran az egyik szolgáló. Egész életében a kastélyban dolgozott, hűségesen végig kísérte a grófot és a grófnét házasságuk negyven éve alatt, és a fiuk egész élete során. – Az új tulajdonos biztosan elbocsát bennünket, és fiatalokat hoz a helyünkbe – jósolta. – De szerencséje lesz, ha talál valakiket, akik hajlandók lesznek szolgálatba állni. Nem hiszem, hogy a mai lányok nagyon igyekeznének felcserélni ezzel a gyári munkát, ahol jobb

körülmények között és több pénzért dolgozhatnak, mit mi itt. És szívesebben is élnek a városokban, mint itt, vidéken.

– Neki is kellene fog valaki, aki tisztán tartja a házat – felelte a másik reménykedve. – Maradhatnánk itt, hogy lássuk, ki veszi meg a birtokot. – Ezzel a házvezetőnő is egyetértett, és meg is mondta, hogy itt marad, amíg ki nem rúgják. Szerette a házat, itt nőtt fel az egyik tanyán.

– Veled mi lesz? – fordult Lucyhoz, aki nem volt a ház alkalmazottja, de rokon sem, és most, hogy a gróf és a grófné meghalt, a házat pedig eladják, találnia kell majd egy helyet, ahol lakhat. A szülei már nem éltek, rokonai sem voltak. Egy kevés pénzt örökölt ugyan a szüleitől, és miután a házukat lebombázták, a biztosító is fizetett neki valamennyit, örökké mégsem élhetett ebből a pénzből, még ha egy darabig elég lesz is.

Az volt az álma, hogy visszamegy Londonba, és rátalál a saját útjára. Szívesen dolgozott volna egy ehhez hasonló birtokon, talán Sussexben vagy Kentben. Yorkshire-t Londontól kicsit messze lévőnek találta. A közelmúltban töltötte be a tizenkilencedik évét, és már négy éve itt élt. Ma ez volt az egyetlen otthona.

Számára az volt a nagy kérdés, hogy mi lesz Anne Louise-zal. Mindketten árvák voltak. Annie, ahogy Lucy hívta őt, tizenhárom hónapos volt, és a lány úgy szerette, mintha a sajátja lett volna. Amióta a dada Anne Louise négy hónapos korában elment, ő gondozta a kislányt, ő törődött vele.

– Visszamegyek Londonba – felelte nyugodtan, mire a többiek bólintottak. Érthető volt számukra. Onnan jött, még ha ma már nem éltek is rokonai a fővárosban. Londonban vagy a környékén jobb állást kaphat, mint Yorkshire-ben. Mások, ha egyszer kikerülnek a hadseregből, vagy hazamennek a szülővárosukba, vagy visszatérnek oda, ahol a bombázások elől menedéket találtak. Lassan megkezdődik majd a helyreállítás és az újjáépítés, és Lucy energikus volt és fiatal. – Arra gondoltam, hogy magammal vinném Annie-t – mondta, hogy lássa, mit szólnak hozzá a többiek, tiltakoznak-e, vagy megdöbbennek, vagy közlik vele, hogy ehhez engedélyt kell szereznie valakitől. Csakhogy a grófné meghalt, és az örökös egy távol élő öreg unokatestvér volt. Ő nem akarta megtartani ezt a helyet, és egyikük sem tudta elképzelni róla, hogy szeretne magához venni egy kisbabát, akinek meghaltak a szülei és a nagyszülei, és akinek a szülei tudomásuk szerint még csak házasok sem voltak.

Annie árva volt, vélhetőleg szerelemgyerek, fattyú, még akkor is, ha a grófné a szárnyai alá vette. És törvénytelen, tehát nem örökölheti a birtokot.

Nem volt senki, aki a családban gondját viselhetné, és ha szóba hoznák az új Lord Ainsleigh előtt, mindannyian biztosak voltak benne, hogy Annie-t bedugnák egy árvaházba. Abban is egyetértettek, hogy sokkal jobb dolga lesz Lucyval, aki szereti és gondját viseli, mint ha bekerülne a rengeteg árva gyerek közé, akiknek majd harcolniuk kell azért, hogy legyen hol lakniuk, és kapjanak némi segílyt. Történjék bármi, Lucyval biztonságban lesz, és láthatta mindenki, mennyire szereti a kicsit. Ő azt sem bánta, hogy törvénytelen gyerek.

– Én jó ötletnek tartom – felelte a házvezetőnő tárgyilagosan. – Szereted őt, nálad jó helyen lesz. Nincs senkije, te leszel számára a legjobb anyja.

Lucy elmosolyodott a dicséret hallatán, és a két másik asszony egyetértett a házvezetőnővel. Teljesen nyilvánvaló volt, hogy a gyereknek Lucyval kell maradnia. Jóformán születése óta gondozta őt, a gyermek nem ismert rajta kívül más anyát Mindnyájan nagyon rossz megoldásnak tartották volna, ha beraknák egy állami árvaházba, vagy odaadnák egy Írországbán élő öregembernek, akinek ő nem is kellene. És még ha sejtették is, hogy Henry az apja, ő nem volt ott, hogy felelősséget vállaljon érte. És a gyermek a hagyaték örököseként sem jelenhetett meg, tehát az, hogy Lucy az anyjaként viselkedett, olyan volt, mint egy válasz a mindkettőjükért mondott imára. Lucynak családra, Annie-nak anyára volt szüksége.

– Mikorra tervezed, hogy elmentek? – kérdezte az egyik szolgáló.

– Hamarosan – felelte Lucy. A megtakarított pénzével ki fogja húzni, amíg nem talál olyan állást, ahová magával viheti a gyermeket is, dadaként vagy szobalányként egy nagyobb birtokon. Tudta, mi az a munka, amit elvárnának tőle, és azt tervezte, hogy állásra jelentkezve hadiözvegynek mondja magát, aki egyedül él a kisbabájával. Nagyon sok nő maradt mostanában özvegyen, gyerekekkel, és senki sem fog házasságlevelet, vagy Anne Louise-nak születési bizonyítványt kérni tőle. Bármikor azt mondhatja, hogy az iratai odavesztek a bombázáskor.

– Ha akarsz, adok neked szolgálati bizonyítványt – ajánlotta fel a házvezetőnő, aminek Lucy megörült. Csak erre volt szüksége, hogy egy jó állást kapjon. Ezzel válogathat a meghirdetett állások között. A *The Lady* magazinban olvasott egy londoni ügynökségről, amely férfiaknak és nőknek segített háztartási munkát találni, és azt tervezte, hogy náluk jelentkezik.

Aznap éjjel, miután már mindenki lefeküdt, felment abba a tágas vendégszobába, amelyben Charlotte lakott élete utolsó heteiben, mielőtt Anne Louise megszületett. A holmiját lehozták ide a fenti padlásszobájából,

Lucy tehát tudta, hogy az iratai is itt lesznek. Magával akarta vinni őket, nem azért, hogy megmutassa bárkinek, hanem arra az esetre, ha egyszer szükség lenne rájuk. Nem tudott semmit Charlotte múltjáról. Valahányszor arról próbálta faggatni, Charlotte mindig kitérő válaszokat adott, és Lucy érezte, hogy a háttérben valami titok lappang, éppúgy, mint Anne Louise születése körül. Valami rejtély.

A szobába lépve hátborzongató érzése támadt attól, hogy Charlotte itt halt még több mint egy éve, Annie születése éjszakáján. A szobát azóta sem használták. Az ablaktáblákat és a függönyöket behúzták. Lucy leült az íróasztalhoz, kinyitogatta a fiókokat, amelyek megkönnyebbülésére nem voltak bezárva. A dolog könnyebben ment, mint gondolta. Minden fiók tele volt, és az íróasztalon egy nagy, barna bőrből készült doboz állt, amelynek tetején aranszínű, dombornyomású korona díszelgett.

Mielőtt megnézte volna a doboz tartalmát, a fiókokat vizsgálta át. Kettőben keskeny kék szalaggal átkötött levélkötegeket talált. Kibontotta a szalagokat, kinyitotta a leveleket, és látta a levélpapíron is a koronát. Valamennyi levélen a *Mama* aláírás szerepelt, és az oldal tetejére az AR monogramot vésték, a jobb felső sarokban pedig a dátum alatt elegáns kézírással a *Buckingham-palota* volt olvasható. Néhány levélen a *Sandringham*, másokon a *Windsor*; megint másokon a *Balmoral* szó szerepelt. Lucy a homlokát ráncolva olvasta a helyneveket, és arra gondolt, hogy valamiféle kód lehet.

Elolvasott pár levelet, és egyszer, csak megdobbant a szíve. Az AR monogram nyilván az Anne Reginát, azaz Anna királynét jelentheti, a korona a windsori királyi ház koronája lehet, és a leveleket azokból a palotákból küldhették, amelyekben a királyi család a leggyakrabban megfordul. De ez lehetetlen. Hogy lehet? Charlotte azt mondta, hogy az apja köztisztviselő, az anyja pedig titkár. Hazudott volna? Vagy az anyja a királyné titkárja? Valószínűtlennek látszott, hogy ilyen sokat elhasznált volna a királyné levélpapírjaiból, hogy a lányának írjon rájuk. Hacsak nem ő a királyné.

Alaposabban odafigyelve kezdte olvasni a leveleket. A nő, aki Mamaként írta alá a Charlotte-nak küldött leveleit, sehol sem említette Henryt, sem azt a tényt, hogy Charlotte kisbabát vár. Ezek szerint nem tudott róluk. Charlotte nyilván titkolta a babát az anyja előtt, feltehetőleg azért, mert Anne Louise törvénytelen gyerek volt, és Charlotte nem akarta

bevallani anyjának a szégyenét. A grófné azonban tudott a babáról, de ezek szerint megőrizte Charlotte titkát.

Lucy halványan emlékezett rá, hogy a legfiatalabb királyi hercegnőt vidékre küldték a londoni bombázások elől. Lehet, hogy éppen ide küldték. Csakhogy Charlotte vezetékneve *White* volt, nem pedig *Windsor*. Lucynak nem volt kétsége afelől, hogy a *Mama* aláírású levelek a királynétól származnak, és a Buckingham-palotában, valamint a többi palotában íródtak, ahol a család időnként lakott. A borítékon olvasható címzésen a grófné szerepelt, de a levelek Charlotte-nak szóltak'

Minden levelet elolvastott, az elsőtől az utolsóig: voltak köztük a nővérei által írottak is. Kereste bennük a születendő babával kapcsolatos említéseket, de ilyet nem talált. Ezek után ismét átkötötte őket. Megtalálta Henry leveleit is, amelyeket röviddel a halála előtt írt, és amelyekben megírta, mennyire szereti őt, megemlítve a babát, és hogy milyen örömmel várja az érkezését. Lucy fájó szívvel olvasta a leveleket, emlékezve arra, mennyit reménykedett, hogy Henry egyszer majd őt fogja szeretni. De most Annie az övé volt, Henry pedig meghalt. Talált néhány fényképet is Henryről, az egyiken együtt volt Charlotte-tal, ezt nyilván a grófné készíthette. A kép egy kis szív alakú ezüstkeretbe volt foglalva.

Miután elolvasta a leveleket, óvatosan kinyitotta az arany dombórnymású koronával díszített dobozt. Láta a kulcsot a zárban, de a doboz nyitva volt, és Lucy elképedt attól, amit benne talált: a házassági anyakönyvi kivonatot külön engedéllyel történő házasságkötéshez. Ezek szerint Anne Louise nem volt törvénytelen gyermek. Lucy ezen megdöbben, mindenki annak tartotta a kicsit.

A királyné feltehetőleg nem tudott az esküvőről, de Henry és Charlotte nem sokkal Henry bevonulása előtt összeházasodtak. Glorianna Hemmings tanúként aláírta az okmányt, tehát tudott róla, és tudott a gróf is, de vártak vele, hogy megmondhassák a királyfiénak. Erre nyilván nem került sör addig a pillanatig, amikor Charlotte órákkal a gyermeke megszületése után meghalt, mert a királyné egyetlen levelében sem említette sem a házasságot, sem a gyermeket. Talán azt várták, hogy Henry visszatérjen a háborúból, és odaállhassanak a királyi pár elé a házasság és a tizenhét évesen, még házasságon, kívül fogant gyermek hírével.

Bármi volt is az oka, a királyné nyilvánvalóan nem tudott Anne Louise létezéséről, sem a már várandós Charlotte sietős házasságkötéséről. Ezek szerint törvényesítették a gyermeket, de a létezését titokban tartották.

Lucy mindebből leginkább az döbbenette meg, hogy Charlotte királyi hercegnő volt. A király és a királyné legfiatalabb lánya. Ebben most már teljesen biztos volt. A dolgok akkor vettek váratlan fordulatot, amikor Yorkshire-ben egymásba szerettek Henry-vel. Charlotte ezt is eltitkolta a családjá elől. A királynő egyszer sem említette őt a leveleiben, csak Henry halála után írt annyit, hogy mély részvétet érez az édesanyja iránt. Eszerint nem is sejtette, hogy Charlotte is gyászolja a fiút.

A dobozban lévő úti okmányok *Charlotte White* névre voltak kiállítva, és egyetlen iraton sem szerepelt a *Charlotte Windsor* név. Egyedül a Buckingham-palotából vagy valamelyik másik királyi rezidenciából küldött leveleket írta alá a királyné úgy, hogy *Mama*. A leveles dobozban is voltak levelek Charlotte anyjától és a két nővérétől, s ezek némelyikét *Papa* is aláírta. A sok levél bele sem fért a dobozba, egy részük a doboz mellett, a fiókban hevert. Amikor kivette az összesét, hogy elolvassa őket, észrevette, hogy a doboz fenekén egy monogram látható. Nem Charlotte kezdőbetűivel, az első egy A betű volt, és vélhetőleg a királynéra utalt.

Charlotte sok titkot őrzött váratlan, korai haláláig, amiket végül magával vitt a sírba. A grófné mindenről tudott, de a jelek szerint ő sem mondott el semmit a királynénak. Talán félt, mit szólna a királyi pár ahhoz, hogy tizenhét éves lányuk teherbe esett Hemmingsék fiától, és hogy a gyermek ne törvénytelenként szülessen meg, szülői engedély nélkül, titokban összeházasodtak.

Néhány rejtély megfejtetlen maradt, és az is marad örökre, de Lucy sok mindenre rájött. Charlotte szinte biztosan a legfiatalabb hercegnő volt, akit a bombázások elől elküldték Londonból, és ő volt az, aki „tüdőgyulladásban” ugyanazon a napon hunyt el, mint a tizenhét éves Charlotte White Yorkshire-ben, nem sokkal a szülése után. Ez nem lehetett véletlen egybeesés. Lucy ekkor már egészen biztos volt abban, hogy ugyanarról a lányról van szó.

Megtalálta Anne Louise születési anyakönyvi kivonatának másolatát is, rajta apja vezetéknévvel, valamint Charlotte White halotti anyakönyvi kivonatát, amelyen a halál okaként „tüdőgyulladás” szerepelt, nem pedig gyermekszülés után bekövetkezett elvérzés. Minden ott volt.

Amikor a végén még egyszer belekukkantott a dobozba, látott benne egy keskeny aranylánc karkötőt, amelyről egy szív lógott le. Feltette a csuklójára. Ettől tolvajnak érezte magát, de még sohasem volt ilyen gyönyörű holmija, és nem tudott ellenállni a kísértésnek. Egy napon majd

odaadja Annie-nak. Emlékezett rá, hogy Charlotte viselte, látta rajta, amikor megérkezett.

Ahogy ott ült Charlotte íróasztalánál és elgondolkodva nézte az előtte lévő papírhalmokat, ráébredt, hogy minden a kezében van, amivel zsarolhatja a Windsor-házat, ha akarja. Nagy erőt adó érzés volt, hogy tud a tizenhét éves lányuk titokban megkötött házasságáról, törvénytelenül fogant gyermekéről, tud a megszületett gyerekről, Charlotte halálának valódi okáról, és biztos benne, hogy a királyi családnak mindezekről nincs tudomása.

Lucy tehát mindenről tudott, amiről ők nem. Vajon mennyi pénzt fizetnének ezért az információért, és azért, hogy tartsa a száját, ne keverje botrányba a halott lányukat? Persze az is igaz, hogy Charlotte férjhez ment Henryhez, és a baba már törvényesen jött világra.

Lucy azonban nem akart pénzt, ő Annie-t akarta, a babát, akit szeretett, és akinek a létezéséről a nagyszülei nem tudtak. Ez a kisgyerek nem fog a királynénak hiányozni, de neki megszakadna a szíve, ha most lemondana róla. Ha hallgat, azzal megfosztja Annie-t egy királyi hercegnőt megillető élettől. De bármit tenne is most, Annie anyja akkor is halott maradna. Odaadhatná, hadd élje a paloták és a királyi család életét, de szilárdan hitt abban, hogy tőle megkapná azt az anyai szeretetet, amit ott senki nem adna meg neki. És ha a dolgok másképp alakulnak, és Henry őt szerette volna Charlotte helyett, akkor Annie most az ő gyermekük lenne. Így Henry örökre a közelében maradna, és ami még fontosabb, az ő minden szeretete a szerelme kislányának jutna.

Lucy úgy gondolta, hogy Annie-nak sohasem kell megtudnia, kik a nagyszülei, ha pedig ő magával viszi a gyerek Születési bizonyítványát, akkor más sem tudja meg soha. Amikor majd eljönnek Charlotte holmijáért és földi maradványaiért, akkor sem derülne ki számukra, hogy Charlotte-hoz tartozott egy gyermek is, ahogy Annie számára sem, hogy milyen élete lehetett volna az édesanyja családja körében. Egyedül a gróf és a grófné, Henry és Charlotte tudták, hogy valójában kicsoda Annie, és most már ő is, aki felfedte a titkot.

Lucy hosszan és elmélyülten nézte a, születési anyakönyvi kivonatot, és remegő kézzel döntött arról, hogy mit tegyen. Tudta, nincs más választása. Minden, amit ezen a világon akart, itt volt előtte karnyújtásnyira. Meghagyhatja az Aisleigh Hallban maradó személyzetet abban a tudatban, hogy Annie egy árván maradt szerelemgyerek, akinek nincs más rokona,

mint egy nagyon távoli unokatestvér, aki megörökölte a birtokot, de akinek nem kell ez a gyerek.

A királyi család nem tud Annie létezéséről, és nem is fog tudni soha. Nem él már senki, aki elmondhatná nekik, és nincs a világon ember, aki tudná, hogy egy királyi hercegnő, a trónöröklési sorban a harmadik személy volt az édesanyja. Ha Lucy elviszi őt magával, soha senki nem gyanítaná, hogy nem az ő gyermeke. A király és a királyné nem fog keresni egy kisbabát, akiről nem is tudnak, az Ainsleigh-ben szolgálók pedig nem tudnak a királyi házzal való kapcsolatáról, sem arról, hogy ki volt valójában az anyja. Nem volt tehát senki, aki megakadályozhatta volna Lucy a terve megvalósításában. A baba, akit sajátjaként szeretett, sokkal többet ért neki, mint bármi, amit kapna, ha elárulná nekik Charlotte titkait

Egy hirtelen elhatározással eldöntötte, hogy megtartja a leveleket és az iratokat, valamint Annie születési és Charlotte meg Henry házassági anyakönyvi kivonatát. Óvatosan visszarakott mindent a királyi bördobozba. Levette a királyné Charlotte-hoz írt leveleit átkötő kék szalagok egyikét, a kulccsal bezárta a dobozt, majd a kulcsot rácsúsztatta a szalagra, amit a nyakába kötött, ahonnan senki sem vehette el tőle.

A dobozban minden benne volt, ami garantálta, hogy Annie örökre az övé lesz. Hála Charlotte-nak, aki minden titkát megtartotta magának, sehol semmi nyoma nem maradt Annie származásának. Meghalt mindenki, aki ismerte az igazságot. Az egyetlen bizonyíték maga a gyermek volt, akit Lucy a sajátjaként, az ő saját királyi hercegnőjeként akart felnevelni, úgy, mint az ő Királyi Fenségét, Anne Louise Windsorát. Lucy mindig tudni fogja, hogy a kislány, akit annyira szeret, királyi vér. Az ő saját hercegnője, akiről még a király és a királyné sem tud. A legfiatalabb gyermekük halott, de a kicsi lánya most már Lucyé, hogy élete végéig szerethesse, és soha senki ne vehesse el tőle. Lucy nem tudta volna elviselni az újabb veszteséget, ha le kellene mondania a gyerekről.

Biztos volt benne, hogy a maga és Annie érdekében helyesen cselekszik, és erről önmagát is meggyőzte. Az anyai szeretet fontosabb, mint a gazdagság és a királyi származás. Ő halála napjáig úgy fogja szeretni Annie-t, mint amazok soha. Lucy szemében ez mindent igazolt. Tudta, hogy mégis semmisíthetné a doboz tartalmát, de az iratok túl fontosnak tűntek. Meg akarta őrizni őket ebben a dobozban.

Eltökélten és habozás nélkül vette fel az íróasztalról a bezárt bördobozt, amely a leveleket és az okmányokat őrizte. Az íróasztal üres volt. Leoltotta

a lámpát a szobában, amely Charlotte utolsó hálószobája volt. Mostantól a gyermekével együtt minden titka Lucyé lett. Benne volt ebben a bosszú is, amiért Charlotte ellopta tőle Henryt, de ezért most megbocsátott. Övé lett Henry lánya, és ez többet jelentett neki, mint Annie hercegnő mivolta. Annie Henry öröksége volt számára. A gyermek, akinek kettőjüké kellett volna lennie. De mostantól az övé, és az is marad örökre. Senki sem veheti el tőle Annie-t.

A szobájába visszaérve berakta a dobozt a bőröndjébe, és megérintette a nyakába akasztott kulcsot. Charlotte arany karlánca a rajta lévő szívvvel a csuklóján díszelgett. Annie, akiről senki sem tudta, és nem is fogja megtudni soha, hogy hercegnő, hónapok óta a szobájában felállított kiságyban aludt, és ettől a perctől kezdve az ő kislánya volt.

Ötödik fejezet

Két nappal azután, hogy a bőröndjébe tette a Charlotte irataival és leveleivel teli dobozt, Lucy bejelentette: késznek érzi magát, hogy visszatérjen Londonba, így most elmegy. Egy yorki ékszerboltban vett egy aranyozott karikagyűrűt, és mint hadiözvegy az ujjára húzta. Másnap összepakolta Annie holmiját, a házvezetőnő ajánlólevele birtokában elköszönt az Ainsleigh Hall személyzetétől, és Annie-val együtt felszállt a Londonba tartó vonatra. Kalapáló szívvel indult el, hátha valaki megpróbálja feltartóztatni. De senki sem próbálta meg. A szolgálók, a házvezetőnő és a kiségitő fiúk mind helyesnek tartották, hogy magával viszi Charlotte kislányát. Lucy nélkül ugyan hová mehetett volna? Legjobb esetben is egy árvaházba.

A többiek megölelték őket, és sok szerencsét kívántak Lucynak, aki megígérte, hogy ha talál munkát, megírja a házvezetőnőnek. De addig senki sem fog írni neki. Nem ismert mást, mint Ainsleigh Hall személyzetét. Akikkel az iskolában barátkozott, meghaltak London bombázásakor, egyébként is kevesen voltak, mivel ő barátkozás helyett nap mint nap eljárt apja cipésműhelyébe segíteni.

A csöppséget lenyűgözték a vonaton utazó emberek, Lucy pedig az elsuhanó tájat nézte, és közben arra a napra gondolt, amikor négy éve, tizenöt évesen megérkezett Yorkshire-be. Most visszatér Londonba, hogy munkát keressen, és boldoguljon a kislányával. Á háború Hemmingsék jóvoltából megkímélte az Ainsleigh Hallban eltöltött négy év alatt. A bőröndjében ott lapultak Charlotte iratai, és hadiözvegyként az élet új ajtókat nyit előtte. Sok olyan lány adta ki magát hadiözvegynek, aki sohasem volt férjnél, és olyan férfitől szült gyereket, akit a háború alatt ismert meg. De abban Lucy biztos volt, hogy közülük egy sem szökött meg egy királyi hercegnővel, akit a saját gyerekének adott ki. Megütötte a főnyereményt a kis Annie-val, és soha senki nem fogja megtudni, hogy nem ő hozta a világra. Mindene megvolt hát, amiről álmodott, már csak egy állásra és egy otthonra volt szüksége.

Bejelentkezett egy kis hotelba a feldúlt és kifosztott East Enden. Az utcákat, ahol karjában a kis Annie-val járt, még romok és törmelék borította, és mindent belepett a por. Visszament oda, ahol a családjával élt, de semmi sem mutálta, hogy azelőtt bármi is volt azon a helyen. Szomorú üresség támadt benne, mintha ez újabb bizonyíték lenne rá, hogy a szülei meghaltak. Aznap éjjel, amikor a házukat bombatalálat érte, otthona eltűnt a föld színéről, és a robbanás megölte őket.

Önmaga vigasztalására magához szorította Annie-t, miközben bejárta a környéket, aztán visszament a szállodába. Megrohanták az emlékek, és ettől még nagyobbnak érezte a veszteségét, ugyanakkor még hálásabb volt, amiért Annie itt lehet vele. A szomszédjaik sem élték túl a bombázást, és apja műhelye is odalett.

Másnap elment arra az ügynökségre, amelyről a *The Lady*ben olvasott. Elmondta, hogy a munkába magával kell vinnie a kislányát is. A háború előtt senki sem alkalmazta volna egy gyerekkel, de most sok hozzá hasonló lánynak nem volt más választása, és a munkáltatóknak ezt számításba kellett venniük. Az özvegyen maradt nők nem tudták kire hagyni a gyerekeiket, a kicsiket is magukkal kellett vinniük a munkába.

A városi és vidéki házak lakói mindenáron szerettek volna valami segítséget kapni, ezért alkalmazkodniuk kellett a helyzethez. Sokan készek voltak kreatívan hozzáállni a dologhoz, és próbát tenni akár gyerekes anyákkal is. Az ügynökséget vezető asszony három munkát ajánlott Lucynak. Az egyik munkaadó hajlandó volt gyerekkel is bárkit alkalmazni, a másik kettőnél nappali felügyeletet kellett volna szereznie a gyerek számára, de az éjszakákat ő is a házukban tölthette volna. Az egyik a városban, Kensingtonban volt, a másik egy kenti birtokon, és ez utóbbi nagyon hasonlónak tűnt ahhoz az élethez, amit Ainsleigh Hallban folytatott, csak nagyobb léptékben, és érdekesebbnek is ígérkezett.

A nő felhívta a potenciális munkaadót, és másnapra megbeszélte egy interjút Lucy számára. Szobalányi állásról volt szó, az ügynökség szerint pazar helyen. Ainsleigh inkább afféle vidéki kastély volt, ahol a háború alatt a néhány fős személyzettel mellőzték a szertartásosságot. A kenti birtok sokkal előkelőbb helynek számított, itt a szolgák külön házukban laktak, a házaspárok, amennyiben mindketten a kastélyban dolgoztak, saját kis házat kaptak.

Az ügynökség tájékoztatta, hogy az elmúlt hónapokban rengeteg embert felvettek, hogy a háború után feltöltsék a személyzet állományát. Kerestek

inasokat, főkomornyikot és komornyikot, és szobalányok egész hadát. Kitűnő lovaik voltak, amelyeket tapasztalt lovászok és egy istállómaster gondozott, és most vettek fel három sofőrt és egy főszakácsot.

Másnap Lucy izgatottan szállt fel a Victoria állomáson a kenti vonatra. A szállodában fizetett egy szobalánynak, hogy vigyázzon Annie-ra, de az ügynökségen és a munkáltató számára is világossá tette, hogy van egy kislánya. Megemlítette, hogy a férjét megölték az anziói csatában, a családját pedig London bombázásakor vesztette el. A háború súlyos áldozatot követelt sok hozzá hasonló fiatal nőtől, és a meséjét, amelynek nagy része nem úgy történt, ahogy előadta, tökéletesen hihetőnek találták. Nem volt férjnél, nem volt özvegy, és Annie nem az ő lánya volt. De ma már ő maga is majdnem elhitte a kitalált történetet, ami ettől igaznak hangzott.

Az egyik sofőr egy Bentley-vel kiment érte az állomásra, és húsz perc múlva begördültek a birtok impozáns kapuján.

Az interjút a fő házvezetőnő, egy riasztó külsejű, keskeny, szigorú arcú nő bonyolította le, aki egy nagy kulcscsomót hordott a fekete ruhája övében. Az interjú végén körbevezette Lucy-t a házon, amely csakugyan elegáns és hatalmas volt, ahogy az ügynökségen mondták. A birtok gazdája Anglia egyik legnagyobb és legjobb áruházának a tulajdonosa volt. Közember, és roppant gazdag.

Némelyik tapasztalt szolgáló, aki már a háború előtt is alkalmazásban állt, szívesebben dolgozott nemesi házaknál, de Lucy nem tartozott közéjük. A lehetséges munkaadójának négy kisgyereke, két dadája és egy pesztonkája volt, de Lucy szobalányi állásra jelentkezett, amiről tudta, hogy alkalmas rá. Nem félt a kemény munkától.

Elmondták, hogy az egyik bérlő gazda felesége csekély díjazás fejében szívesen vigyáz napközben a szobalányok gyerekeire. Lucy számára ez tökéletes megoldásnak tűnt. Az alkalmazási szerződésben szerepelt, hogy hetente egy szabadnapja lesz, ami a munkaadója reggelije után kezdődik és közvetlenül a vacsoraidőig tart, és hogy nagyon jó fizetéssel ismerik el a munkáját.

Pontosan erre volt szüksége, és amikor végül felajánlották neki az állást, habozás nélkül elfogadta. Nem akarta elszalasztani a lehetőséget, és a hely a kislánya felneveléséhez is ideálisnak látszott. Az állomástól hazáig a sofőr elmondta, hogy nagyon szeret itt dolgozni. Lucy-t arra kérték, hogy már másnap vegye fel a munkát, és ő beleegyezett.

A szállodába visszaérve összecsomagolt, ellenőrizte, hogy a doboz, benne Charlotte papírjaival, a bőröndben van, és kitapogatta a nyakában a kulcsot. A Charlotte hercegnő iratait tartalmazó doboz volt Lucy számára a biztosítás a jövőre nézve, ha egyszer majd úgy érzi, előnyére válna, hogy megossza a benne lévő információt a királynéval. De egyelőre biztonságban voltak a dobozban, és csak akkor szándékozott felhasználni őket, ha muszáj lesz. Most nem akart mást, mint elkezdni egy jó munkát, és jó életet élni.

Azt is elmondták, hogy Annie alhat a szobájában egy gyerekágyban, vagy később, ha azt már kinötte, egy összecsukható ágyon. Két másik szobalánynak is volt kisgyereke. A munkaadók feltehetőleg modern felfogású és nagyon rugalmas emberek voltak, ugyanakkor elvárták tőlük, hogy szorgalmasan és hosszú órákon át dolgozzanak. Majdnem minden hétvégén vendégeket fogadtak, gyakran vacsorára is, és évente többször rendeztek bált a nagy bálteremben. Az előkelőbb, arisztokratikus, de szerény jövedelmű Hemmingsékkal ellentétben úgy tűnt, hogy korlátlanul költhetik a pénzt.

Lucynak kedvére való volt ez az élet, és örült, hogy tapasztalatot szerezhet egy ilyen jellegű munkában, ezért alig várta a másnapot, amikor kezdhet. Az érkezésekor megkapja az uniformisát, amit egy varrónő ráigazít.

Másnap reggel ismét felszállt a kenti vonatra. Ezúttal egy másik sofőr jött ki érte, aki még kedvesebb volt, mint az első. Az egyik tanyán megálltak, hogy leadja Annie-t a gondozójának, majd a kastélyba érve a sofőr felkísérte a szobájába, ami a legfelső emeleten volt. A sofőrök és a lovászok már elfoglalták a személyzet épületében lévő szobákat, és a kis házak, amelyekből több is volt a személyzet számára, csak a házaspároknak jártak.

– Veled mi újság? – kérdezte a fiatal sofőr. – Van férjed vagy fiúd? – Alaposan megnézte magának Lucyt, mielőtt feltette a kérdést. Az arcát hétköznapiak, de dús idomait vonzónak találta. Lucy telt keblű lány volt, tudta, hogy jól mutat majd a fekete egyenruhában és csipkés kötényben, amit a munkaadójuk elvárása szerint viselniük kell.

– Csak egy kislányom van – felelte Lucy minden érzelemtől mentes hangon. – A férjem meghalt a háborúban.

– Ó, fogadd részvétem – mondta a sofőr kedvesen. – Talán majd itt megismerkedsz valakivel – tette hozzá, mire Lucy elmosolyodott.

– Nem ezért jöttem, hanem dolgozni – válaszolta, és őszintén így is gondolta.

Miután végigdolgozta a napot, estére fájt minden porcikája. Olyan fáradt volt, mint talán még soha, de tudta, hogy jó munkát végzett az egész napos takarítással, súrolással, parkettafényezéssel. Segített két inasnak asztalokat cipelni, felporszívózott több nagy fogadószobát, és kifogástalanul megterítette az asztalt tizenkét főre egy hétköznapi vacsorához. Gyorsan tanult a többiektől, és tetszett neki a munkaadók stílusa. Még nem találkozott velük, de a többiek mondták, hogy a ház asszonya nagyon elegáns és divatos. Számukra a „hétköznapi” az ezüsterítéket jelentette, nem az aranyat, amit az ünnepélyes eseményekre tartogattak.

A házvezetőnő a nap folyamán többször is ellenőrizte Lucyt, és ha szükségesnek tartotta, megmutatta, mit hogyan kellett volna csinálnia. Nem tetszett, neki, ahogy Lucy felrázta a párnákat a kis fogadószoba kanapéján, vagy ahogy elrendezte a függönyöket, miután széthúzta őket, és emlékeztette rá, hogy mindennap frissen mosott egyenruhát és kötényt kell felvennie, sőt, ha valamelyik bepiszkolódik a munka során, fel kell mennie a szobájába, és át kell öltöznie. Lucy megriadt, amikor a nap végén kiment egy kis levegőt szívni, és összefutott az egyik lovászfíúval, aki egy lovat vezetett vissza az istállóba. A fiú amint meglátta, rámosolygott.

– Mikor érkeztél? – kérdezte, és látszott, hogy nagyon tetszik neki Lucy. Magasabb és testesebb volt nála, átható kék szeme, barna haja, markáns arca és meleg mosolya volt.

– Körülbelül hat órája – válaszolta enyhén kifulladásra Lucy. – Amióta megérkeztem, egy percre sem ültem le.

– Keményen dolgoztatnak, de rendes emberek – mondta a lovászfíú. – Az asszonnyal néha nehéz, de a férje nagyszerű fickó. Ő szerezte a vagyont, az asszony meg költi. – De a férje nem bánja. Bőkezű ember. Van néhány babája, de itt csak akkor látni őket, ha a felesége elutazik a gyerekekkel.

– Érdekes élet lehet – jegyezte még Lucy, aki élvezte a lovászfíú pletykáit. Csinos fiatalember volt, és derűs, nyitott személyisége még vonzóbbá tette.

– Amúgy Jonathan Baker vagyok, és egy napon én leszek itt az istállómester. A főnököm húsz évvel öregebb nálam, nemsokára nyugdíjba megy. Akkor kéznél akarok lenni, hogy új életet kezdhessek.

Lucy nagyon is el tudta képzelni, hogy sikerülnek majd a tervei. Vállalkozószellemű fickónak látszott, akiből nem hiányzik a merészség és a

lendület, anélkül, hogy agresszív lenne. Már attól, ahogy ránézett, rámosolygott, Lucy megkedvelté. Pár évvel idősebbnek látszott nála, nem tűnt különösebben jóképűnek a szó klasszikus értelmében, de az arca kedves volt, és Lucynak tetszett az erőt sugárzó, széles válla. Ő is bemutatkozott, és néhány percig még folytatták a beszélgetést. Lucy hamar feloldódott a fiú társaságában.

– Szereted a lovakat? – kérdezte Jonathan.

– Nem igazán – felelte Lucy. Ainsleigh-ben szeretett volna megtanulni lovagolni, hogy közelebb kerüljön Henryhez, de ő sohasem ajánlotta fel, hogy megtanítsa, és hülyén érezte volna magát, ha megkéri rá. Azután megérkezett Charlotte, aki úgy tudott lovagolni, hogy elkápráztatta vele Henryt, ő pedig visszavonult a konyhába. – Nekem a lovak hatalmas és veszélyes fenevadaknak tűnnek. Akkor sem tanultam lovagolni, amikor fiatalabb voltam. A suszter lánya nem jár lovasoktatásra.

– Általában a patkolókovács fia sem. Én gyerekként szerettem bele a lovakba. Nem félelmetesek, ha már megismerted őket. Én meg tudnálak tanítani.

– Kétlem, hogy lesz időm lovaglőleckéket venni. Ahogy látom, elég sok itt a munka. És van egy lányom, tizenhárom hónapos. Vele is időt kell töltenem. Amíg dolgozom, a Whistler-tanyán kell hagynom őt.

– Hadiözvegy vagy? – kérdezte Jonathan. – Vagy rejtegetsz valahol egy férjet?

– Közvetlenül azelőtt halt meg, hogy a kislányunk megszületett. Épp három hónapja volt, hogy bevonult a hadseregbe.

– Túl sok ilyen történetet hallani mostanában. Én Franciaországban voltam a normandiai partraszálláskor. Úgy hullottak körülöttem szegény ördögök, mint a legyek. Nekem szerencsém volt, Egy hónapja jöttem vissza. Itt nőttem fel, a nagyapám az előző tulajdonos bérlője volt, az apám meg a patkolókovácsa. Régebb óta vagyunk itt, mint a mostani tulajdonosok, akik hét éve, épp a háború kitörése előtt vették meg ezt a birtokot. A korábbi tulajdonos az elmúlt háború után tönkrement. Kitartott, ameddig tudott, de végül csak el kellett adnia a birtokát. Mind a három fiát megölték az első világháborúban. Jó itt az istállóban dolgozni. Egyszer majd én szeretném vezetni az egészet. – A vele lévő ló ekkor nyugtalanodni kezdett, és mindkettőjüket várta a munka. – Jó volt beszélgetni veled, figyelni foglak. Az istállóban dolgozók nem esznek

együtt a házban szolgálókkal. Nekünk saját konyhánk van itt, és magunkra főzünk.

– Viszlát valamikor – köszönt el Lucy mosolyogva. A fiú visszavezette a lovat az istállóba, Lucy pedig munka után elment Annie-ért. A kicsi sírt és nyugtalan volt, amikor Lucy a szobalányi uniformisában megérkezett. Karjában a gyerekekkel sétált vissza a kastélyba, s közben az járt a fejében, hogy milyen jó hely lesz ez Annie-nak, ha megnő. A kenti Markham-birtok ideális helynek ígérkezett egy gyerek es olyasvalaki számára, aki nem bánta, hogy szolgálóként kell dolgoznia. Lucy nem zavarta a dolog, tető volt a feje felett, és naponta háromszor bőségesen kapott enni.

Markhamék jól bántak a cselédekkel, és mindenki egybehangzóan állította, hogy a bérük több, mint amit a háború előtt kaptak. Negyven-ötven alkalmazott dolgozott a birtokon a legkülönbözőbb pozíciókban: kertészek, sofőrök, istállósolgák, továbbá azok, akik a házban végeztek mindenféle munkát. Az új birtokosok nagyobb személyzetet tartottak, mint az eredeti tulajdonosok többsége, kivéve az első világháborút megelőző időket. A nagybirtokokon mindent megváltoztatott, ahogy a pénz kezdett fogyni, és megváltozott a dolgok rendje.

Az új tulajdonosok megengedhették maguknak, hogy úgy tartsák karban az ingatlanokat, ahogy a régiek már nem tudták. Az arisztokraták lenézték a vagyonos úrgazdagokat, akiknek általában nem volt semmiféle címük, hacsak nem vásároltak maguknak. Mellesleg szép számban akadtak olyanok, akik ezt is megtették. A leginkább szorult helyzetben lévő földbirtokosók ugyanis a birtokkal együtt nemritkán a nemesi címüket is eladták. Markhamék azonban közönséges polgárok voltak, és nem bánták. Vagyonnal pótolták azt, ami a vér és a származás szerint hiányzott belőlük.

Ám Lucy tudta, hogy ő mindőjüket lepipálja. Van egy lánya, aki királyi hercegnő, akinek a nagyszülei Anglia királya és királynéja. Ezt egyikük sem múlhatja felül, még ha nem tud is róla senki. Lucy tudta, és neki egyedül ez számított. Mindig izgalomba hozta, valahányszor erre gondolt. Valószerűtlen volt, és hatalmas titok. Az ő kisbabája királyi hercegnő, akinek a tőle telhető legjobb, hercegnőhöz méltó életet fogja biztosítani.

Ehhez az első lépést a Markhaméknak végzett munka jelentette, amelybe hamar beletanult, és feltett szándéka volt, hogy keményen fog dolgozni. Egy napon talán ő lesz itt a házvezetőnő, és az ő derekára vándorol majd át az a hatalmas kulcsosomó, amelyik most a Markham-

házat vaskézzel vezető Mrs. Finch derekán lóg. Furcsa, merev viselkedése és szigorú arca ellenére Lucy kedvelte az asszonyt. Yorkshire északi peremvidékéről származott, a kiejtése ismerősen hangzott Lucy fülének, mert hozzászokott, mialatt Hemmingséknél élt.

Lucy tartotta magát az ígéretéhez, és megírta az ainsleigh-i házvezetőnőjének, hogy hol van, és hogy nagyon jó munkát talált. Pár hónap múltán kapta meg a nő válaszát, amelyben beszámolt róla, hogy a Hemmings-birtokot eladták egy amerikainak, és a régi szolgálóknak el kellett menniük. Az új tulajdonos egy-két évet szán a kastély átalakítására és korszerűsítésére, s ha készen lesz, új személyzetet szándékozik felfogadni, köztük bizonyára amerikaiakat is. Nagyon olcsón vették meg a birtokot.

Az igazán nagy hír azonban az volt, hogy nem sokkal Lucy távozása után eljött Londonból a palota két titkára és a királynő udvaronca, kihantolták Charlotte koporsóját, és elvitték Charlotte földi maradványait, hogy Londonban temessek el. Kiderült, hogy Charlotte királyi hercegnő volt! Mindezt nagy csendben intézték, a palota megbízottjai nem sok magyarázatot fűztek a dologhoz. Ainsleigh-ben senki sem sejtette, hogy Charlotte a királyi család tagja volt. Ez még megdöbbentőbbé tette a szerintük törvénytelen szerelemgyerekét.

A Hemmings család iránti tiszteletből, a Charlotte-tal való együttérzésből és a Lucy iránti lojalitásból senki egy szóval sem említette nekik Annie-t. A házvezetőnő megírta, hogy a palota emberei nem érdeklődtek a gyermek felől, és neki az az érzése, hogy nem is tudtak róla, ami valószínűleg rendjén van így. A szülők, Henry és Charlotte, mindketten halottak. Annie házasságon kívül született, és jó kezekben van. Jobb mélyen eltemetni és elfelejteni az egész dolgot. Mi értelme lenne rossz színben feltüntetni a halottat, és botrányt kelteni körülötte? A nő azt is megírta, hogy a király emberei Charlotte lovát is magukkal vitték Londonba.

Lucy továbbra is hitt abban, hogy helyesen cselekedett, amikor Annie-t elhozta magával, mivel szerette őt, már akkor is, amikor még nem is tudta, hogy Charlotte titokban hozzáment Henry Hemmingshez. Merüljön hát feledésbe az egész, hadd éljék Annie-val a saját életüket. Épp idejében távozott, ami gondviselészerűnek tűnt számára.

Nem írt vissza a házvezetőnőnek, nem akart sem barátságot, sem kapcsolatot tartani az ottaniakkal. Maga mögött akarta hagyni Ainsleigh-t.

Ez már a múlt, és akár le is leplezhetik. Szerencsére a házasságról nem tudták. Ha tudnak róla, az megváltoztatott volna mindent.

Lucy tehát lapozott, és új életet kezdett ott, ahol senki sem ismerte. Markhaméknál ő csak egy volt az árvájával magára maradt hadiözvegyek közül. Ezerszám éltek sorstársai Anglia-szerte, köztük valódi özvegyek, mások csak annak mondták magukat. Túl sokan voltak ahhoz, hogy kérdéseket tegyenek fel nekik, vagy hogy érdeklődjenek utánuk.

Az Ainsleigh-ben szolgáló nők örültek Lucynak és Annie-nak, a Markham-birtokon pedig senkinek sem jutott eszébe, hogy Annie felől kérdezgesse Lucyt. Aranyos kislánynak tartották, és-nem foglalkoztak azzal, hogy cseppet sem hasonlít az anyjára. Lucy magas, erős testalkatú lány volt, Annie-n pedig a nagy születési súlya ellenére már mutatkoztak szülőanyja finomabb vonásai és törékeny testalkata. Lucy látta, hogy mennyire hasonlít Charlotte-ra az angyalarcú, aranyszőke hajú, égszínkék szemű baba, aki ha felnőtt, igazi szépség lesz. Azt pedig, hogy a korához képest kicsike, Lucy a jegyrendszerrel és azzal magyarázta, hogy Yorkshire-ben a háború végén nagyon kevés enivalójuk volt.

A jegyrendszert ugyan még nem oldották fel, de a Markham-házban bőven volt mit ennie a személyzetnek. És abból, amit Lucy kapott, mindig jutott Annie-nak is, sőt akkor is adott a babának, ha neki nem maradt semmi. Addigra már meggyőzte magát, hogy Charlotte családja elutasította volna Annie-t a születése körülményei miatt, és mindenki más is ezt hitte Ainsleigh-ben. Annie-t sajnálatos ballépésnek, szégyenfoltnak tartották volna, amit jobb elrejtteni, és elvitték volna valahova olyan emberekhez, akik nem szeretnék őt úgy, mint Lucy.

Lucynak nem okozott gondot igazolni, hogy amit tett, helyes volt. A gyerek iránti szeretete megfelelő indoknak tűnt számára. Úgy gondolta, hogy a szeretet erősebb a vérnél vagy a származásnál. Lehet, hogy a kis Annie nem él palotában, nincs királyi élete, de van anyja, aki szívből szereti őt. Mi többre lehet szüksége? Mi többet akarhat? Lucy egy percig sem érzett megbánást. Nem engedte meg magának, hogy erre gondoljon. Annie az ő kislánya volt, mindent, amit azért kellett tennie, hogy az édesanyjává váljon, helyesnek és jogosnak tartott. És Charlotte-hoz hasonlóan ő is a sírig meg akarta őrizni a titkát.

Charlotte hercegnő temetésére szűk családi körben, egyedül a szülei és a testvérei jelenlétében került sor a hercegnő által annyira szeretett Sandringhamban. A királyné összetört, amikor hazahozták őt, Victoria

pedig, emlékezve a sok utálatos és bíráló megjegyzésére, amik most tüzes vasként égették, a többieknél is mélyebben gyászolta. Még azzal is megvádolta annak idején, hogy csak tettei az asztmát, ami a végén megölte őt. Szomorú nap volt mindannyiuknak, amikor Charlotte végül hazaérkezett. Különösen a király szenvedett tőle, akinek Charlotte volt a kedvence, lévén a legfiatalabb gyermeke, maga a megtettesült derű és szelídség. Nehéz volt tudomásul vennie, hogy soha többé nem hallja könnyű lépteit a palotában, és nem derülhet mosolyra finom kis arca láttán.

Charlotte-ot a halála után több mint egy évvel temették el Sandringhamben, szívbe markoló volt látniuk, ahogy a koporsóját leengedik a földbe. Mostantól örökre gyászolni fogja a család, amely szerette őt. A királyné magát hibáztatta, amiért vidékre küldte, de hát honnan tudhatták volna, hogy milyen szörnyű sors vár ott rá? Azt is döbbenetesnek érezték, hogy az ainsleigh-i vendéglátóik, a gróf, a grófné és a fiuk is mind meghaltak. Tragikus történet volt, és olyan veszteség, amit a Windsor-ház egyetlen tagja sem felejt el soha. A királyné mindennap elzarándokolt legfiatalabb lánya sírjához, amíg vissza nem utaztak Londonba.

Az élet mént tovább, a kötelességeiket teljesíteniük kellett a háború sújtotta országban, a szívükben azonban magukkal vitték Charlotte hercegnőt. Valahányszor rá gondoltak, a gyász mellett az ő vidám lényének emléke mosolyt csalt az arcukra. És egyikük sem tudta elképzelni, hogy Charlotte-nak született egy gyermeke, aki a megszólalásig hasonlít rá, és aki Kentben él egy szobalány kislányaként. Nem tudtak a gyermekről, aki így örökre elveszett számukra.

Hatodik fejezet

Mire elérkezett Annie második születésnapja, Lucy már úgy érezte, mintha világéletükben a Markham-birtokon éltek volna. A birtok tulajdonosai példás munkaadók voltak, és Lucy már egy éve nekik dolgozott. Szorgalmasan végezte a munkáját, és Mrs. Finch, a házvezetőnő egyre többet és többet bízott rá. Lucy húszéves, a koránál jóval érettebb lány volt, ami talán a fiatalon anyává válásnak és a támogató család hiányának lehetett a következménye.

Annie-t mindenki imádta és agyonkényeztette, a többi alkalmazott is szívesen eljátszott a bájos és vidám gyermekkel. Elnézve, ahogy körbetáncolja az anyját, gyakran emlegették, hogy a nagy kék szemével és a szösze hajával olyan, mint egy kis tündér. Lucy ilyenkor mindig azt felelte, hogy kiköpött az apja. Annie nagyon hasonlított Charlotte-ra, és már most látszott, hogy a filigrán kis alakját is tőle örökölte, minthogy Lucy erős csontú, masszív lány volt.

A személyzet valamelyik tagja mindig kötött valamit Annie-nak, vagy kis főkötőt készített, vagy valamilyen játékot faragott neki, amit zsinóron húzhatott maga után. Valahányszor kapott valamit, két kis kezét összecsapva boldogan nevetett, vagy megölelte az ajándékozót. Örültek, ha látták a kislányt, amikor Lucy este, vacsora után hazahozta a tanyáról. Pár percet még játszhatott a személyzeti hallban, azután Lucy felvitte az emeletre, megfürdette és lefektette. Énekelt neki, amíg a kislány el nem aludt, aztán éjszakába nyúlóan ült a kiságya mellett, és gyönyörködött benne.

Annie még mindig úgy nézett ki, mint egy angyal, aki leszállt, hozzá az égből, és ő mindennap megköszönte a mennybélieknek, hogy elküldték hozzá ezt a gyermeket. Annie volt élete szenvedélye és szerelme. Úgy szerette őt, ahogy Henryt szerette volna, ha a fiú engedi. De most már nem számított. Ő elment, ám élete végéig itt volt neki Annie. Az, amit iránta érzett, jobb volt bármilyen férfi szerelménél.

Időnként, amikor Mrs. Finch vagy a munkaadójuk megbízásából el kellett mennie valahova, összefutott az istállóban dolgozó Jonathan

Bakerrel. Annabelle Markham elkényeztetett, és az alkalmazottaiktól nagyon sokat váró, ugyanakkor korrekt és nagylelkű asszony volt, aki időről időre bőkezűen megjutalmazta őket. Karácsonykor minden alkalmazottjuk a saját áruházukból származó szép ajándékot kapott tőlük. Az asszony szerette az otthonát, a férjét és a gyerekeit, és nem érdekelt az üzlet, amelyet a férje olyan hatékonyan vezetett, és amely a legnagyobb forgalmú, kimagaslóan jól jövedelmező áruház volt Londonban.

Egy évre rá, hogy Lucy az alkalmazottjuk lett, az asszonynak megszületett az ötödik gyermeke. Lucy látta, ahogy a dajka egy díszes babakocsit tolva sétálgat vele a kertben. Megengedte Lucynak, hogy odavigye Annie-t, hadd lássa az új babát, és megjegyezte, hogy milyen csinosan van Annie felöltöztetve. Lucy maga varrta a ruhát egy magazinban látott gyerekruhák alapján.

– Olyan, mint egy kis hercegnő – jegyezte meg egyszer Annabelle Markham, mire Lucy büszkén elmosolyodott.

– Annie igazi hercegnő – mondta mindig teljes meggyőződéssel. Jonathan pedig engedte, hogy Annie felüljön a póni hátára, amit Markhamék a gyerekeiknek vásároltak. Annie sikongatott örömeiben, ha Jonathan felültette egy akármilyen nagy lóra, de közben fogta őt. Nem félt sem a lovaktól, sem semmi mástól, és mindig sírt, amikor Jonathan levette a lóról. Lucy aggódott, hogy ő is olyan lóimádó lesz, mint az anyja, mert ez olyan luxus volt, amit nem engedhetett meg maguknak, de nem is akart. Mindmáig veszélyes bestiáknak tartotta a lovakat.

Azon a nyáron Lucy egyik szabadnapján Jonathan elvitte őket egy közeli tóhoz, és megtanította Annie-t úszni. A kislány a víztől sem félt, úgy úszott benne, mint egy halacska. Lucy meghatottam nézte, hogy ez a nagydarab férfi milyen gyengéden bánik a kisgyerekekkel. Jonathan szívesén töltötte az idejét Annie-val és Lucyval, azt mondta, eszébe juttatják, hogy milyen jó lesz, ha majd neki is lesznek gyerekei?

– Gondoltál már arra, hogy újra férjhez menj, és újabb gyerekeid szülessenek? – kérdezte szégyenlősen a tónál.

– Nem, ilyesmire nem gondoltam – felelte Lucy, aki nem akart erről beszélni a férfival. – Annie épp eléggé lefoglal engem, és egyedül kell felnevelnem őt.

– Nem kellene, ha újra férjhez mennél.

Lucy most töltötte be a huszonegyet, és esze ágában sem volt férjhez menni, legalábbis ezt állította. Jonathan huszonhat éves volt, nemrég

léptették elő újra. Mára világossá vált, hogy ha az istállómaster nyugdíjba megy, ő lép a helyére. Ez már nem vágyalom volt, hanem tény. Lucy nem találkozott még nála megbízhatóbb férfival. Sok szempontból emlékeztette az apjára, aki jó férj, jó apa és jó ember volt.

Lucy azonban nem akarta, hogy egy férfi beleavatkozzon az Annie-val való kapcsolatába. Következésképpen került, hogy bármiféle viszony alakuljon ki közte és férfiak között. Még évekig eltart, mire felneveli Annie-t, Jonathan pedig elmondta, hogy addig nem akar megállapodni, amíg nem nevezik ki istállómasternek, és akkor a munkája mellé kap egy házikót is. Bőven ráér majd akkor a házasságon gondolkodni, előbb nem.

Annak ellenére, hogy mindketten elvetették a házasság gondolatát, és óvakodtak attól, hogy szorosabb kapcsolatba kerüljenek valakivel, Lucy és Jonathan egymás iránti vonzalma lassan mély, kölcsönös tiszteletté és egyre kevésbé letagadható románccá fejlődött. Amikor Annie négyéves lett, Jonathant pedig végre kinevezték istállómasternek és megkapta az egyik legjobb kis házat, megkérte Lucy kezét. Lucy huszonkét éves volt, Jonathan huszonhét, és úgy gondolta, itt az ideje megházasodnia. Lucy akarta feleségül venni, tőle szeretett volna gyerekeket, ami jobban nyugtalanította Lucy-t, mint azt bevallotta magának.

– Nem tudom, képes lennék-e más gyereket úgy szeretni, mint Annie-t – mondta, amikor a férfi gyerekekről beszélt neki. – Ő minden szempontból tökéletes, és teljes szívemből szeretem őt.

– Azt hiszem, minden szülő így érez, amíg a karjában nem tartja a második gyermekét, és rá nem jön, hogy őt is éppúgy szereti, mint a már meglévőt – felelte Jonathan bölcsen.

– Nem vagyok biztos abban, hogy képes lennék rá – mondta elgondolkodva Lucy. Hogy kárpótolja a királyi életért, amiben Annie-nak sohasem lehet része, az egész életét szívvel-lélekkel neki szentelte.

– Jót tennél Annie-nak, ha lenne egy öccse vagy húga, és nem egykeként, magányosan kellene felnőnie – próbálta Jonathan meggyőzni Lucy-t, de ő nem volt ebben biztos. A férfi végül a nyomaték kedvéért megcsókolta, ami soha nem tapasztalt izgalmat gerjesztett Lucyban, és ez megijesztette. Nem akarta, hogy magával ragadja a szenvedély, mint annak idején Charlotte-ot, és a végén itt maradjon egy nem kívánt terhességgel. És mi lesz, ha belehal a szülésbe? Ki fog akkor gondot viselni Annie-ra?

– Én – felelte Jonathan habozás nélkül, amikor Lucy megosztotta vele a félelmeit. A férfit meglepte, hogy Lucy mennyire fél egy újabb szüléstől. –

Nem fogsz belehalni – mondta gyengéden. – Erős lány vagy, Lucy. Egyszer már végigcsináltad, és életben maradtál. Mindennap szülnek nők, és túlélnek. Biztos vagyok benne, hogy nem könnyű, de nem lehet az olyan rossz, különben soha senkinek nem születne második gyereke. Nagyon nehéz volt Annie-t világra hozni? – kérdezte, és Lucy megérezte az a részvét, amit a férfi szemében látott.

Nem mondhatta el neki, hogy Annie anyja elvérzett a szülés után, de Charlotte kicsi volt, és Annie nagy súllyal született. Ráadásul Kentben kitűnő volt az orvosi ellátás. A térségben több jól képzett bába működött, számos kiváló orvos és egy kórház is a szülő nők rendelkezésére állt. Hogy megnyugtassa, Jonathan felajánlotta, hogy felkereshet egy kitűnő specialistát a közeli Londonban.

– És ott leszek veled én is. – Tudta, hogy Lucy férje meghalt, mielőtt Annie megszületett volna, ami szintén megnehezíthette a dolgot számára. De fiatal volt, Jonathan biztosra vette, hogy gondos orvosi ellátás mellett és az ő segítségével Lucy ki fogja bírni. Nagyon vágyott rá, hogy ő legyen a felesége, és hogy sajátgyerekei legyenek, noha Annie-t úgy szerette, mintha a sajátja lenne.

– Hogy fogsz érezni iránta, ha más gyerekeink is lesznek? Ugyanúgy fogod szeretni őt? – faggatta Lucy.

– Igen, ugyanúgy – vágta rá habozás nélkül Jonathan. – Attól, hogy lesz egy másik gyerekünk, nem fogom őt kevésbé szeretni. Fontolóra veszed, ugye? Nem muszáj, hogy most rögtön gyerekünk legyen. De szeretném, ha hozzám jönnél feleségül. – Istállómasterként kiváló állása volt, és a munkaadóik nagyon meg voltak elégedve velük. – Csodálatos lenne együtt élni a saját kis házukban. Anyám vigyázhatna Annie-ra, mialatt dolgozol. És a többi gyerekünkre, akik majd megszületnek. – Jonathan anyjának még megvolt a háza a birtokon lévő régi gazdaságukban.

A férfi nagyon vonzónak festette le a jövőjüket, de Lucy korántsem volt biztos ebben. Az életét tökéletes egyensúlyban érezte, és kézben tartotta. Jó fizetést kapott, és gondoskodni tudott Annie-ról. Bonyolultnak tűnt számára, hogy egy férfi és talán újabb gyerekek lépjenek be az életébe. De Jonathan olyan kedves és meggyőző volt, annyi szeretet, nyugalom és komolyság áradt belőle, hogy végül megtörte az ellenállását, és elnyerte a szívét.

Annie ötéves és Lucy huszonhárom éves születésnapja után a helyi templomban kötöttek házasságot. Lucy készen érezte magát, hogy,

felvállaljon egy férjet és mindazt, ami ezzel jár. Felújították Jonathan házát, és a férfi rózsaszínűre festette Annie szobáját, mert a kislánynak ez volt a kedvenc színe. Az esküvőjükön ott voltak a munkatársaik és a munkaadóik, és mindenki örült a boldogságuknak. Jonathan szeretetre méltó ember volt, Lucy pedig derék lány, még ha sokkal csendesebb is, nem olyan társaságkedvelő, mint a párja. A villásreggeli, amit a templom közösségi termében rendeztek, vidám esemény volt. Ezután Annie-t Jonathan anyjánál hagyták, ők ketten pedig Brightonba mentek a hétvégére. Ez volt a nászútjuk.

Végre könnyítettek a jegyrendszeren, az élet majdnem visszatért a rendes kerékvágásba, így már lehetett utazni. Lucy ideges volt a nászéjszakájuk miatt, mert mi lesz, ha Jonathan rájön, hogy szűz. Amikor felmentek a szobájukba, közölte a férfival, hogy most van a havibaja, mire Jonathan azt felelte, nem bánja, és reméli, hogy Lucy sem. Lucy összeszorította a fogát, és egy hangot sem adott ki. Az éles fájdalom csak rövid ideig tartott, és Jonathan észre sem vette, hogy Lucy most veszítette el a szüzességét. Reggel már könnyebb volt, amikor újra szeretkeztek.

Négy éve ért véget a háború. A tragikus emlékek elhalványultak, és a sebek kezdtek behegedni. Lucynak már nem voltak rémálmai arról, ahogy a szülei meghalnak a bombázásban, ezekről soha nem beszélt, de nagyon valóságosnak tűnő álmok voltak. A háború alatt mindvégig gyötörték őt. Néha ma is álmodott Charlotte-tal. A legnagyobb félelme volt, hogy Charlotte szülei rájönnek, mi történt, értesülnek arról, hogy Annie él, megkeresik őket, és elveszik tőle a kislányt. Nem élné túl Annie elvesztését. Immár négy éve éltek együtt azzal a történettel, amit Lucy mesélt, és amit már ő maga is majdnem elhitt.

Tudta, hogy ebből soha egy szót sem árulhat el Jonathannak. Ő nem értené meg, és mélységesen megdöbbenne rajta. A mai napig semmit sem tudott Annie születése valódi körülményeiről, és Lucy nem is szándékozott elmondani neki. Túl nehéz lenne elmagyaráznia, és különben sem kell tudnia róla. Továbbra is hitt abban a mesében, hogy egy Henry nevű férfi volt a férje, és Annie a kettőjük gyermeke. El sem tudta volna képzelni, hogy Annie királyi hercegnő, és egy másik nő gyermeke. Ezt a titkot Lucy magával akarta vinni a sírba. Soha senki, még Annie sem tudhatja meg, ha felnő. Attól félt, hogy ha Annie egy napon megtudná, úgy érezhetné, hogy Lucy megfosztotta őt egy jobb élettől. Pedig ő csak az iránta érzett szeretetből, és bizonyos mértékig az apja iránti szerelemből tette, de Annie

talán nem értené meg, és vágyakozna mindazok után, amiket elvesztett, a nagyszülők, a nagynénik, az unokatestvérek, a család és a királyi élet után.

A nászút után már mint dolgozó házaspár kezdték el a közös életüket. Jonathan anyja mindennap eljött, hogy vigyázzon Annie-ra, vagy ők vitték el hozzá a kislányt. Az asszony örült, hogy lett egy unokája.

Lucy beszélt egy helybeli orvossal arról, hogyan kerülheti el, hogy rögtön teherbe essen. Az orvos kondomot vagy pesszáriumot javasolt. Jonathan egy időre beleegyezett a kondom használatába, és Lucy a naptármódszerrel, azaz bizonyos napokon a szex kihagyásával is próbálta elkerülni a teherbe esést. De hat hónappal a házasságkötésük után a sors közbeavatkozott. Egyik éjszaka, amikor Annie a fogadott nagyanyjánál aludt, egy különösen energikus szeretkezés közben, mint utóbb Lucy észrevette, a kondom elszakadt. Egy hónapra rá a legnagyobb félelme vált valóra, amikor kimaradt a havi vérzése, és rájött, hogy másállapotba került.

Olyan igazságtalannak érezte, hogy egyetlen apró hiba miatt rögtön megfogant, hogy sírva mondta el Jonathannak. A férje látta, mennyire meg van ijedve, amit nem értett, hiszen már átélte egyszer. Lucy azonban csak arra tudott gondolni, hogy Charlotte elvérzett a szülés után, és meg volt rémülve, hogy vele is ez történik majd, talán éppen büntetésként, amiért elvett egy gyermeket, aki nem volt az övé. Azzal próbálta megnyugtatni magát, hogy jó életet és Jonathan személyében nagyszerű apát biztosított neki.

Amikor Lucy hozzá költözött, Jonathan megtalálta a kulcsra zárt bőrdobozt, és megkérdezte, mi van benne. Nem volt kíváncsiskodó természetű, de a doboz különleges volt és gyönyörű. Lucy csak annyit felelt, hogy régi levelek meg a szüleitől maradt emlékek, és berakta a dobozt egy szekrény mélyére, egy magas polcra. Idővel még is feledkezett róla. A kulcsát már nem hordta a nyakában, hanem elrejtette egy biztos helyre. Néha eszébe jutott, hogy meg kellene semmisítenie az iratokat és a leveleket, így soha senki nem olvashatná el őket, de valami miatt nem tette meg.

Egy idő után már nem is gondolt a doboz tartalmára. Már nem foglalkoztatta, hogy ki hozta világra, Annie az ő lánya volt. És az egyéb családi kapcsolatait sem számították, mivel Lucy úgy döntött, hogy végérvényesen távol tartja tőlük. Meggyőzte magát, hogy Annie élete boldogabb vele és Jonathannal, meg a születendő kistestvérrel.

A terhességtől való félelme Jonathan megnyugtató közelsége folytán lassanként alábbhagyott. A férje izgatottan várta a babát, aki mindkettőjük meglepetésére gyorsan nőtt. Lucy még csak három hónapos volt, de már látszott rajta a terhesség. Töprengett, nincs-e valami baj, mért visszaemlékezett Charlotte-ra, akin hónapokig egyáltalán nem látszott, hogy gyermeket vár. De Charlotte olyan kicsi volt, hogy könnyén el tudta titkolni a terhességét. Lucy öt hónaposan úgy nézett ki, mint aki mindjárt szülni fog.

Annie izgatottan várta az öccse vagy húga megérkezését. A nyár végére várták a babát, ami egy örökkévalóságnak tűnt a máris nagy terhet cipelő Lucynak. Egy hónap múlva, amikor a hat hónapos kontrollra felkereste, az orvos aggodalmas arccal elküldte röntgenvizsgálatra. Ez végre magyarázatot adott a nagy hasára: ikreket várt. Jonathan magánkívül volt az örömtől, Lucynak viszont rémálmai lettek, és ettől kezdve még jobban rettegett a szüléstől. El sem tudta képzelni, hogy túlélheti, hiába nyugtatgatta a férje és az anyósa.

Mrs. Markham megértő volt vele, a babakelengyére tekintettel dupla fizetést kapott, és azt is mondta, hogy annyi szülési szabadságot vesz ki, amennyire szüksége lesz. Lucy megbecsült alkalmazott, akkor már vezető szobalány volt.

Annie még nagyobb izgalommal várta az ikreket, a névválasztásban és a gondozásukban is segíteni akart. Reménykedett, hogy lányok lesznek, míg a szülők egy fiút és egy lányt szerettek volna. Jonathan azt mondta Annie-nak, hogy neki az is jó, ha mindketten fiúk lesznek, mivel már itt van nekik a világ legszebb és legjobb kislánya. Engedte, hogy Annie segítsen berendezni a babaszobát, és átfesteni a rácsos ágyat, amit egy barátjuktól kaptak.

Lucy tovább dolgozott, de nagyon megszenvedte a nyarat. A sorozatos hóhullámok még elviselhetlenebbé tették számára az állapotát. Éjszakánként úgy feküdt a kis házban, mint egy partra vetett bálna, de amíg bírta, dolgozni akart. Annie-val is próbált tovább foglalkozni, de örökké kimerült volt, ezért Jonathan vitte őt különleges kirándulásokra. Ha Lucy nem dolgozott, hármában jártak moziba. Annie nagyon szeretett együtt lenni velük. Jonathan, amikor csak lehetett, magával vitte az istállóba, ami mindig nagy élmény volt Annie számára, az istállót még a mozinál is jobban szerette.

Jonathannak azon a nyáron különösen sok dolga volt az istállóban. John Markham hat új arab telivért vásárolt, amiket neki kellett kiképeznie. Annie órákig ült és figyelte őt. Hatéves volt, és közölte, hogy egyszer majd ő is lovakat akar trenírozni, mint az apja. Jonathan az elmúlt években lovaglőleckéket adott neki, és elárulta Lucynak, hogy a kislány született tehetség. Annie rendkívüli módon tudott bánni a lovakkal, és egyáltalán nem félt tőlük. Lucy tudta, hogy ezt a tehetséget mindkét szülőjétől örökölte, de nem szólt rá semmit.

Egyik nap kiment az istállóban lévő manézsba, és csak bámult, látva, hogy Annie milyen kecsesen és elegánsan ül a lovon. Született lovas volt, mint az anyja. Jonathan a nyár végére már akadályokat is ugratott vele, és Lucy engedélyével elindította egy helybéli lovas bemutatón, ahol kék szalagot nyert. Amikor csak ideje engedte, Jonathan kilovagolt vele.

Annie már hatévesen rendkívül ügyesen lovagolt. Mindig mondta, hogy ha felnőtt, tréner akar lenni.

– Az nem lánynak való foglalkozás – próbálta szelíden lebeszélni róla Jonathan. – Anyának és feleségnek kell lenned, vagy tanárnak, ápolónőnek.

Annie ilyenkor elfintorodott, mire Jonathan elnevette magát.

– Az ápolónők injekciót adnak a betegeknek, és fájdalmat okoznak nekik. És tanár sem akarok lenni. Utálok az iskolát – tiltakozott rendületlenül a kislány. Soha semmi nem tudta eltántorítani attól, hogy felnőtt korában lovakkal foglalkozzék.

– Remélem, nem fogod utálni az iskolát. Az nagyon fontos – intette Jonathan, miközben keményen próbára tette a tudását. Annie azonban könnyedén teljesítette a pályát, és simán átugratott a kihelyezett akadályokon. Semmitől sem riadt vissza, amikor lóháton ült, és mindenáron nagyobb lovon akart lovagolni, Jonathan szerint azonban még nem állt készen erre. Olyan kicsi volt, hogy nyeregben ülve négyévesnek látszott, ami még meglepőbbé tette, a képességét. Egy felnőtt kezével tartotta a gyeplőt, és tévedhetetlenül mérte fel az ugrásokat. Soha nem vétett el, és csak ritkán vert le akadályt.

– Valaki a családotban tapasztalt lovas lehetett – mondta Jonathan egy nap Lucynak Annie lovas tréningje után. – Képtelenség úgy lovagolni az ő korában, ahogy ő lovagol. Elképesztő érzéke van mindenhez, ami a lovakkal kapcsolatos. Biztos, hogy senki sem lovagolt a családotban? Valamilyik nagyszülőd esetleg?

– Biztos – válaszolta Lucy, és témát váltott. De őt is meglepte, hogy Annie napról napra egyre jobban hasonlított Charlotte-ra. A Windsor-gének erősek voltak. Ha lehet, még légiesebb volt, mint az anyja. Az emberek mindig fiatalabbnak vélték a kofánál, amíg nem beszéltek vele. Nagyon okos volt, Jonathan már fel is adta, hogy távol tartsa őt az istállótól.

Annie úgy járt haza az istállóba, mint egy postagalamb, és lóháton ülve volt a legboldogabb: Jonathan számára öröm volt, ha együtt lovagolhattak. A kislány lépést tartott vele, miközben végigvágattak a mezőkön, és patakokon ugrattak át. Az ő lova kisebb volt, mint az apjáé, de így is tartotta az iramot, és akárhány lovon ült, mindegyikből a legjobbat hozta ki. Rejtélyes módon kommunikált velük, úgy tűnt, mintha kitalálná a gondolataikat, és előre látná minden lépésüket. Jonathan nemcsak lovagolni szeretett együtt Annie-val, de az edzéseik is örömet jelentettek számára. Olyan büszke volt a kislányra, mintha a saját édesgyermeké lenne.

A hosszú és forró nyár után Lucy szeptemberre várta az ikreket, de már augusztus utolsó hetében mozdulni is alig bírt, úgyhogy a munkaadója hazaküldte pihenni. Ő mindvégig dolgozott volna, de még az orvos is azt tanácsolta, hogy lassítson. Volt rá esély, hogy az ikrek korábban érkeznek. Lucynak eddig nem volt problémája a terhességgel, de a szülés valószínűleg nehezebb lesz az ikrekkel. Attól kezdve, hogy abbahagyta a munkát, jóformán ki sem szállt az ágyból.

Jonathan főzött esténként a családra Annie segítségével. Sült kolbászt, krumplipürét, pásztorpitét, ragut, és mindazt, amit még szeretett, és aminek az elkészítésére anyja megtanította. Annie imádott együtt dolgozni vele a konyhában, mint ahogy mindenütt másutt is. Árnyékként követte az istállóban, és mindig ott volt mellette, amikor Jonathan a lovakat ellenőrizte, vagy egy sérült vagy beteg állathoz elhívta az állatorvost. És ha nem találta, Annie valószínűleg épp egy lovat csutakolt, vagy csemegét vitt valamelyiknek, vagy egy lóállásban volt.

A babaszoba készen állt. A kis házban volt egy harmadik hálószoba, egy kamránál alig nagyobb helyiség. Ezt rendezték be az ikrek szobájának. Jonathan nem akarta elvenni Annie-tól a szobáját, amit annak idején, amikor Lucyval beköltöztek, rózsaszínűre festett a kedvéért. Úgy bánt vele, mint az elsőszülöttjükkel, megadva neki az őt megillető megbecsülést és tiszteletet.

Lucy az anyósa házában töltötte az éjszakát, amikor hirtelen elfolyt a magzatvize, és mire beértek a kórházba, már beszélni sem tudott a

fájdalomtól. Az orvos rögtön megvizsgálta, és miközben Lucy a férje kezét szorította és megpróbálta visszafojtani a sikolyait, magyarázni kezdett nekik:

– Ha egy baba lenne, azt mondanám, hogy nagyon gyors szülés lesz. De ikrekkel más a helyzet. Kap valami fájdalomcsillapítót, Lucy, de mivel szükségünk lesz a segítségére, nem adhatok nagyobb adagot. A végén elkábíthatjuk, de addig együtt kell működnie, fontos, hogy mindvégig éber maradjon és észnél legyen, különösen a második gyereknél. Nem szabad, hogy túl sok idő teljen el a két szülés között. Mennyi idő alatt szülte meg az első gyereket? – kérdezte, mire Lucy arcán egy pillanatra döbbent kifejezés jelent meg, és hirtelen nem tudta, mit válaszoljon.

– Nem emlékszem – mondta végül bizonytalanul, amin az orvos meglepődött.

– Akkor nem lehetett túl nehéz – mosolygott rá végül. – A legtöbb asszony emlékszik minden percére. Az elsőnél nem fog sokáig tartani. Máris tapintható a feje. – Újból megvizsgálta, és Lucy ezúttal felsikoltott. Az orvos megkérdezte Jonathantól, hogy ki akar-e menni a szobából, de ő megrázta a fejét, és nem mozdult.

– Sok kanca ellésénél segédkeztem – felelte nyugodtan, és bár az orvos megjegyezte, hogy ez szokatlan, engedte, hogy ott maradjon. Aggasztotta Lucy heves reakciója, és úgy gondolta, szüksége lesz a férje támogatására. Jonathan csendesen, nyugodtan viselkedett, és nem tűnt olyannak, mint aki könnyen pánikba esik. Mialatt Lucy jajgatott, csendben ült mellette, amíg át nem vitték Lucyt a szülőszobára, ahol a fejéhez közel ült le.

Az orvosnak igaza volt: félórányi kitartó erőfeszítés után a kezében tarthatta az ikerpár első tagját. Egy kisfiút. Ezután pár percre abbamaradtak a fájások, hogy aztán teljes erőből újra elkezdődjenek. Lucy könnyörgött, csináljanak valamit, hogy ne fájjon ennyire. Ekkor oxigénmaszkot tettek rá, és nyomott tovább. A második ikergyerek egy óra alatt, és sokkal nehezebben született meg. Nagyobb volt, és erőteljes sírással látta meg a napvilágot. Jonathan fogta, mialatt az orvos ellátta Lucyt, majd elvágta a köldökzsinórt.

Mihelyt mind a két baba kint volt, Lucy kapott egy fájdalomcsillapítót, amitől kábultan nézett Jonathanra. De minden a legnagyobb rendben volt. Az első gyerek négykilós, a második valamivel több mint négy és fél kilós volt, Lucy tehát több mint nyolc és fél kilót cipelt, és úgy érezte, mintha két

elefántbíbít hozott volna a világra. Stramm, egészséges kisfiúk voltak, nem számított, mibe került az anyjuknak a kihordásuk.

– Ugye nem fogok meghalni, mint Charlotte? – kérdezte Lucy Jonathantól ködös tekintettel.

– Nem fogsz meghalni, szerelmem. Nagyon büszke vagyok rád. Van két gyönyörű kisfiúnk. Ki az a Charlotte? – kérdezte Jonathan, de Lucy megrázta a fejét, és sírva fakadt. Az orvos másik maszkot tett az arcára, és ráfújt egy kis kloroformot, hogy elaludjon.

– Most egy darabig aludni fog – mondta halkán Jonathannak. – Nagyon jól csinálta. Az ikerszülés nem könnyű. De most itt van ez a két szép és nagy fiúcska! Meglepett, hogy a felesége normál ideig tudta hordani őket. – Kétpetéjű ikrek voltak, de mindketten nagyon hasonlítottak az apjukra. – Ha szeretne, átmehet velük a csecsemőszobába. Addig rendbe tesszük, és átvisszük a feleségét egy betegszobába. A nővér hívni fogja, ha már felébredt.

Jonathan megköszönte, és elkísérte a fiait a csecsemőosztályra. Élete legboldogabb napja volt, alig várta, hogy megmutassa az ikreket a nővérüknek.

Felváltva tartotta a babákat a karjában, és miután Lucy felébredt, odaült az ágya mellé. A felesége úgy nézett ki, mint aki nagy megpróbáltatáson ment keresztül, és ez így is volt.

– Azt hittem, meg fogok halni – mondta Lucy rekedten, miután Jonathan megcsókolta.

– Nem engedtelek volna el. Túl nagy szükségünk van rád. – Jonathan egy percig sem hitte, hogy ez megtörténhet, és az orvos is mindvégig nyugodtnak tűnt. – Ki az a Charlotte? – kérdezte ismét, mivel Lucy most magánál volt.

– Miért? – kérdezte a név hallatán rémülten Lucy.

– Azt kérdezted, meg fogsz-e halni, mint ő.

– Ismertem őt régen, pár órával azután halt meg, hogy világra hozta a gyerekét.

– Ez veled nem fog megtörténni – közölte Jonathan határozottan. Ekkor bejött egy nővér, és megkérdezte, szoptatni fogja-e a babákat. Lucy azt felelte, hogy igen, habár az ikrekkel riasztónak tűnt a dolog. Mindenesetre meg akarta próbálni. Most, hogy életben maradt, teljes mértékben ki akarta élvezni a kisfiait. Kilenc hónapig rettegésben élt.

– Korábban szoptatott? – kérdezte a nővér, mivel a kartonján másodszor szülő nőként szerepelt.

– Nem – felelte Lucy, és látszott, hogy kényelmetlenül érzi magát. – De most szeretnék. – A nővér elmagyarázta, hogyan csinálja ikrekkel. Bonyolultnak hangzott, és tudta, ha hazamegy a kórházból, minden segítségre szüksége lesz hozzá. De anyósa megígérte, hogy ott lesz, éjszaka pedig Jonathan fog segíteni.

Öt napig volt a kórházban, és mire hazamentek, a babák jól tudtak szopni. Annie már alig várta, hogy láthassa őket. Megengedték, hogy ülve, egyenként a karjában tartsa a kicsiket. Jonathan született apa volt, és azt is el tudta érni, hogy Annie továbbra is különlegesnek érezze magát. Még a kedvenc vacsoráját, a pásztorpitét is elkészítette, és utána fagylaltot tett az asztalra. Máról holnapra család lett belőlük: anya, apa és három gyerek.

A kis ház zsúfolásig megtelt Jonathan legnagyobb örömeire. Lucy egyszeriben túlterheltté vált, de Annie igyekezett kivenni a részét a mindennapi házimunkából, és az anyósa is rengeteget segített. Három gyerek ellátása sok munkával járt, még annál is többel, mint amire számított. Annie-val összehasonlíthatatlanul könnyebben boldogult. Az ikrekkel sokat kellett foglalkozni. Az egyik mindig, sőt néha mind a kettő éhes volt és sírt.

Egy hónappal a születésük után Lucy visszament dolgozni. Amíg otthon volt, minden munkatársa eljött megnézni az ikreket, Mrs. Markham pedig szép ajándékokat, mindenből kettőt, és egyforma kis rugdalózókat küldött. Lucy számára megkönnyebbülést jelentett kimozdulni otthonról, és jólesett visszamenni dolgozni. Abbahagyta a szoptatást, és ebédidőben hazaszaladt, hogy segítsen az anyósának cumisüvegből megetetni a babákat. Az elmúlt kilenc hónap alatt mindvégig attól rettegett, hogy ő is meg fog halni, mint Charlotte, de végül nem halt meg, így Jonathan mellett végre ő is teljesnek érezte a családját. Határozottan kitartott amellett, hogy nem akar több gyereket.

Annie továbbra is különleges helyet foglalt el mindkettőjük szívében, az ikrek pedig attól kezdve, hogy megtanultak járni – az egyik kilenc, a másik tíz hónaposan –, mintha minduntalan egyszerre indultak volna el a szélrózsa minden irányába. Annie a maga türelmes, szerető és felelősségteljes személyiségével tökéletes nővérük volt. Elmondta a szüleinek, hogy egyszer majd megtanítja az öccseit lovagolni, és a nagymamájának azt is

bevallotta, hogy bármennyire is szereti a kisöcséit, a lovakat még náluk is jobban szereti.

– Az biztos, hogy nem rád hasonlít – mondta egyszer Jonathan anyja nevetve a menyének. Blake, az egyik kisfiú, Lucy hasonmása, Rúpert, a másik pedig szakasztott az apja volt. Annie viszont egyikükre sem hasonlított. A finom vonású és apró termetű kislány járás közben szinte lebegni látszott. Már hatévesen is királyi fellépés és elegancia jellemezte. És elnézve a megtermett és nem túl csinos arcú Lucyt, nehéz volt elhinni, hogy ő Annie anyja. Sem a külsejükben, sem a viselkedésükben nem volt semmi közös.

– A tündérek tehettek le a mamid küszöbére – ugratta Annie-t a nagyanyja. Annie-nak tetszett a gondolat, Lucy pedig, aki hallotta, nem fűzött hozzá megjegyzést.

Hetedik fejezet

A másfél éves örökmozgó Blake-hez és Rupert-hez Lucy, Jonathan, Annie és a nagymama is kevés volt, hogy együttes erővel kordában tudják tartani őket. Mindent leverték, feldöntötték a lámpákat, felmásztak az asztalokra. Rosszalkodtak, mindenütt bajba keveredtek, Lucynak és Jonathannak csak éjszaka jutott egy kis nyugalom, amikor a rosszcsont ikrek a közös rácsos ágyukban aludtak. Aki előbb felébredt, az felébresztette a testvérét is, és kezdődött a móka előlről.

Jonathannak és Lucynak nem voltak többé ráérős, lustálkodó reggeleik, sem szerelmes éjszakáik. A két fiú nyomán a kis házukra mintha mindennap több tornádó csapott volna le, attól kezdve, hogy felébredtek. Jonathan rettentően élvezte őket, Lucy is szerette a csemetéit, de a férjének több türelme volt hozzájuk. Őt az ikrek halálosan kimerítették, meg is mondta Jonathannak, hogy neki épp elég Annie és a két fiú. Jonathan szeretett volna még gyereket, de Lucy közölte vele, hogy ahhoz szerezzen magának egy másik feleséget. Jonathan engedett, és berendezkedett a három gyerekre. Úgy gondolta, hogy Annie és a két fia a legnagyobb dolog, ami valaha is történt vele.

Jonathan boldog ember volt. Szerette a feleségét, a családját és a munkáját. Szeretett a birtokon dolgozni, ahol felnőtt, még ezekkel az új tulajdonosokkal is. Soha nem vágyakozott távoli partok, nagy kalandok után. Pontosan olyan életet élt, amilyenre vágyott, és elégedett volt. ,

Három hónappal azután, hogy az ikrek kétévesek lettek, Jonathan olyan karácsonyi ajándékkal lepte meg Lucyt, aminél csodálatosabbat elmondása szerint még sohasem kapott. A férje egy televíziót vett neki, egy elegáns, nagyképernyős kiállítási darabot. Az önálló bútorba foglalt készülék a nappalijuk büszkesége lett, még úgy is, hogy feketefehér képet adott. A színes tévét még nem találták fel, de Jonathan megígérte, hogy mihelyst kapni lehet, olyat vesz neki.

Lucynak voltak kedvenc műsorai, amelyekért rögtön bekapcsolta a tévét, amint hazajött a munkából. Jonathan hétvégén sportműsorokat nézett, kora este pedig még Annie is talált magának néznivalót. Nyolcéves volt

ekkor. Ha lovas bemutatót adtak, rohant, hogy megnézze. A tévé csakugyan a legjobb ajándék volt, amit Jonathan az egész családnak adhatott. A fiúk még túl kicsik voltak hozzá, de hamarosan ők is nézhetik majd.

Az ajándék különösen jelentős volt abban az évben, mivel még februárban meghalt Frigyes király, és az idősebb lánya, Alexandra követte a trónon. A koronázását különböző politikai megfontolásokból, amiket nem közöltek a nyilvánossággal, tizenhat hónappal későbbre halasztották, így arra csak a következő év júniusában került sor. A történelemben először a televízió is közvetíteni akarta, így emberek milliói nézhetik majd az otthonukból szerte a világon, közöttük Lucy is. Hónapok óta mondogatta: kivesz egy szabadnapot, mert látni akarja a koronázást, bárhová kell is egy tévéért elzarándokolnia, és íme, hála a bőkezű férjének, lett egy saját készüléke.

Jonathan mindig mulatott azon, hogy Lucy milyen megszállottja a királyságnak, különösen a brit monarchiának. Előfizetett a *The Queen* magazinra, és mindent elolvasott, amit a királyi családról írtak. Alexandra királynő megkoronázása a monarchia iránti megszállottsága csúcspontjának ígérkezett. Jonathan jól időzített karácsonyi ajándéka lehetővé tette, hogy júniusban otthon nézhesse végig a koronázási ünnepséget.

Az új királynő fiatal volt, a légfialább a trónon, amióta a tizenkilencedik században Viktória tizennyolc évesen királynő lett. A huszonkilenc éves, öt éve férjes asszony, Alexandra, apja halálakor a harmadik gyermekét várta. Apja temetése után egy héttel hozta világra a harmadik fiát. A trónöröklés tehát biztosítva volt az örökös és két „tartalék” révén, ahogy a britek szerették emlegetni.

Alexandra királynő három fia állt sorban a trónért, köztük a legidősebb volt az első számú a trónöröklési sorban. Alexandra egy évvel fiatalabb húga, a hajadon Victoria negyedikként következett. Ő a romantikus kapcsolatait illetően mindig is kicsit szertelen volt, a személyisége valahogy illett a lángvörös hajához. Alexandrának és Victoriának volt még egy húga, aki a háború alatt, 1944-ben, tizenhét évesen tragikus módon, tüdőgyulladás szövődménye következtében meghalt. Férje, Frigyes király halála óta Alexandra királynő édesanyja Anna anyakirálynéként szerepelt a királyi család rangsorában.

Jonathan semmit sem tudott a királyi családról, teljesen közömbös volt irántuk, amíg Lucy a legapróbb részletességgel el nem mesélt az életükről mindent, amit tudott, és amit nap mint nap olvasott róluk az újságokban.

Alexandra királynő férje, Ő Királyi Fensége Edward herceg német volt, akárcsak ükanyja, Viktória királyné férje, Albert herceg. Jóllehet állítólag nagy szerelemben éltek a férjükkal, egyik királynő sem kérte a kormányt, hogy tegye királlyá a társát, így mindkét férfi megmaradt a korlátozottabb hercegi hitves státuszban. Minthogy azonban mind a ketten német származásúak voltak, a kabinet aligha egyezett volna bele, hogy királlyá legyenek. Ilyenformán tehát mindkét királynő egyedül uralkodott.

Alexandra júniusi megkoronázása káprázatos eseménynek ígérkezett: a jólértésültek szerint a ceremóniára a legendás aranyhintóban, a koronázási öltözéke felett hermelinpalástban, fején az ékszerekkel kirakott, állítólag tizenhét kilót nyomó koronával érkeznek. Európa minden országából uralkodók és állami méltóságok gyűlnek össze az áhított meghívó birtokában a Westminster Apátságban, hogy tanúi legyenek a koronázásnak.

És most Lucy is látni fogja a szertartás minden részletét, méghozzá otthon, a kanapéján ülve.

Jonathan gyakran heccelte a feleségét a monarchia iránti rajongásáért, és lám, most mégis ő tette Lucy számára lehetővé, hogy valóra váljanak az álmái. Az új televízió volt Lucy legfőbb büszkesége.

Annie nem osztotta anyja királlyá válását, nyolcévesen továbbra is jobban érdekelték a lovak, mint a Királyi Fenségek. A koronázás előtt pár héttel tölti be a kilencedik évét, és Lucy jól sejtette, hogy a lánya nem szándékozik nézni az ünnepi ceremóniát, noha a szertartáson részt vevő, valamint az aranyhintót húzó lovakra valamelyest kíváncsi volt. Rajtuk kívül Annie-t az egész cécó hidegen hagyta.

A júniusi koronázási ünnepség, amit Lucy végignézett a tévében, mindenben megfelelt a várakozásának. Ez volt minden királlyal kapcsolatos szünetének a csúcspontja. ,

Ha nem is akadt senki más a világon, aki tudta, az ő figyelmét nem kerülte el, hogy Annie az ötödik a trónöröklési rendben, jóllehet teljességgel valószínűtlen volt, hogy az utódlás valaha is eljut a lista végéhez. Az a fiatal nő, akit most koronáztak Anglia királynőjévé, Annie nagynénje, a néhai Charlotte idősebb nővére, az ifjú királynő három fia Annie unokatestvére, Anna, az anyakirályné, a nagymamája volt. Ők alkották Annie vér és születés szerinti családját, noha ő maga nem tudott erről, és ők sem tudtak Annie létezéséről.

Lucy számára izgalmas volt mindezek tudatában nézni őket a televízió képernyőjén. A gyermek, akit ő a lányának fogadott, és mindig is annak fog tartani, az anyja, a néhai Királyi Fenség, Charlotte hercegnő révén a királyi család tagja volt. Erről azonban egyedül ő, Lucy tudott. A bizonyíték mindmáig ott rejtőzött a dobozban, ami még Charlotte-é volt, és amit Lucy hozott el a szobájából, mielőtt az egyéves Annie-val eljött Yorkshire-ből. Ez a pompa és szertartás a Westminster Apátságban, az aranyhintó, a mesés szépségű lovak és öltözékek és csillogó koronák mind-mind Annie örökségének a részei. Ő is Királyi Fenség ugyanúgy, ahogy az anyja volt.

Lucy sohasem engedte meg magának, hogy azt gondolja, megfosztotta ettől Annie-t. Szeretetet adott neki helyette. Az a gondolat fel sem merült benne, hogy a királyi család is szerethette volna őt, csak éppen nem tudták, hogy a világon van. Sohasem bánta meg a döntését, egyszer sem fogta el a kétely, hogy tényleg helyesen cselekedett-e.

Mialatt anyja a koronázási ünnepséget nézte a televízióban, Annie elindult az istállóba, hogy megkeresse az apját.

– Mit csinál anyukád? – kérdezte Jonathan, amikor Annie bemászott a kerítés alatt. Még mindig észrevehetően kisebb volt az átlagos kilencéveseknél, inkább hatévesnek látszott, De úgy üli meg a lovat, mint egy férfi, szerette mondani az apja. A lovaglókészsége éppúgy része volt az örökségének, mint a Westminster Apátságban megtartott ceremónia, de ezt is csak Lucy tudta, senki más. Lucy kilenc éve őrizte sötét titkát, amióta a kisbaba Annie-val együtt eljött Ainsleigh Hallból és Yorkshire-ből. Azóta is úgy élt vele, mintha a saját lánya lenne, és eltüntette Anne létezésének minden nyomát, hogy a királyi család soha ne találhassa meg.

– Nézi azt az izét a tévében – felelte a szemét forgatva Annie. – De a hintó nagyon szép volt. A lovak meg gyönyörűek!

– Szerintem anyukádat jobban érdeklik a koronák meg a ruhák.

Ezen mindketten nevettek, de Jonathan örült, hogy Lucy élvezzi a közvetítést, és tudta, hogy még napokig emlegetni fogja. A koronázás televíziós közvetítése a fényt és csillogást hozta el az átlagemberek nappalijába. Az olyan nők, mint Lucy, az első sorban ülve érezhették magukat a kanapéjukon, egy csésze teával a kezükben.

Annie tizenkét éves korára minden lovas bemutatón, amire Jonathan benevezte, nyert valamilyen szalagot. Őt azonban nem annyira a díjlovaglós és ugróversenyek precíz manőverei érdekelték, mint inkább a gyorsaság.

Tizenhárom éves korában több komoly szóváltása volt az apjával, és Jonathan egyszer egy hétre ki is tiltotta az istállóból, mert kilógott John Markham legvadabb, teljesen még be nem tört új csődörével, és szélvészként vágta keresztül a mezőkön. Röviddel azután, hogy elvitte a lovat, apja észrevette, hogy nincs az istállóban, és a keresésére indult. A szívverése is elállt attól, amit látott. Biztos volt benne, hogy Annie új sebességrekordot állított fel, de könnyen ki is törhette volna a nyakát, vagy lesántíthatott volna egy lovat, amelyik élete során milliókat hozhatott volna a gazdájának. A ló végül megszelídülten és lecsillapodva hozta vissza a kislányt.

Annie mindennap könyörgött, hogy engedje vissza az istállóba, de Jonathan ragaszkodott az egyheti kitiltáshoz, hogy tanulja meg a leckét. Tudomása szerint többé nem csinált ilyet, de azért nem volt teljesen biztos benne. Annie tele volt energiával, és imádta a gyors lovakat.

Tizenöt éves korában tovább nehezítette a helyzetet, amikor a televízióban látott egy lóversenyt. Attól kezdve nem tréner vagy lovasz akart lenni, hanem bejelentette, hogy felnőtt korában zsoké lesz. A tévében látott lóverseny segített meghozni a döntést. A mérete épp megfelelő, csak a neme az akadály, világosította fel a mostohaapja. Nők ugyanis nem lehetnek zsokék. A lóversenyzés a férfiak sportja, és túlságosan veszélyes is. 1959-et írtak, még szó sem volt arról, hogy nők is szerephez juthatnak a lóversenyeken. Jonathan beavatta Annie-t a szabályokba, így a kislány megtudta, hogy a nők csak bizonyos amatőr versenyeken vehetnek részt, de véleménye szerint profik között sohasem fogják engedélyezni a részvételüket.

– Azt szeretném, ha felnőtt korodban nő lennél, és nem valami gyanús, másodosztályú versenyeken induló amatőr zsoké – mondta az apja. – Én szeretem a munkámat, de neked többre kell törekedned annál, mint hogy egyszerű istállómester váljék belőled, aminek úgysem fog soha senki kinevezni egy nőt. A mamid is többre tart ennél. – Lucy újabban szobalányból előlépett Markhamék házvezetőnőjévé, de a lányával kapcsolatban, akit mindig úgy emlegetett, mint az ő hercegnőjét, nagyobb ambíciói voltak. Furcsa módon Annie csakugyan hercegnőnek látszott, amikor épp nem egy ló hátán vágta keresztül. Apró termete ellenére természetes kecsesség és elegancia volt benne, a tekintetéből pedig különös arisztokratizmus sugárzott.

– Én is azt akarom csinálni, amit te, papa. Lovakat gondozni, és veled dolgozni, hacsak nem lehetek egyszer mégis zsoké.

– Nem lehetsz— ismételte meg az apja. Ami Lucyt illeti, tőle is azt várta volna, hogy több legyen egyszerű házvezetőnőnél. Legyen tanár vagy ápolónő, válasszon valami tisztességes, nőnek való foglalkozást, és végül legyen feleség és, anya. Annie közölte vele, hogy a törekvései szájalmasak. És hogy őt csak olyasmi érdekli, ami a lovakkal van kapcsolatban. Ez kezdettől fogva így volt, tehát semmi sem változott.

Tizenhét éves korában azért vívtak csatát egymással, mert Jonathan ragaszkodott hozzá, hogy Annie járjon iskolába, és tanuljon tovább. Addig a falusi iskolába járt, de a tanulás sohasem érdekelte, csak a lovak. Végül beadta a derekát, és egyetemre ment, hogy a szülei kedvére tegyen. Az eredményei nem voltak kitűnőek, és Jonathan végül rájött, hogy Annie hazudott az életkoráról, és zsokéként több kisebb amatőr lóversenyen is elindult.

Felkereste, hogy megbeszéljék ezt a dolgot, Annie pedig elmondta, ki akar maradni az egyetemről, hogy hazamehessen, és együtt dolgozhasson vele Markhamék istállójában. Eddig is bejárt a helybeli istállóba, és csak az ott dolgozókkal barátkozott, amit a szülei elfogadhatatlannak tartottak. De Annie nem akarta folytatni a tanulmányait.

Közepes jegyei ellenére, a kényszer hatására három év múlva sikerült lediplomáznia, és végül hazament, hogy istállómester-gyakornokként és trénerként kezdjen dolgozni. John Markham gyakran megjegyezte Jonathannak, hogy milyen tehetséges a lánya.

– Akármit csinálunk, nem tudom távol tartani a lovaktól – felelte Jonathan csüggedten a főnökének. Markham nevetett rajta. Addigra neki is meggyűlt a baja a hat elkényeztetett, fékezhetetlen gyerekével és sok pénzbe kerülő feleségével.

– Lehet, hogy fel kéne hagynia ezzel a szándékával, ne próbálja távol tartani őt a lovaktól – tanácsolta John Markham fanyar mosollyal. – Hagyja, hadd menjen a maga feje után, és figyelje, mire jut vele.

– Női zsoké akar lenni, ami még csak nem is legális. Előbb-utóbb kitöri a nyakát, és összetöri a szívemet. – Jonathan komolyan aggódott Annie-ért. Bezzeg az ikreket, akik már tizenöt évesek voltak, nagyon kevésbé érdekelték a lovak. Az anyjukra hasonlítottak. Blake bankárnak készült, Rupert állatorvosnak akart tanulni, ami mindenesetre közelebb volt apjuk érdeklődéséhez.

Jonathan az állatorvosi tanulmányok iránt sem tudta felkelteni Annie érdeklődését. Őt csak a verseny érdekelt, bár bevallotta, hogy egyszer talán a lótenyésztéssel is foglalkozna, de most még nem. Több istálló lóállományának vérvonalát figyelemmel kísérte, beleértve a királynőét is, egyedül ez érdekelt a királyi családból, ellentétben az anyjával, akit izgatott minden, ami velük volt kapcsolatban, az öltözküdtől a kedvenc teájukig.

– A gyerekek a végén úgyis azt csinálnak, amit ők akarnak. Ahogy a feleségek is – jelentette ki John Markham, mielőtt beült az új Ferrarijába, és elindult Londonba. Éppúgy a sebesség megszállottja volt, mint Annie, ami inkább illett hozzá, mint egy huszonegy éves lányhoz.

Egy hónap múlva azonban már más dolgok foglalkoztatták őket. Lucynak hirtelen súlyos gyomorpanaszai kezdődtek, és egy hónap alatt hét kilót fogyott. Jonathan elvitte kivizsgálásra a helybeli kórházba, majd Markham javaslatára felkerestek egy londoni specialistát. Markhamék is aggódtak Lucyért.

A vizsgálatok először nem jeleztek konkrét bajt, a diagnózis bizonytalan volt. Lucy újabb négy-öt kilót fogyott, és már csak árnyéka volt régi önmagának, amikor az orvosok végül megállapították, hogy gyomorrákja van, ami átterjedt a májára és a nyirokrendszerére. Jonathant sokkolta, amikor az orvosok közölték a diagnózist. A prognózis nem volt valami biztató. Műtétet javasoltak, de miután kinyitották, mindjárt vissza is varrták. A rák már szétterjedt benne, nem tehettek semmit.

Felfoghatatlan volt. Lucy harminckilenc éves, az ikrek pedig még csak tizenöt évesek voltak. Mit fognak kezdeni az anyjuk, Jonathan pedig a felesége nélkül? Kemoterápiás kezeléseket, majd besugárzást írtak elő a folyamat lassítása érdekében. A kezelés után egy darabig jobban lett, és kapott morfiumot is a fájdalom csillapítására. Jonathan mindig vele akart lenni, hogy megtartsa őt maga mellett. Húsz éve szerette Lucyt, el sem tudta képzelni az életét nélküle. Még mindig örülni szerelmes volt belé. Nagyon jó embernek, tisztességes asszonynak tartotta, és igazságtalannak érezte a betegségét és a szenvedését.

Lucy továbbra is eljárt dolgozni, irányította a Markham-ház takarítószemélyzetét, és gondosan ügyelt a háztartás jó állapotára. De ma már csak fél napig bírta a munkát, és voltak napok, amikor egyáltalán nem tudott dolgozni menni. Ha szüksége volt rá, házhoz jött egy betegápoló nővér, és megszenvedte azokat az éjszakákat, amikor erős fájdalmak

gyötörték. Jonathan több feladatot bízott Annie-ra az istállóban, hogy több időt tölthessen otthon a feleségével, és maga ápolhassa őt.

Máskor Annie maradt otthon Lucy-val, hogy Jonathan elmeheessen dolgozni. Órákig ült az anyja mellett, együtt nézte vele a tévét, és olyan ételeket készített, amikről azt gondolta, hogy ízleni fog neki. Ő sem szeretne volna elveszíteni az anyját, de egyre jobban félt, hogy ez be fog következni. Gondoskodott az öcséiről, mosott a családra, és próbált annyi munkát elvégezni, amennyit csak tudott. Hogy mindezt megköszönje neki, Lucy egyik délután elővett egy kis dobozt egy fiókból, és egy arany karkötőt csatolt Annie csuklójára. Egy kis aranszív lógott rajta, és Annie emlékezett rá, hogy sok évvel ezelőtt anyja viselte.

– Szeretném, ha megtartanád – mondta Lucy elgyengült hangon.

– Tetszik nekem – felelte Annie mosolyogva. Megcsókolta anyját, és mént, hogy utána nézzen a testvéreinek.

Markhamék nagyón megértőek voltak, és látszott, hogy fáj értük a szívük. A birtokon mindenki tudta, milyen súlyos beteg Lucy, aki ha otthon volt, csak ült és bámulta a tévét. Voltak kedvenc műsorai, különösen egy, ami a királyokról szólt.

Egyik este is azt nézte, és Jonathan látta rajta, hogy erős fájdalmai vannak. Szívesen ivott volna valamit, hogy megnyugtassa az idegeit, de Lucy miatt éber akart maradni, hátha szüksége lesz rá az éjszaka folyamán. Lucy rosszul aludt és Jonathan gyakran egész éjjel ébren volt, hogy figyelje, és beadja a morfiomot, ha szüksége lenne rá.

Aznap este amikor lefektette őt, Lucy izgatottnak látszott. Már nehezen vette a levegőt, Jonathan attól félt, hogy a rák továbbterjedt, és látta rajta, hogy megint fogyott.

– Beszélnem kell veled – suttogta Lucy, és feszülten nézett a férjére. Szemmel láthatóan ideges volt valami miatt, és Jonathan attól tartott, hogy nem fog tudni elaludni. A betegség gyors ütemben hatalmasodott el rajta, ezért Lucy mostanában gyakran volt nyugtalan.

– Majd holnap beszélünk. Most pihened kell – felelte Jonathan gyengéden.

– Nem, nem holnap. Ez fontos. Beszélünk kell. – Jonathan látta, hogy csak rontana & helyzetén, ha tovább vitatkozna vele. El sem tudta képzelni, mi lehet olyan fontos, hogy nem várhat reggelig, és be akarta adni a fájdalomcsillapító morfiumentablettát. – Figyelj rám – szólt Lucy határozottan, majd egy pillanatra lehunyta a szemét.

– Figyelek. – Jonathan nem akarta felizgatni az asszonyt, de érezte, hogy máris izgatott állapotban van. Most hirtelen minden sürgős lett, mintha Lucy még időt akarna nyerni. De Jonathan félt, hogy ezt a harcot nem fogja tudni megnyerni. – Miről van szó, angyalom? – kérdezte szelíden, a könnyeit nyeldesve. Lucy nagyon betegnek látszott.

– Annie-ról. Soha senkinek nem mondtam el, de azt hiszem, most el kell mondanom.

Jonathan arra gondolt, Lucy azt fogja elmondani neki, hogy nem házasodtak össze Annie apjával a háború alatt, és hogy igazából nem volt hadiözvegy, ami egyébként már sokszor megfordult a fejében. Nagyon sok nő, akinek a háború alatt gyermeke született, sohasem volt a gyerek apjának a felesége, csak később mondta magát özvegynek. Olyan sokan voltak, hogy senki nem firtatta ezt a dolgot. Már nem számított, és Jonathan nem is tartotta fontosnak soha. Szerette Lucyt, akár hozzáment Annie apjához, akár nem.

– Nem fontos – mondta kedvesen.

– De, fontos! – Lucy jó darabig, teljes öt percig hallgatott, majd suttogva folytatta. – Ő nem az enyém.

Jonathan erre nem volt felkészülve, és arra gyanakodott, hogy Lucy zavart állapotban van. Az orvosok figyelmeztették, hogy a rák az agyára is áterjedhet. Arra gondolt, hogy talán ez történt.

– Dehogynem a tiéd – felelte szelíden.

– Nem, nem az enyém. Nem én szültem. Az anyja pár órával a szülés után meghalt. – Jonathan nem tudta, ez most tényleg igaz, vagy valami téveszme. – Charlotte-nak hívták. Ugyanakkor volt Ainsleigh Hallban, amikor én. Nem tudtam, ki ő, csak miután már meghalt. – Jonathan felismerte a nevet, amit Lucy az ikrek születésének éjszakáján mondott, és egy pillanatra beléhasított, hogy talán mégis igaz lehet az egész. – A királyi család tagja volt – mondta Lucy, egyenesen a férje szemébe nézve.

Nagyon komoly volt, és látszott, hogy ezt mindenképpen el akarja mondani neki.

– Annie is a királyi család tagja, Charlotte az új királynő kisebbik húga volt. – Jonathannak rémlett, hogy az egyik fiatal hercegnő a háború alatt halt meg, de most meg volt győződve arról, hogy Lucy téveszmeben szenved, és összekeveri a valóságot valamelyik tévéműsorával.

– Charlotte-ot a szülei küldték Hemmingsék-hez a légítámadások miatt, ahogy velem is tették a szüleim, és beleszeretett a fiukba. Terhes lett, amit

sohasem mondtak el a királynak és a királynénak. Miután meghalt, elolvastam a királyné leveleit, amelyeket Charlotte-nak írt. Nem tudott a babáról, egyszer sem említette őt a leveleiben. Gondolom, a grófné személyesen akarta elmondani neki később, de mivel folyt a háború, végül nem került rá sor. Azt hiszem, nem akarták levélben megírni. Hemmingsék fia volt az apa, mindketten tizenhét évesek voltak. Amikor a fiú tizennyolc éves lett, behívták katonának, és elesett, mielőtt Annie megszületett. Én azt hittem, hogy nem házasodtak össze, és a gyerek törvénytelen, azért tartották titokban a dolgot. De a grófné és Charlotte halála után elolvastam az összes levelet, amit az anyja és Henry írt. Megtaláltam a házassági anyakönyvi kivonatukat. Szóval titokban összeházasodtak, De addigra mind meghaltak, Annie szülei, a gróf és a grófné. A birtokot egy idős unokafivér örökölte, aki eladta. A Windsor család pedig, Charlotte családja, nem tudott Annie-ról, én meg úgy gondoltam, nyilván nem is kellene nekik a gyerek, mert gyalázatban született. Én viszont szerettem őt. Biztos voltam benne, hogy a Windsorok elküldenek.

Lucy kis szünetet tartott, mielőtt belefogott a vallomása legnehezebb részébe.

– Tizenkilenc éves voltam. Magamhoz vettem a leveleket és az okmányokat, hogy ne tudják meg, ki ő, amikor eljönnek Charlotte holmijáért. Azt mondtam, a baba az enyém, és hogy hadiözvegy vagyok. Egyéves volt, amikor eljöttünk Yorkshire-ből, egyenesen ide. Ő már az enyém, Jon, mintha én hoztam volna a világra. De néha megfordul a fejemben, hogy nem kellene-e elmondanom neki. Ő egy Királyi Fenség, hercegnő, a királynő unokahúga. Nem bántam meg, hogy magamhoz vettem. Jó élete volt velünk, és te csodálatos apa vagy. De ő valójában nem a miénk, soha nem is volt az. Az anyja ugyanúgy imádta a lovakat, mint ő.

Lucy elmosolyodott, és becsukta a szemét, hogy lélegzethez jusson.

– A Windsorok máig nem tudnak a létezéséről, nem tudják, hogy Charlotte-nak született egy gyermeke, sem azt, hogy miután teherbe esett, titokban feleségül ment a Hemmings fiúhoz. Így aztán magamhoz vettem Annie-t, és a sajátomként neveltem fel. Ők nem tudják, hogy létezik ez a lány. Az anyakirályné a nagymamája, aki Charlotte anyja volt. A halotti bizonyítványában az áll, hogy tüdőgyulladás szövődményébe halt bele, de ez nem igaz. A szülésbe halt bele. Jonathan, Annie királyi hercegnő, de ők semmit sem tudnak róla. Most úgy érzem, hogy talán rosszul tettem, amit tettem. Szerettem őt, és nem akartam elveszíteni. Amikor mindnyájan

meghaltak, egyszerűen magamhoz vettem. Elmondtam a házvezetőnőnek és a szobalányoknak. Ők nem tudták, hogy a királyi család tagja, és törvényes házasságban született, de én tudtam, amikor elvittem magammal. Minden benne van a koronás bőrdozban. Arra kérlek, hogy olvass el mindent, és mondd meg, mit tegyek. Neked is jogod van hozzá, hogy tudd. Nem akarom elveszíteni őt, de joga van ahhoz az élethez, amit mi sohasem tudunk megadni neki. Olvasd el. Olvass el mindent. A doboz kulcsa a fehérműs fiókomban van egy borítékban.

Jonathan úgy gondolta, a feleségének a betegségtől nyilvánvalóan elment a józan esze, ezért úgy beszélt vele, mint egy gyerekkel.

– Pihened kell. Kérlek, hogy vedd be ezt a tablettát.

– A bőrdozban – ismételte meg Lucy gyengülő hangon. – El kell olvasnod a leveleket. Évekkel ezelőtt beszélnem kellett volna veled erről. A doboz a szekrényemben van, a polcon.

– Ez már nem számít – hártotta el Jonathan. – Annie a te lányod. A mi lányunk. Én is szeretem őt.

– Biztosan vérzett a szívük, amikor elveszítették Charlotte-ot. Elolvastam az összes levelet, amit az anyja az egy év alatt írt neki. A királyné szerette őt, és nem tudják, hogy született egy lánya. Megérdemelnék, hogy tudják, és Annie is megérdemelné.

Egyre feszültebb és idegesebb lett, Jonathannak nem sikerült elterelnie a figyelmét.

– Ígérd meg, hogy elolvasol mindent, ami a dobozban van – nézett a férjére már-már indulatosan, és ő bólintott. Lucy szeme mélyen ült a szemgödörében, és sötét karikák látszottak alatta.

– Ígérem. – Gyötrelmes volt így látnia a feleségét, aki ráadásul most az eszét is elveszíteni látszik a fájdalomtól. Hirtelen öregasszonynak látszott, és teljesen értelmetlen dolgokat beszélt.

Jonathan is szerette Annie-t, csodálatos lánynak tartotta, de hogy hercegnő... Ha az lenne, a királyi család tudna róla. A lányuk beszélt volna nekik a gyerekéről, vagy ha ő nem, akkor a grófné. Jonathan biztos volt benne, hogy az a lány nem mehetett volna férjhez, és nem szülhetett volna gyereket a családjá, különösen a királyi család tudta nélkül. Egyszerűen lehetetlen. A királyi család néni veszt el csak úgy hercegnőket. Jonathan ismerte a feleségét. Lucy soha, még tizenkilenc évesen sem lopta volna el a más gyerekét. Nála jobb anyja nem lehetett Annie-nak, akárki volt is az apa, és persze a fiaiknak, akiket szintén nagyon megviselt anyjuk betegsége.

Fájdalomcsillapítót adott Lucynak, mivel nem fogadta el a morfiomot. Pár perc múlva látta, hogy lecsukódik a szeme, és elalszik.

Átment a nappaliba, hogy kicsit összeszedje a gondolatait. Úgy érezte, megszakad a szíve, amiért látnia kell, milyen zavart elméjüvé vált a felesége. Sohasem volt jellemző rá, hogy butaságokat hordott volna össze, és most hirtelen elkezdett arról fantáziálni, hogy Annie királyi személy, az anyja egy állítólagos királyi hercegnő volt, aki valószínűleg nem is volt hercegnő, csak egy másik londoni lány, akit hozzá hasonlóan vidékre küldtek a bombázások elől. Annak, amit elmondott neki, nem volt semmi értelme. Kíváncsi lett, vajon a doboz, amit Lucy emlegetett, nem üres-e. Egyszer, még évekkel ezelőtt, amikor Lucy hozzá költözött, látta a bőrdobozt, de azóta soha.

Hogy lecsillapítsa feldúlt lelkét, keresni kezdte a dobozt, és meg is találta ott, ahol Lucy mondta. Megkereste a fehérenműs fiókjában a borítékba tett kulcsot is, bevitte a nappaliba, kivette a borítékból, és bedugta a zárba. Miközben könnyedén elfordította, látta a doboz oldalán az aranykoronát, majd a tetőt felemelve belepillantott. A doboz tömve volt szalaggal átkötött levélsomagokkal, és volt egy köteg irat is. Látott köztük egy születési, egy házassági és egy halotti anyakönyvi kivonatot, és néhány fényképet. Egy pillanatig dermedjen nézte őket, nem akaródzott elolvasni a leveleket, de ez a rész tehát igaz volt.

Kiemelte az egyik levélsomagot, kibontotta a szalagöt, hogy egy futó pillantást vessen rájuk, és azonnal meglátta a Windsor-koronát, a királyné monogramját, a levél keltezését az ő elegáns kézírásával, alatta a Buckingham-palota szavakat, és összeráncolta a homlokát. Lehet, hogy mégis van némi igazság abban, amit Lucy elmondott, és a többit a betegség hatására hozzáképzelte. Újból csak arra tudott gondolni, hogy a rák elérte az agyát.

Elolvasta az első levelet, látta, hogy egy bizonyos Charlotte-hoz szól, és aláírásként a Mama szó szerepelt. Ahogy visszatette a dobozba, érezte, hogy szaporábban ver a szíve. Anélkül, hogy gondolta vagy akarta volna, kinyitotta Pandora szelencéjét, és félt attól, amit ezután fog találni benne.

Nyolcadik fejezet

Mialatt végigolvasta a doboz tartalmát, Jonathan többször is bement, hogy megnézze Lucyt. Később járt, a házban már mindenki aludt. Csendes időszak volt ez számára. Lucy a fájdalomcsillapító hatására mélyen aludt, csak egyszer-egyszer adott ki valamilyen hangot. Jonathan figyelte egy darabig, olykor szelíden megérintette, vagy végigsimított a haján, majd visszament a nappaliba, hogy folytassa az olvasást.

Eloolvasta a királyné összes levelét, amit a lányának írt, és akárcsak Lucynak, neki sem volt kétsége afelől, hogy a királyné írta őket.

Visszaemlékezett arra, hogy a királyi család a háború alatt vidékre küldte a legfiatalabb lányukat, hogy példát mutasson másoknak, és eltávolítsa őt a légítámadásoktól sújtott Londonból. És eszébe jutott a tizenhét éves hercegnő egy évvel később, egy betegség következtében bekövetkezett tragikus halála. Az is érdekes volt számára, hogy a hercegnő és Lucy ugyanabba a házba kerültek. A háború nagy kiegyenlítő erő volt.

A levelekben nem történt említés kisbabáról, terhességről, házasságról, de még szerelemről sem, úgyhogy bármi is történt Yorkshire-ben, Charlotte szülei nyilvánvalóan nem tudtak róla. Talán, mint Lucy mondta, Charlotte személyesen akarta tudatni a családjával visszatérve Londonba, addig a jelek szerint nem osztott meg velük semmit.

Telefonon sem mondhatott el az anyjának olyasmit, amin megdöbbenhetett volna, mivel a telefonvonalak a háború alatt nem voltak biztonságosak, ez alól a palota házi telefonközpontja sem volt kivétel: idegenek lehallgathatták a beszélgetéseket, és felhasználhatták az értesüléseket. A kormány ügyeihez és a katonai hírszerzés számára kódolóberendezéseket és jelrendszert használtak, de ilyenekhez Charlotte nem férhetett hozzá. Az ő hírei egy tizenhét éves lány életének eseményei lehettek csupán. Ebben az esetben az, hogy teherbe esett és titokban férjhez ment. Ilyen híreket nem könnyen oszthatott volna meg a szüleivel a távolból, különösen mint királyi hercegnő.

Jonathan ezek után Henry Charlotte-hoz írt leveleit olvasta el, amelyekben szó volt a még meg nem született babáról és a bevonulása előtt

sietve és titokban megkötött házasságukról. Szemlátomást dúlt közöttük a szerelem, ami által nagyon kínos helyzetbe hozták magukat.

A dobozban lévő hivatalos iratok magukért beszéltek. Például a gróf és a grófné által a királyi pár tudta nélkül aláírt különleges engedély, s az ennek birtokában a Charlotte kilétét titkoló, álnévre kiállított házassági anyakönyvi kivonat. Észszerűnek tűnt elhinni, hogy Charlotte, Elizabeth White valójában Charlotte Elizabeth Windsor, amint azt is, hogy más körülmények között talán nem bánták volna túlságosan a Hemmings fiút, de egy tizenhét éves korban, nem várt terhesség miatt megkötött házasság minden szülőt kiborítana, akár királyi, akár polgári személy az illető. Elküldték a lányukat egy évre tiszteletre méltó emberekhez, hogy biztonságban legyen, mire ő teherbe esett és férjhez ment, ebben a sorrendben. Ezt elég nehéz lett volna megemésztetniük.

Jonathan értette, miért nem mondta el nekik sem Charlotte, sem a grófné. Valószínűleg várták a megfelelő időt és alkalmat, de közben elesett a baba apja a háborúban, meghalt a gróf, majd a grófné, és meghalt Charlotte is, miután megszületett a baba. Ezt a helyzetet senki sem tudta kézben tartani, az újszülött a királyi család árvája volt.

A körülmények tökéletesen adottak voltak ahhoz, hogy Lucy felkarolja és a szárnyai alá vegye a babát, majd eltűnjék vele. Nem volt körülötte érettebb ember, aki beszéljen a babáért rajongó lánnyal, és megakadályozza őt ebben. Akkori oktalanság, ám jó szándékú cselekedete következtében egy királyi hercegnőt megfosztottak a családjától és a származásánál fogva őt megillető jogától, egy királyi családot pedig a meghalt lányuk gyermekétől. Ha tudták volna, hogy Charlotte hercegnő hátrahagyott egy kislányt, lehet, hogy az némi vigaszt nyújtott volna nekik a gyászukban.

Még nem volt túl késő, hogy rendbe hozzák a dolgokat, de most már kínos lesz. Rendkívül gyanúsak lesznek, és nem ússzák meg óriási botrány nélkül, ha most hirtelen előállnak egy elveszett hercegnővel. Az is lehet, hogy Lucyt a halálos ágyán megvádolják gyerekrablással, vagy még annál is rosszabbat. És nem maradt senki élő, aki igazolhatná a szavait.

Jonathan gyanította, hogy Lucy már nem tudja, merre lehetnek Hemmingsék szobalányai, mivel a birtokot eladták, és ha még élnek is, több mint húsz év telt el azóta. Ki tudja, él-e még az orvos, aki a világra segítette Annie-t, vagy a lelkész, aki összeadta őket? Huszonegy év hosszú idő, és Henry Hemmings meg a szülei mind meghaltak. Nem lesz könnyű kibogozni a kusza történetet, de Jonathan meg volt győződve róla, hogy a

Windsor család érdekében, sőt Annie érdekében is, muszáj lesz. Joga van tudni, hogy ki ő és mi történt vele, és bár Lucy szerette őt, valójában nem az édesanyja.

Jonathannak fogalma sem volt, hogyan reagálna Annie a hírre, a Windsorok reakciójáról nem is beszélve. Ő tisztázni akarta Lucy nevét, és meg akarta a feleségét védeni. Amit tett, nagyon rossz volt, de egyben naiv is. Ő is szenvedett a családja elvesztésétől, és ha oktanul is, de szeretetet és vigaszt akart nyújtani a csecsemőnek.

Rendkívül különös történet volt. Lucy nem akart senkit rászedni, és megpróbálta az utolsó percben helyrehozni a múlt hibáit. De akár akarta, akár nem, több mint két évtizedre, az egész eddigi életére ellopta Annie-t a Windsor családtól, és megfosztotta attól az élettől, amire született, és amihez joga volt: hogy a királyi család tagjaként a Buckingham-palotában, és ne egy szobalány és egy istállómeister lányaként Kentben éljen.

Mind közül a legnagyobb kérdést most az jelentette, hogyan hozzák a királyné tudomására ezt a dolgot anélkül, hogy botrányt okoznának és felkeltenék a sajtó figyelmét, azután bízzák a királyi családra, hogy óhajuk szerint kezeljék az ügyet.

Jonathan nem akarta, hogy Lucy megbüntessék egy tizenkilenc éves korában meghozott borzasztóan rossz döntéséért. És mit fog Annie gondolni róla, ha megtudja, hogy az anyja, akit szeret, valójában nem az anyja? Egész életében hazugságban élt, igazából nem az, akinek hitte magát.

Jonathan egyvalamiben egészen biztos volt: a Windsor család látni akarja majd Annie-t. A másik dolog, amivel kapcsolatban ugyancsak nem voltak kétségei: Lucy szörnyű hibát követett el, és ezzel túl messzire ment. Hálás volt, amiért elmondta neki, és egész éjjel ébren fekvén ezen gondolkodott.

Reggel, amikor Lucy felébredt, az ágyban maga mellett ülve találta Jonathant. A gyógyszer ellenére, amit a férje azért adott neki, hogy tudjon aludni, rögtön eszébe jutott, hogy mit kért tőle, és az első dolga volt, hogy megkérdezze:

– Elolvastál mindent?

Jonathan komoly arccal bólintott.

– El. Nem mindennapi történet. Egy sor szokatlan körülmény, és néhány hibás, de a szíved által diktált döntésed miatt kerültél ilyen nehéz helyzetbe.

– Nem bántam meg semmit, szeretem őt. Mégis félek, hogy meg fog gyűlölni, amiért elzártam attól az élettől, amelyre született. Meg kell

mondanunk neki, de most még nem akarom.

– Mindketten szeretjük őt, és nem fog meggyűlölni – felelte Jonathan nyugodtan. – De joga van tudni, honnan származik.

Annie egyedül őt ismerte apjaként, Lucyt pedig anyjaként, de valójában volt egy egész családja tele nagynénikkel, nagybácsikkal, unokatestvérekkel, nagymamával, akik mind szerették az igazi anyját. Királyi hercegnő volt, akárhol nőtt fel, és ezt nem lehetett letagadni. Jonathan nem tudta, milyen érzésekkel fogadja majd a hírt Annie, akit néha nehéz volt kiszámítani, és meg is tudta makacsolni magát. Apja nem láthatta előre, dühös lesz-e vagy csak megdöbben, mert a történet sokkoló volt még az ő számára is. Nehéz volt elhinnie, hogy a felesége képes volt ilyesmit elkövetni, és nem bukott le vele, de ez volt az igazság. Csaknem huszonegy éven keresztül.

Még akkor is erről beszélgettek, amikor bejött Annie, tálcán hozva mindkettőjük reggelijét. Mostohaapja úgy meredt rá, mintha életében először látná. Hirtelen értelmet nyert a lánya természetes bája és eleganciája, a lovagolni tudása, de még a lovak iránti szenvedélyes szeretete is, amiről a királyi család híres volt. Erősen hatott rá a vérvonala. Jonathan feszülten nézett rá, s közben azon gondolkozott, mivel kell mindnyájuknak szembenézniük, amikor kiderül az igazság.

– Mi az? – nézett vissza rá Annie zavartan. – Van rajtam valami furcsa? Úgy nézel rám, mintha két fejem nőtt volna.

– Nem tudok ilyesmiről – mosolyodott el Jonathan.

Amikor Annie kiment a szobából, a feleségére nézett.

– Elmondod neki? – De Lucy megrázta a fejét. Tudta, hogy el kell mondania, vagy úgy gondolta, hogy kellene, de kimerült volt, és nem érzett elég erőt hozzá. Jonathan nem akarta erőltetni, de nem tudta, mennyi idejük van még, és úgy gondolta,

Annie-nak először Lucytól kell hallania, hogy megértse, miért tette, amit tett. Egyedül Lucy tudná elmondani neki, mi készítette arra, hogy ilyesmit tegyen.

– Még ne mondd el neki. Majd én – felelte Lucy elgyengült hangon, mire Jonathan bólintott, és elment zuhanyozni és öltözködni. Mire visszajött, Lucy aludt. Apja szólt Annie-nak, hogy elmegy dolgozni, időnként nézzen rá az anyjára. Amikor délben hazajött, még gyengébb állapotban találta Lucyt, aki a fájdalmai miatt sem gondolkodni, sem beszélni nem tudott. Másnap reggel még rosszabbul volt. Mialatt anyja

aludt, Annie bement hozzá, és leült mellé. Lucy állapota szemlátomást romlott.

Jonathan másnap nem ment dolgozni, mindvégig az ágya mellett ült. Lucy ekkor már kómában volt. Az orvos többször is járt nála, és nővért hívott mellé. Annie egész délután sírva ült a szobában. Tehetetlennek érezte magát. A fiúkat Jonathan átküldte a nagymamájukhoz, ő maga Lucy mellé feküdt, és fogta a kezét, miközben a nővér ellenőrizte a beteg állapotát, Annie pedig hol bejött, hol kiment.

Éjjelre a fiúk hazajöttek, Annie volt velük, és mialatt Jonathan mellette feküdt, a felesége csendben elment, anélkül, hogy visszanyerte volna az eszméletét. El sem tudtak búcsúzni egymástól. És végül nem mondta el Annie-nak a történetet, ami most mindennél fontosabbá vált.

Jonathan számára a veszteség feletti fájdalom minden képzeletet felülmúlóan megrázó és brutális volt. Miközben vigasztalni próbálta a gyerekeit, akik elvesztették az anyjukat, intézkednie is kellett egy sor dolgról. Annie össze volt törve, a fiúk megállíthatatlanul sírtak. Jonathan a kedvükért tartotta magát.

Két nap múlva, miközben a temetési szertartásra indultak a templomba, ahol ő és Lucy házasságot kötöttek, eszébe jutott a doboz tartalma, amiről Lucy a halála előtt beszélt neki. Hálás volt, amiért a felesége elárulta ezt a titkot, de most rá maradt a feladat, hogy megpróbáljon kapcsolatot találni az anyakirálynéval, és elmondja neki, mi történt a lányával és az unokájával.

Utána el kell mondania Annie-nak is. De először a királyi család reakcióját akarta megtudni. És ez az idő különben sem volt megfelelő arra, hogy beszéljen Annie-val, akit szívet tépően megviselt anyja halála. Időre volt szüksége, hogy magához térjen, mielőtt egy újabb sokk éri. Jonathan feltétel nélkül szerette Lucyt, de ő végül rá hagyta élete legnehezebb feladatának a teljesítését. Hogyan fogja ezt elmagyarázni Annie-nak és a Windsor családnak? Fogalma sem volt, hol kezdjen hozzá.

A temetés alatt mindvégig, és utána még napokig ez járt a fejében. Úgy hiányzott neki Lucy, mint a levegő, amit belélegzett. A szerelme, a felesége, a legjobb barátja és a társa volt húsz éven át. Most meg kell találnia a módját, hogy visszaadjon egy elveszett hercegnőt a Windsoroknak, anélkül, hogy összetörné Annie szívét vagy szégyent hozna Lucy emlékére. Ez a legnehezebb feladat, amivel valaha is szembe kellett néznie. Most Lucy nélkül kell összetartania a családját, úgy, hogy közben darabokra tépi

Kilencedik fejezet

A Lucy temetését követő hetek alatt mintha köd burkolta volna be Jonathant és a gyerekeket. Jonathan úgy érezte magát, mint aki víz alatt úszik, és mindent valószerűtlennek látott maga körül. Egyre azt mondogatta magának, hogy csak menni kell tovább, végezni a mindennapi teendőket, és jelen lenni a gyerekei számára. De Lucy nélkül semminek sem volt értelme. Olyan érzése volt, mintha ejtőernyő nélkül dobták volna ki a repülőgépből, és most zuhan lefelé.

Annie sem érezte jobban magát. Alig szólt egy szót is, egyedül a testvéreivel beszélt. A két ikerfiú örökösen veszekedett egymással, tizenöt évesen így birkóztak meg anyjuk elvesztésével. Annie tőle telhetően igyekezett vigyázni rájuk. Jonathan anyja naponta jött, és főzött nekik. Esténként néma csendben vacsoráztak. Senki sem beszélt, és álig ettek. Jonathan vigasztalhatatlan volt, Annie holtfáradtnak látszott, pedig a fiúk kedvéért összeszedte magát.

Egyedül a lovak gyakorlatoztatására volt képes. Ez rendszerint az istállófiúk dolga, de most örült, hogy olyasmit csinálhat, amivel meg tud birkózni. Néha lassan járatta őket a mezőkön, és ha akartak, hagyta, hadd legelésszenek, néha meg alaposan meghajtotta őket. Jonathan látta, mit csinál, de ez egyszer nem tett rá megjegyzést. Tudta, hogy ki kell engednie a gőzt.

Hetek teltek el, mire újból képes volt elgondolkodni azon, amit Lucy halála előtt két nappal a bőrdoboz irataiban olvasott. Tudta, hogy ezzel kezdenie kell valamit. Ha nem teszi, Lucy titka és az Annie létezését övező rejtély egy napon vele együtt a sírba száll. Ezt Annie és a Wiridsorok miatt nem engedheti meg. Mivel más nem jutott eszébe, elsőre a legegyszerűbb módon próbálkozott. A tudakozótól megkérdezte a Buckingham-palota telefonszámát. Eddig pofonegyszerű volt, akárcsak felhívni a Fehér Házat Washingtonban. Az számított, ami ezután történik.

Kérte a királynő magántitkárának a számát, mire ide-oda kapcsolgatták: Jelentéktelen beosztottak nevét adták meg, akik ködösítettek, és elterelték a királynő titkárának a közeléből. Ugyanilyen eredménytelen volt az

anyakirályné elérésére irányuló próbálkozása. Amikor már majdnem egy órája várakozott fél tucát emberre, és nem jutott ötről hatra, végül feladta. Tudhatta volna előre, de egy próbát megért. Rájött, hogy találékonyabbnak kell lennie, és más úton-módon kell eljutnia a királynőhöz vagy a magántitkárához. Egy nagyon személyes ügyben, a több mint húsz évvel ezelőtt elvesztett húga és a számára ismeretlen unokahúga sorsa ügyében kell kapcsolatba lépnie vele.

Többnapig töprengés után úgy döntött, kipróbálja azokat a csatornákat, amelyeket jobban ismer. Nem sétálhatott oda a Buckingham-palota kapujához azzal, hogy engedjék be a királynőhöz, de még levelet sem írhatott neki, mert azt talán sohasem kapná meg, beraknák az ütődött alattvalók leveleinek dossziéjába. Ehelyett megkérdezte John Markhamtól, ismeri-e a királynő lótrénerét. Munkaadója gondterhelt arccal nézett rá.

– Állást keres? – kérdezte aggodalmasán. Jonathan volt az egyetlen alkalmazottja, akit nem szeretett volna elveszíteni.

– Nem, szó sincs róla – rázta meg a fejét Jonathan. – Örültségnek hangzik, de egy húsz évvel ezelőtti ügyben szeretnék bebocsátást kérni a királynőhöz vagy az anyakirálynéhoz. Tegnap egy óra hosszat telefonálgattam feleslegesen, hogy eljussak a királynő titkárához. Arra gondoltam, hogy a lóedzőjén keresztül több szerencsém lehetne. Az a világ legalább számomra sem idegen. Ismeri őt személyesen?

– Párszor találkoztam a királyi lóversenyek menedzserével. Fontos ember, ő fejel a királynő versenylovaiért. Kicsit nagyképű, és lehet, hogy a nevemmel nem jut messzire nála, de azért próbálja meg.

– Majd azt mondom, hogy érdekel bennünket a tenyészmén-szolgáltatásuk – úgy talán szóba áll velem. De nem igazán vele akarok beszélni, a királynő magántitkárának a nevére lenne szükségem. Személyes ügyről van szó.

John Markham megadta a telefonszámot. Jonathan még aznap délután felhívta, és el is ért egy titkárt, aki megkérdezte, miről van szó.

– John Markham istálló mestere vagyok. Több kancánk számára szeretnénk igénybe venni tenyészmén-szolgáltatásokat, és John megkért, beszéljek vele a lehetőségekről.

A titkár készségesnek mutatkozott, és egy perc múlva kapcsolta neki Lord Hattont. A dolog sokkal simábban zajlott, mint az előző napi hiábavaló próbálkozása a palotával. Jonathan elmondta, melyek azok a kancáik, amelyek számára igénybe vennék a szolgáltatást, és cserébe

milyen fedezőméneket ajánlhatnak fel. Lord Hattont érdekelte a dolog, részletesen beszámolt a jelenleg fedezésre használt ménjeik erényeiről.

A beszélgetés végén Jonathan mellékesen megemlítette azt is, hogy John Markham megkérte, érdeklődjék már meg a királynő magántitkárának a nevét és a közvetlen telefonszámát, mert meg szeretné hívni egy alkalomra, amit a jachtján rendez. Hatton bekapta a horgot, és megadta azt a nevet és telefonszámot, amit előző nap sehogyan sem sikerült kiderítenie. Abban a világban, amelyet ismert, amelynek a nyelvén értett, az egész végtelenül egyszerű volt. Lovasberkekben Jonathant tisztelték, a munkaadóját pedig szerették.

Megköszönte Lord Hattonnak az információt, és azzal búcsúzott, hogy megbeszéli a dolgot John Markhammal, és tudatni fogja, hogy mely tényezményeket szeretnék a leginkább igénybe venni.

Amikor letette a telefont, vett egy nagy levegőt, és tárcsázta a palota számát. Ezúttal akadálytalanul eljutott a királynő magántitkárához, Sir Malcolm Hardinghoz, aki a közvetlen vonalán maga vette fel a telefont. Lord Hatton a titkár magánvonalának a számát adta meg, és Jonathannak egy pillanatra elállt a lélegzete. Megpróbálta megőrizni a nyugalomát, hogy ne idegeskedjen, nehogy örültnék vélték.

– Szeretnék magánkihallgatást kérni a királynőtől egy neki megfelelő időpontban. A feleségem a napokban halt meg, és a halála előtt rám bízott néhány dokumentumot, amelyek a háború idejéből valók, és úgy vélem, Őfelségét vagy az anyakirálynét illetik meg. Személyes természetű okmányok, amiket személyesen szeretnék odaadni nekik. A királynő néhai testvérére, Charlotte-ra vonatkoznak. Ő és a feleségem személyes barátok voltak, a feleségem érzelmi okokból őrizte ilyen sokáig az iratokat.

A vonal túlsó felén egy darabig csend volt, mialatt a titkár emésztette a hallottakat. Nem akarta a hívót elutasítani, de azonnali bejutást sem akart biztosítani neki a királynőhöz.

– Lehetséges volna, hogy nekem juttassa el a dokumentumokat, és én előzetesen beléjük pillanthassak? Ha a királynő indokoltnak érez egy kihallgatást, nagyon szívesen megszervezem. Nem szeretnék az ön idejét veszíteni. – Inkább árról volt szó, hogy ő ne pazarolja az idejüket. – Ha önnek megfelel, küldje el nekem az okmányokat postán.

– Nem szeretném postán küldeni. Szívesebben adnám át személyesen. Lord Hatton adta meg az ön nevét és telefonszámát, és örömmre szolgálna, ha betekintésre odaadhatnám az iratokat önnek. Attól tartok, a történetnek

van személyes vonatkozása is. Nem rabolnám sokáig Őfelsége idejét, de azt hiszem, az úgy nagyon érdekelné őt.

Jonathan kíváncsi lett volna, vajon hányan mondják ezt naponta a titkárnak. Talán többtucatnyi állampolgár, de ebben az esetben egy rég elvesztett rokonról volt szó, akit elloptak tőlük. Ezt persze a titkárnak nem mondhatta meg, de szándékában állt egy rövid összefoglalót írni arról, hogy mi történt, mi maradt rejtve előlük ilyen hosszú ideig. Nem tudta, hogyan reagálnak rá, nem fogják-e azt gondolni, hogy zsarolni akarja a királyi családot. Lehet, hogy teljesen elzárkóznak előle, de legalább meg kellett próbálnia Annie és a családja kedvéért.

– El tudná hozni nekem holnap a dokumentumokat, uram? Mondjuk délután két órára? Ígérem, a megfelelő kezekbe fogom átadni őket. – Ahogy Jonathan remélte, a királynő lótrénere nevének említése megolajozta a gépezetet.

– Örömmel.

A titkár elmondta, melyik bejárathoz menjen, kit keressen, hogyan jut el az ő irodájához a megbeszélrt időpontra. Miután letette a telefont, Jonathan leült, hogy a dolgok leegyszerűsítése érdekében egy rövid összefoglalóban elmondja a tényeket. Fájdalmas volt leírni a részleteket.

Megemlítette Charlotte hercegnő és Henry Hemmings románcát, mielőtt a fiú bevonult volna, annak nem várt következményét, a hercegnő teherbe esését, amiről Yorkshire-ből nem írhatott az édesanyjának. Megírta a pontos dátumot, amikor különleges engedéllyel összeházasodták, és amikor a fiatalember elesett a háborúban. Leírta, hogy a hercegnő leánygyermekét hozott világra, és a szülés után három órával meghalt. Megírta a gróf és a grófné halálának időpontját, és hogy ezek után nem maradt senki, aki az árva csecsemőre gondot viseljen, és azt sem tudta senki, hogy mit kezdjenek azzal a gyermekkel, aki törvényes volt ugyan, a létezéséről azonban Charlotte szülei, a király és a királyné nem tudtak.

Egy fiatal lány vette gondjaiba és vitte később magával a csecsemőt mint saját gyermekét, aki maga is azért került Hemmingsékhez, mert a szülei ki akarták menekíteni a bombázott Londonból. Jonathan nem tagadta, hogy a lány, aki később a felesége lett, rossz döntést hozott. Leírta, hogy mindezt pár hete, két nappal a felesége halála előtt tudta meg. És ami a legfontosabb, Charlotte hercegnő lánya megvan és egészséges, Kentben él az ő családjával. Még nem tud a születése körülményeiről, sem a királyi

családhoz fűződő kapcsolatáról, arról, hogy valójában ő a királyi család tagja, a jelenleg uralkodó királynő unokahúga és az anyakirályné unokája.

Jonathan leírta, hogy nincs más szándéka, mint visszaadni Anne Louise-t a családjának. Ha szívesen vennék, örömmel elhozná őt, hogy találkozzon velük. Igyekezett minél egyszerűbben megfogalmazni a kicsit zavaros, de számára már teljesen világos történetet, aztán másolatot készített mindarról, ami a dobozban volt. Egy nagy borítékba berakott mindent azzal az információval együtt, hogy hol érhetik őt utol, ha óhajtják, majd lezárta a borítékot.

Felmerült benne, hogy akár le is tartóztathatják, ha azt hiszik, hogy pénzt akar kicsalni tőlük, vagy hogy az akarata ellenére tartotta fogva a lányt húsz éven keresztül, vagy ami még rosszabb, egy csalót próbál rájuk szabadítani. Volt abban kockázat, hogy most megpróbálja közvetítőként rendbe hozni a dolgokat, miután Lucy ennyi időn keresztül titokban tartotta. Nem próbált segítséget keresni a felesége viselkedésére, de leírta, hogy a halála előtt súlyos büntudatot érzett, amiért ilyen sokáig távol tartotta Öfensége Anne Louise hercegnőt a családjától.

Másnap megkérte Annie-t, helyettesítse az istállóban, és felszállt a londoni vonatra, azzal az ígérettel, hogy estére visszajön.

- Hová mész? – kérdezte Annie kíváncsian.
- Londonba, a királynőhöz – felelte Jonathan úgy, mintha ugratná.
- Nagyon vicces – mondta erre Annie.

Időben elérte a vonatot, és pontosan érkezett a Sir Malcolm Hardinggal megbeszélte találkozóra. Kezet fogott vele, és átadta neki a vaskos borítékot.

– Ezek itt mind másolatok. Az eredetiek nálam vannak, mert nem akarom, hogy elveszenek. Örömmel át fogom adni önnek, ha a királynő vagy az anyakirályné érdekesnek találja őket.

A titkár udvariasan megköszönte, és letette a csomagot az íróasztalára. Jonathan egy perc múlva ismét az utcán volt, és felnézett a palotára, ahol Annie édesanyja felnőtt. Felszállt a Kentbe tartó vonatra, és vacsorára haza is ért.

Hallgatag volt, és Annie-nak feltűnt, hogy öltönyben van, vagyis egy egyszerű ügyintézéshez képest nagyon hivatalosan öltözött fel. De apja nem beszélt arról, hogy mivel töltötte a délutánt – még nem állt készen arra, hogy elmondja neki.

Másnap reggel kilenc órakor csengett a telefon az istállóban lévő irodájában. Jonathan meglepődött, hogy Sir Malcolm ilyen hamar hallat

magáról. A titkár rögtön a lényegre tért.

– A királynő holnap délelőtt tizenegy órakor szeretne találkozni önnel, és arra kéri, hogy hozza magával a lányt. – Még nem tisztelték meg a címével, nem voltak biztosak abban, hogy valóban megilleti. Jonathan csak a másodperc töredékéig habozott, mivel most majd hamarabb el kell mondania az egész történetet Annie-nak, mintsem felkészült volna rá. De nem volt más választása. Másnap délelőtt tizenegyig van ideje, hogy elmondja neki.

– Természetesen – felelte arra, hogy vigye magával Annie-t. Egy pillanatra átfutott a fején a gondolat, hogy odaérve nem fogják-e letartóztatni, sőt egyenesen a börtönbe vinni. Minden lehetséges volt, de már túl messzire ment, semhogy visszafordulhatna, amúgy meg nem is akart. Nehéz dolga lesz, amikor el kell mondania Annie-nak az élete történetét, és megpróbálja elmagyarázni neki, miért vitte Lucy magával, és miért nem lépett kapcsolatba soha a Windsor családdal.

Megvárta, amíg Annie visszahozza a lovat, amelyikkel kint gyakorlatozott, és megkérte, hogy ebédeljen együtt vele.

– Valami baj van?

– Nem, dehogy. Csak meg akarok beszélni veled valamit. – Csak azt az apróságot, hogy hercegnő vagy, a királyi család tagja, tette hozzá gondolatban.

Készített két szendvicset, tányérokra rakta, és letette egy piknikasztalra az istálló közelében, ahol zavartalanul beszélgethettek.

– Történt valami – nézett rá gyanakodva a lánya, miután leültek az asztalhoz’ – Mamival kapcsolatos?

– Igen és nem. Valójában régi dolog, de a mamid csak két nappal a halála előtt mondta el nekem. Azt hiszem, erről neked is tudnod kell.

– Egymillió fontot hagyott ránk – ugratta az apját Annie.

– Az szép lett volna – nevetett Jonathan. – De ennél azért bonyolultabb a dolog. – Nem tudta, hogyan kéne előadnia a történetet Annie-nak, ezért csak egyszerűen belevágott és elmesélte az egészet, beleértve a születése körülményeit is. Néhol valóban bonyolult volt, de Annie tudta követni, és mire Jonathan a végére ért, a lány csak ült, és dermedten bámult rá, mintha kígyót látna.

– Álljunk meg. Hadd lássam, jól értem-e. Mami nem az igazi anyám, nem ő szült, és az a nő, aki a világra hozott, pár órával azután, hogy megszülettem, meghalt. Királyi hercegnő volt, a királyné volt az anyja. És

az a nő, aki most a királynő, az anyám nővére, a nagymamám pedig a mostani anyakirályné. Ha ebből bármi is igaz, nekem teljes örültségnek hangzik. És ha igaz, akkor én most mi vagyok? – kérdezte zavartan és elképedve.

– Királyi Fenség – válaszolta Jonathan csendesen. Lucy pedig, a nő, akit Annie az anyjának ismert, csecsemőtolvaj, aki fiatal lány korában ellopott egy kisbabát, és titokban magánál tartotta több mint húsz éven keresztül. De Annie a történetnek ezt a részét még nem fogta fel, ő szerette azt az asszonyt, akiről azt hitte, hogy az édesanyja, és akinek az emléke drága volt számára. Jonathan remélte, hogy az is marad örökre. Annie nagyon megszenvedte az anyja halálát.

– Várj egy percet! – emelte fel Annie a kezét, mintha a forgalmat akarná leállítani: Túl hirtelen zúdult rá ez az egész. – Azt mondod nekem, hogy hercegnő vagyok, királyi személy, a királynő és a királyi család rokona. – Apja bólintására döbbsent hitetlenkedéssel bámult rá. – És hogy úszta meg ezt a mami ilyen rettentő sokáig?

– Úgy, hogy senki sem tudott a létezéséről. Tragikus módon mindenki meghalt: az édesanyád, az apád a háborúban, és az ő mindkét szülője. Nem maradt más rokonod, mint a királyi család. És persze én – mosolygott Jonathan Annie-ra. – És szeretném, ha tudnád, hogy véleményem szerint anyád rosszul tette, amit tett. Azért tette, mert szeretett, de akkor sem lett volna szabad ilyesmit elkövetnie. Mindössze két nappal a halála előtt beszélt nekem erről. Úgy gondolom, elmondta volna neked, ha nem ilyen súlyos beteg. Nem ítélem el őt, de az ma már világos előttem, hogy jogod van megismerni a rokonaidat, és legalább tudni, hogy kik ők. A mamid is így gondolta a végén, ezért mondta el nekem az egész történetet. Hogy ezek után mit teszel, az már rajtad múlik.

– Mi van, ha nem akarok hercegnő lenni, papa? Nem hiszem, hogy tetszene nekem. És mi van, ha az első pillanattól utálni fognak? Vagy ha nem hisznek neked?

– Lehet, hogy nem hisznek. De miért utálnának? A szeretett testvérük, illetve a lányuk lánya vagy. Tartoznak neki annyival, hogy udvariasan viselkedjenek veled, és szívesen fogadjanak, miután ilyen hosszú ideig elveszett voltál számukra. Azt sem tudták, hogy a világra jöttél.

– Nem voltam elveszett. Veled és a mamával éltem, a családban. Nem akarok hercegnő lenni, papa – makacsolta meg magát Annie, mint egy gyerek.

– Ezt nem te döntöd el. Az vagy, mert annak születted. Nem mi választjuk a családunkat, habár rokonságban állni a Windsor-házzal elég klassz dolog.

– Mikor fogok találkozni velük?

– Holnap délelőtt tizenegy órakor a Buckingham-palotában.

– Úristen! – rémült meg Annie. – Nem akarok hercegnő lenni, papa. Nagyon nehéz lenne nekem. Azt hiszem, lemondok a címemről. Megtehetem?

– Elvileg igen. A való életben én nem tenném. Miért ne élvezhetnéd egy darabig, amíg legalább kipróbálsz? És először meg kell ismerned a rokonaidat. Lehet, hogy mindnyájan megszeretitek egymást, és valahogy az az érzésem, hogy ez Lucyt is boldoggá tenné.

Ebéd után kidobták a papírtányérokat, és Annie hagyta, hadd ballagjon az apja vissza a házba. Neki most végig kellett gondolnia mindazt, amit hallott tőle. Királyi hercegnő volt, akit a születésekor ellopt az az asszony, akit az anyjának tartott, és az anyjaként szeretett. Az egész olyan volt, mint egy tündérmese, és most nem tudta, mit higgyen.

Jonathan látta, hogy Annie később, a délután folyamán bemegy az istállóba, és felnyergeli az egyik lovat. Azt, amelyikről korábban mondta neki, hogy ne üljön fel rá. Egy még nem teljesen betört, ijedős és nehezen kezelhető csődört, amelyikkel azonban Annie-nak soha semmi baja nem volt. Apja látta, amint lassú ügetésben megindul az egyik csapáson, és egy idő után hajmeresztő vágásban átszeli a mezőt a dombok felé.

Egy teljes percig nézett utána, reménykedve, hogy nem esik baja, tudva, hogy milyen gondolatokkal birkózik, és mivel kell másnap szembenéznie. Ez egyszer kicsit sem hibáztatta, és nem is próbálta megállítani. Annie szélvészféleg repült a ló hátán.

Tizedik fejezet

Annie majdnem némán tette meg a rövid, egyórás vonatutat Kenttől Londonig. Kibámult az ablakon, és az egyetlen anyjára gondolt, akit világeletemben ismert. Próbálta megérteni, ki volt ő tizenkilenc évesen, amikor elvitt magával egy kisbabát, aki hite szerint senkinek sem kellett, és akit húsz éven át a sajátjának vallott. Nem értette, Lucy miért nem mondta el neki soha az igazságot: hogy az iránta érzett szeretetből követte el a tettét, és a hazugság idővel túl naggyá nőtt, semhogy be lehessen vallani. Nagyszerű anya volt, és akár igaza is lehetett, mert ha a királyi család csecsemőként valóban elutasította volna, akkor ő mentette meg az árvaházról. De már sohasem tudhatja meg, mit tettek volna a rokonai akkor.

És még kevésbé értette a saját helyét abban a családban, amelyet máról holnapra örökül kapott. Egyszeriben királyi hercegnő lett az ezzel együtt járó terhekkkel, felelőségekkel, elvárásokkal és zűrzavarral. Fogalma sem volt, mit várnak tőle, elfogadják-e, vagy megvádolják Jonathant, hogy kitalálta az egészet, és Annie szélhámós, csaló. Mi lesz, ha a királyi család nem hisz nekik? Még ő maga sem tudta teljesen elhinni.

És milyen volt az „igazi” anyja, Charlotte hercegnő, aki tizenhét évesen, órákkal az ő születése után meghalt? Annie nem tudta, mit gondoljon, mit higgyen, egyáltalán kicsoda ő most. Felmerült benne, hogy nem fogják-e csalóként kezelni a palotában. Miért is hinnének el egy ilyen bonyolult történetet? De bármi történjék is a Buckingham-palotában, mindkét anyja halott, és most, huszonegy évesen, anyátlan árvaként bámult ki a vonat ablakán.

Hirtelen kétségbeesett arccal Jonathanhoz fordult.

– Ausztráliába akarok menni – mondta tompán.

– Most? Miért? Hogy jutott ez eszedbe? – Jonathan nagyon furcsának találta az ötletet.

– Ott női zsokek is részt vehetnek amatőr versenyeken. Látni akarom, milyen az, és szeretnék benevezni.

– Mit szólnál ehelyett a királynő istállójában való gyakoronkoskodáshoz? Csodálatos versenylovai vannak, és övé az ország

legjobb istállója. – Akár nyitottak is lehetnek erre az ötletre, feltéve, hogy elhiszik Annie történetét.

– Inkább mennék Ausztráliába – válaszolta Annie, és igyekezett nem gondolni a rá váró találkozóra. Az egyetlen olyan ruhája volt rajta, amiben megjelenhetett a királynő előtt, aki állítólag a nagynénje volt. Ebben a fekete ruhában ment anyja temetésére is, jött rá azonnal Jonathan. A ruha illett Annie komor hangulatához, úton a sorsdöntő találkozó felé. Jonathan is ideges volt, de próbálta nem mutatni. Bátorságot akart önteni Annie-ba, akármi várjon is rá.

Leginkább attól félt, hogy Lucyt fogják hibáztatni az ifjúkori, nagyon súlyos botlásáért. Akármilyen ártatlanok voltak is a szándékai, elrabolt tőlük egy gyermeket. Ez némileg magyarázatot adott Jonathannak Lucy megszállottságára a királyi családdal kapcsolatban.

– Nem engedhetem meg magamnak, hogy elküldjelek oda – felelte apja mentegetőzve, Ausztráliára utalva. – Azt hiszem, egyelőre, amíg el nem rendezed a dolgokat, itt kell maradnod.

– Mi lesz, ha csalónak tartanak?

– Ez előfordulhat. De akkor sem lesz rosszabb dolgod annál, mint ami most van. – Jonathan a királynő kérésére magával hozta az eredeti dokumentumokat és az összes levelet, de a dokumentumok és levelek kézzel írt másolatait, valamint a fényképeket megtartotta magának. Egy táskában elhozta a bőrdobozt, hátha növeli vele a hitelességüket.

– Fizetnek azért, ha az ember királyi hercegnő? – kérdezte Annie huncutul, mire apja elnevette magát.

– Apanázst fognak folyósítani neked. Az egész királyi család apanázst kap. Jól jön az majd neked.

– Volt tehát jó oldala is annak, ha Lucy története igaznak bizonyul, és hisznek neki.

– Ezért csináltad az egészet? – kérdezte Annie aggodalmasan.

– Nem. Azért csináltam, mert ők a te családod, és megérdemled, hogy megismerd őket, nekik pedig joguk van hozzá, hogy tudjanak rólad. – Jonathan fejében megfordult, hogy ha a királyi család elismeri Annie-t, talán már nem is akar velük élni. Ő nem volt Annie apja, és hivatalosan soha nem fogadta örökbe őt. Nem tűnt szükségesnek, és lehet, hogy most el fogja veszíteni.

De még ha így lesz is, tudta, hogy helyes, amit tesz, mert érte teszi. Annie-nak joga van egy olyan élethez, amit ő nem tud megadni neki, a

királyi családja viszont igen. A legjobbat kívánta neki, és a maga naiv módján azt kívánta Lucy is. Jonathan hálás volt Lucynak, hogy a halála előtt elmondta az igazat. Különben sohasem tudták volna meg.

Mindketten szótlanul szálltak le a vonatról. Jonathan látta Annie-n, hogy ideges, és ő is az volt. Lehet, hogy naponta próbálkoznak emberek olyasmivel, hogy ők a királyi család tagjai. Nem tudta, ki fogadja majd őket, a királynő vagy az anyakirályné, vagy csak a királynő titkára. Taxival mentek az állomástól a Buckingham-palotáig, ahhoz a bejárathoz, amelyen két nappal korábban lépett be a dokumentumok és levelek másolataival.

Egy biztonsági ember ellenőrizte a személyi okmányait, majd szólt Sir Malcolmnak, hogy megérkezett Miss Walsh és Mr. Baker. Még nem fogadták el Annie-t királyi személyként. A sietve érkező Sir Malcolm, miután Jonathan bemutatta neki Annie-t, egy lifthez kísérté őket. Jonathan látta, hogy a titkár döbbenetesen nézi Annie-t, aki mindvégig a padlóra szegezte a tekintetét. Aztán végigmentek egy szőnyeggel borított hosszú folyosón, amelynek a falain a királyi család portréi sorakoztak, több évszázadra visszamenőleg. Egy magas ajtó előtt álltak meg. Két egyenruhás palotaőr kinyitotta, és bejelentette őket.

Jonathan szívverése egy pillanatra elállt, amikor rádöbbsent, hogy a szoba végében lévő íróasztalnál Alexandra királynő ül. Felállt, hogy üdvözlje őket, mire Jonathan meghajolt, Annie pedig pukedlizett. A királynő hellyel kínálta mindkettőjüket. Egy idősebb nő lépett be, akiben felismerték Anna anyakirálynét, és Annie azonnal rájött, hogy róla kapta a nevét, mert ő a nagymama. Sima fekete ruha volt rajta.

Jonathan és Annie felállt, és előtte is meghajoltak. Az anyakirályné egy fényképalbumot hozott magával, és pár percnyi udvarias, felületes beszélgetés után átnyújtotta Annie-nak.

– Volna kedved megnézni? – kérdezte, mire Annie elfogódottan bólintott. – Édesanyádról készült képek vannak benne kislány korából, és mielőtt elment Yorkshire-be. Te csak pár évvel vagy idősebb annál, amennyi ő volt akkor.

Annie szeme kerekre tágult, miközben óvatosan forgatta az album lapjait. A fotók régiiek voltak, de nem lehetett nem észrevenni, hogy Annie mintha annak a lánynak az ikertestvére lenne. Az anyakirályné már akkor látta ezt, amikor belépett a szobába.

Ezek után Alexandra királynő beszélgetni kezdett velük. Látta Jonathan kezében a bördobozt, és megkérdezte, megnézheti-e. Jonathan odaadta neki,

mire a királynő óvatosan felnyitotta. Valamennyit kivett és félretett a tartalmából, hogy ráakadjon a keresett monogramra. Amikor megtalálta, meglepetten pillantott fel Jonathanra.

– Apámtól kaptam ezt a dobozt a tizennyolcadik születésnapomra – szólalt meg az anyakirályné.

– Amikor Charlotte útnak indult, odaadtam neki, hogy ebben tarthassa a leveleit Yorkshire-ben – mondta halkan, mélyen meghatódva.

– Roppant szokatlan történet – vette át a szót a királynő. – De a háborús időszak furcsa helyzeteket képes előidézni. Akkoriban a telefonvonalaink nem voltak biztonságosak, emiatt Charlotte és anyánk csak levelek útján érintkezhetek egymással. Tizenhét évesen az ember a korai házasságkötése és a te közeli érkezésed híreről nem siet beszámolni az anyjának írt levelében – mosolygott Annie-ra.

– Úgy volt, hogy Charlotte egy évig marad Yorkshire-ben, hogy ne kelljen a légitámadások alatt Londonban lennie, és egyébként is, a súlyos asztmája miatt jót tett neki a yorkshire-i levegő. De a jelek szerint mialatt távol volt, a dolgok kicsúsztak a kezéből. Kínos helyzet lehetett a grófnénak is. Súlyos felelősség terhelt két ilyen korú fiatal irányításáért. Nem irigylem őt. – Újra rájuk mosolygott. – A tragédiát számunkra az jelentette, amikor megtudtuk, hogy Charlotte meghalt, akár tüdőgyulladás vitte el, akár. . . egyéb okok játszottak közre benne az adott körülmények között.

– Rólad, Anne, két nappal ezelőttig semmit sem tudtunk – folytatta ünnepélyes komolysággal, és Annie bólintott. – Ez anyám számára megrázkódtatást jelentett. – Az anyakirályné a könnyeivel küszködött, amikor Annie visszaadta neki a fényképalbumot. – Mint ahogy a húgomnak és nekem is. Charlotte huszonegy évvel ezelőtt halt meg, de nekünk olyan, mintha csak tegnap történt volna.

– Hitelesíttetni fogjuk a dokumentumokat, amelyeket a mostohaapád elhozott nekünk. Ófensége, az édesanyám, felismerte a leveleket és a koronás bördobozt. Ezek valódiak. A dokumentumok hitelességének elismerését követően semmi kétség nem lehet afelől, hogy ki vagy. Ha valóban az unokahúgom és az anyakirályné unokája, akkor szeretnénk bemutatni a család többi tagjának is. De előbb meg kell győződnünk erről. Bízom benne, hogy ez elfogadható az ön számára – nézett Jonathanra, aki igennel válaszolt.

– Egy dolgot szeretnék tisztázni, Felső – szólt. – Magamnak ebből nem akarok semmit. Ha valóban minden rendben van, akkor vissza kell kapnia

az unokahúgát. Mindnyájukat nagy veszteség érte, Ófensége Charlotte hercegnő halála tragédia volt, Anne-nak pedig meg kellett tudnia, hogy ki ő, és kik a rokonai. Nekünk ennél többre nincs is szükségünk.

– Ezt te is így gondolod? – fordult a királynő egyenesen Annie-hoz, aki bólintott. Lenyűgözte, hogy ez a nő, a királynő, állítólag a nagynénje. Sötétkék bársonyruhájában, egy gyöngysorral a nyakában, valóban királynői jelenség volt.

– Igen – suttogta Annie, majd kicsit bátrabban folytatta: – Apám szerint csodálatos lovai vannak. Egyszer majd szeretném látni őket.

– Ezt el lehet intézni – mosolygott rá az uralkodó. – Szereted a lovakat? Annie sugárzó arccal nézett rá, apja elnevette magát, és kicsit megnyugodott. A találkozó eddig nagyon szertartásos volt.

– Az *egyetlen* dolog, ami igazán érdekli – felelte Jonathan a lánya helyett. – Amióta járni tud, rajong a lovakért. Rendkívül ügyes és képzett lovas.

– Zsoké szeretnék lenni, de nők nem lehetnek – tette hozzá Annie bátran.

– Talán egyszer az lesz. Szívesen megszervezek egy túrát a newmarketi istállóinkba Lord Hattonnel, a királyi versenymenedzserrel. Van ott néhány híres lovunk – mosolygott Alexandra a vendégekre. – Magam is lóbolond vagyok. És édesanyád is az volt. Nagyjából akkora volt ő is, mint te. Ha az okmányok eredetik, mindketten az ükanyámra, Viktória királynőre ütöttetek, aki nem volt magasabb nálatok. Tökéletesen alkalmas vagy zsokénak, ha egyszer megváltoztatják a szabályokat.

– Remélem, megváltoztatják – suttogta Annie, a királynő pedig mosolyogva felállt. Ám ekkor egy pillanatra megakadt a szeme valamin.

– Jelentkezni fogunk a dolgok előrehaladtával – mondta hivatalos hangon, de közben egyre Annie karját bámulta, az arany karlancot a szívvel, amit Lucy adott neki. – Megnézhetem a karkötődöt? – kérdezte érzelemtől ellágyult hangon, mire Annie odanyújtotta a csuklóját. Alexandra királynő rögtön ráismert, hogy ezt a karkötőt vette le a saját csuklójáról, és adta oda Charlotte-nak, amikor elment Yorkshire-be. – Megkérdezhetem, honnan van?

– Anyám adta nekem. Lucy anyám – felelte Annie. A királynő könnyes szemmel bólintott. – Én adtam oda édesanyádnak, Charlotte húgomnak. – Egy pillanatra csend támadt, miközben az anyakirályné néma könnyeket ejtett.

– Köszönöm, Felség, hogy fogadott bennünket. Tudom, hogy ezt a látogatást sohasem fogjuk elfelejteni – szólalt meg Jonathan, majd meghajolt, és Annie is mély meghajlással köszönt el a két Felségtől, királyi nagymamájától és a nagynénjétől.

– Ha minden jól megy, ez csak az első lesz a sok látogatás közül – felelte kedvesen a királynő. A következő pillanatban a semmiből ott termett a titkár, és mind a hárman kihátráltak a szobából. Miután a két libériás palotaőr becsukta utánuk az ajtót, a királynő egy sóhajjal anyjához fordult. A látogatók otthagyták a bördobozt a tartalmával együtt az eredetiségük megállapítására.

– Egészen olyan, mint Charlotte, ugye? – Az anyakirályné bólintott, és letörölte a könnyeket az arcáról. – Ne éld bele magad túlságosan, lehet, hogy csalás az egész. Az emberek nagyon leleményesek tudnak lenni. Talán felfigyeltek a hasonlóságra, és úgy döntöttek, hogy kihasználják. Lehet, hogy mindez pusztán véletlen. Remélem, hogy nem az, de elképzelhető. Jó lenne Charlotte lányát közöttünk tudni. Nagyon aranyos lánynak látszik. – A karkötő láttán a királynő megrendült, és felébredt benne a remény, hogy Annie és az ő különös története valódi.

– A mostohaapja egyszerű, de udvarias és szerény ember. Látszik, hogy nagyon törődik a lányával. Szerintem őszinte volt – felelte az anyakirályné komoly hangon. A találkozás mély érzelmeket ébresztett benne.

– Reménykedjünk, hogy becsületes, emberek, és minden jól alakul.

Fél órát töltöttek vele, ami hosszabb idő volt, mint amennyit a királynő a nem kabinettag látogatókkal tölteni szokott, de anyjával együtt nagyon kíváncsiak voltak erre a lányra. Victoria hercegnő éppen Párizsban volt, ezért ő nem tudott eljönni, de amikor a királynő beszélt neki Annie-ról, azt mondta, hogy ő is akar vele találkozni. Ilyesmi még sohasem történt velük. Rég elveszett rokonok nem szoktak csak úgy előkerülni, legalábbis eddig ez nem fordult elő, Reménykedett, hogy igazat mondanak. Olyan volt, mintha sok év után visszakapnának egy részt Charlotte-ból.

Miután megköszönték a királynő titkárának a segítséget, Annie széles mosollyal szállt be a taxiba, ami kivitte őket az állomásra. Sir Malcolm el volt bűvölve az apró, törekeny lánytól, aki teljesen úgy nézett ki, mint Charlotte hercegnő az anyakirályné szobájában lévő fényképeken. Neki dolgozott akkor, amikor még királyné volt.

– Nagyon kedvesek voltak – szólalt meg Annie áhítattal, és Jonathan is meg volt hatva. A találkozó eddigi élete fénypontja volt. A Buckingham-palotában jártak, ahol a királynő fogadta őket. – Ha tényleg ő a nagynéném, akkor talán egyszer majd ráülhetek valamelyik lovára – mondta álmodozó tekintettel.

– Ó, Istenem! – sóhajtott Jonathan. – Milliókat érő versenylovai vannak. Szerencsés lánynak mondhatod magadat, ha ez egyszer valóra válik. Már az is nagy dolog lesz, ha közelről láthatod őket.

– Mindenképpen szerencsés vagyok – mosolygott rá Annie. – Szeretlek, papa. Köszönöm, hogy elhoztál ide.

Mialatt az állomás felé tartottak, Jonathan hálával gondolt ismét Lucy-ra, amiért a halála előtt elmondta neki a doboz titkát, és meghagyta, hogy olvassa el a benne őrzött dokumentumok és levelek szövegét. Akármit tett, és akármi indította rá, még ha rossz volt is, helyrehozta. Némi szerencsével Annie visszakerülne abba a családba, ahova tartozott. Tiszta szívből ezt kívánta neki, noha tudta, hogy ő emiatt el fogja veszíteni. A mostohalánya iránti szeretetből azonban hajlandó volt meghozni ezt az áldozatot, hogy jóvátegye a felesége bűneit.

Tizenegyedik fejezet

A királynőnél és az anyakirálynénál tett látogatásuk a Buckingham-palotában mesébe illő élmény volt: Még ha semmi következménye nem lesz is a dokumentumaik hitelesítésének és annak a vizsgálatnak, amelyet kétségtelenül lefolytatnak, izgalmas volt szemtől szemben látni a királynőt. Senki sem tudta, hogy ott jártak. Ezek után az életük a kenti Markham-birtokon lélekölő robotnak tűnt. Annie gyakorlatoztatta a lovakat, mint mindig, Jonathan pedig az újonnan beszerzettek betörésével foglalkozott, Lucy nélkül nehéz volt az életük, és szomorúak az estéik.

Annie-nak borzasztóan hiányzott Lucy, a gyöngéd érintései és a rövid beszélgetéseik, amikor a nap végén találkoztak. A nagymamától átvette a minden esti vacsorafőzés gondját, de a fiúk rendszerint panaszkodtak a főztjére.

A házat is sivárnak érezte anyja nélkül, és az esős tavasz miatt minden még szomorúbbnak tűnt. Úgy érezték, mintha hónapok óta nem látták volna a napot.

Csaknem két hónap telt el, és Sir Malcolm Harding, a királynő titkára még nem jelentkezett. Jonathan azon töprengett, vajon nem azért van-e a nagy csend, mert a dokumentumokat nem találták hitelesnek, vagy elutasították őket, de sem egyikről, sem a másiktól nem kaptak értesítést. Majdnem olyan volt, mintha nem történt volna semmi, mintha soha nem találkoztak volna a királynővel. Annie már kezdett gyanakodni, hogy talán nem is királyi származású. De igazából nem számított. Így, apjával és két öccsével együtt élve is boldog volt.

Többet kellett dolgoznia, mint azelőtt, hogy pótolja anyja hiányát, mosson, főzzön rájuk, és rendet rakjon utánuk. A fiúk behordták a sarat a házba és morogtak a házi feladat ellenőrzése miatt. Anyja halála óta Annie úgy érezte, mintha két tinédzser fiú anyja lenne. Voltak napok, amikor mindez túl soknak tűnt. Túl sok volt az energiából, túl sok a munkából, a panaszból, és túl sok a fiúkból, akik alighogy kitakarított, máris óriási rendetlenséget hagytak maguk után. Nem volt nő körülötte, akit közel érzett

volna magához. Csak a vele nagyjából egyidős lovászfíúkkal találkozott az istállóban, este pedig otthon az apjával és az öcséivel.

A születésnapján egy helybeli étterembe mentek vacsorázni, másnap pedig telefonált Sir Malcolm, hogy az összes iratot hitelesnek találták. Ellenőrizték és valódinak mondták az anyakirályné kézzel írt leveleit. Henry Hemmings leveleit is rendben lévőnek találták. A megyei irattár, amelyhez Ainsleigh tartozott, annak idején minden dokumentumot nyilvántartásba vett.

Charlotte halotti anyakönyvi kivonatán ugyan a halál okaként más szerepelt, és a szülésnél segédkező orvos már régen meghalt, de egy nővér, aki annak idején mellette dolgozott, emlékezett rá, milyen vigasztalhatatlan volt, amikor Charlotte röviddel a szülés után elvérzett. A szülésbe halt bele, de a nővér felidézte, hogy a grófné arra kérte az orvost, hogy a halál okaként inkább tüdőgyulladást írjon, megkímélendő a szülőket a szegyéntől, mivel ők sem a terhességről, sem a házasságkötésről nem tudtak.

A házassági anyakönyvi kivonat eredeti volt.

A lelkész még élt, igazolta az okmány hitelességét, és azt is elmondta, hogy bájos és nagyon szerelmes fiatalok voltak, a vőlegénynek másnap kellett elmennie a háborúba. Henry röviddel ezután elesett, a lelkész ezért örült, hogy még összeadhatta őket, törvényessé téve ezzel Annie világra jöttét.

Őfelsége a királynő rögtön felismerte Annie arany karkötőjét, amit még ő adott Charlotte hűgának. Annie persze kaphatta volna mástól is, de ezt mindnyájan valószínűtlennek tartották. Hihető volt, hogy Lucy-től kapta, aki valószínűleg a halála után Charlotte holmijai között találta az okmányokkal és levelekkel együtt. Az anyakirályné pedig elismerte, hogy a bőrdoboz az övé volt.

Eddig tehát mindent rendben találtak. A Biztonsági Szolgálat további nyomozást folytatott, de Sir Malcolm erről nem beszélt. Megígérte, hogy tartani fogja velük a kapcsolatot, és telefonál, amikor a vizsgálat lezárult.

Miután letette a telefont, Annie elgondolkodott azon, vajon Lucy nem érezné-e úgy, hogy elárulták, amiért megpróbálják őt a királyi család tagjaként elismertetni. Hiszen mindent megtett azért, hogy a saját lányaként tüntesse fel. Annie időnként büntudatot érzett emiatt, de Jonathan mindig elmondta, hogy a születésénél fogva megilleti ez a jog, és bátorította, hogy mindvégig tartson ki mellette. Emlékeztette a lányát, hogy Lucy maga

mondta el neki a történetet, és azt akarta, hogy tegyék jóvá a rosszat, amit elkövetett.

Az egész ügyből semmi sem szivárgott ki a sajtónak. A királyi család hallgatott róla, hátha bebizonyosodik, hogy Annie mégsem áll rokonságban velük. Nem akartak kínos helyzetbe kerülni, ha mégis kiderülne, hogy nem Charlotte hercegnő az anyja. Ilyen hosszú hallgatás után nem volt egyszerű dolog fényt deríteni az igazságra. De ha nem Annie Charlotte hercegnő lánya, akkor mi történt a csecsemővel, akit Ainsleigh Hallban hozott világra?

Újabb két hónap telt el, mire Sir Malcolm ismét telefonált. Az Ainsleigh Hallban egykor szolgált alkalmazottak közül már, senki sem volt életben, de beszéltek az egyik szobalány lányával, egy teremfiúnak nevezett fiatal szolgálával, és az orvos mellett dolgozó egykori nővérrel ismét.

Blake és Rupert teli torokból üvöltöztek a tévében közvetített futballmeccset nézve, emiatt Annie alig hallotta Sir Malcolmot. Tizenhat évesek voltak, és a kis ház már kicsinek bizonyult négyük számára. Jól megtermett fiatalemberekké váltak, Annie nem győzött rendet rakni és takarítani utánuk.

– Bocsásson meg, de nem hallottam, amit mondott – szabadkozott Annie. – A fivérem úgy viselkednek, mint a vademberek. – Vasvillaszemeket meresztett a fiúkra, és kikapcsolta a tévét. – Megismételné, kérem? – szólt a titkárnak, miközben az ikrek morogva kivonultak a szobából.

– Királyi Fenség – szólt Sir Malcolm Annie megrökönyödésére. – A vizsgálat mindenki meglegedésére lezárult. Ő Királyi Fensége Charlotte hercegnő volt az ön édesanyja, és ön figyelemre méltóan hasonlít is rá. – Ezt mosolyogva tette hozzá, mire Annie a maga számára is meglepő módon könnyes szemmel ült le, mert hirtelen szédülés fogta el. Maga sem tudta, de ezt az eredményt várta. Most tehát megerősítést nyert, hogy Őfelsége unokahúga és az anyakirályné unokája.

– Őfelsége nagyon örül: A napokban nyilatkozatot fogunk kiadni. Érdemes felkészülnie a média figyelmére. Akármilyen diszkréten próbálunk is fogalmazni, nagyon toladók tudnak lenni. Jelentős izgalmat okozhatnak.

Annie szívdobogva hallgatta a titkár szavait. Ezek szerint ő a királyi család tagja. És fogalma sem volt, mi következik ezután.

– Mi hangzik majd el a közleményben? – kérdezte kíváncsian.

– Őfelsége sajtótitkára intézi az ügyet. A lehető legdiszkrétebben akarjuk kezelni, hogy ne vetődjék fel túl sok kényes természetű kérdés. Az áll majd benne, hogy külföldön, távoli rokonoknál élt, ők nevelték fel önt, mivel a szülei tragikus módon meghaltak a háború alatt. Ott végezte az iskoláit, és most visszatért Angliába, hogy elfoglalja az önt megillető helyet a királyi családban. Őfelsége határtalan öröme szolgál fiatalabbik húga lányának visszatérése. Ebből nehéz lesz sokat kihozni, de a sajtó mindig megpróbálkozik vele.

– Őfelsége arra is megkért, hogy közöljem önnel, a kabinet a jövő hónapban dönt az apanázsáról, továbbá szeretné, ha a nyár folyamán eljönne pár napra Balmoralba, hogy találkozzék a család többi tagjával. A fiai korban közel állnak önhöz, és az iskolai szünetre ők is hazajönnek. És Őfelsége Victoria hercegnő is elidőz ott egy-két hetet útban Dél-Franciaország felé, ahol az augusztust szokta tölteni.

Skóciában kicsit hideg van, de biztos vagyok benne, hogy tetszeni fog önnek a hely, amelyet az anyakirályné és Őfelsége egyaránt nagyon szeret. Az anyakirályné a napokban vendégül szeretné látni egy teára. És Victoria hercegnő feltétlenül találkozni óhajt önnel, mihelyt visszatér az indiai útvjáról.

Annie szédülő fejjel tette le a telefont, forgott vele a világ. Egy percig csak ült, és a levegőbe bámult. Vacsoraidő lévén apja hazajött az istállóból, és amikor ránézett, olyannak látta Annie arcát, mintha kísértetet látott volna.

– Történt valami? Eltörtek a fiúk valamit? – kérdezte aggodalmasan. Ekkor ők is bejöttek, hogy folytassák a meccsnézést és az egymással való üvöltözést. Annie megrázta a fejét, és az apjára meredt.

– Megvan a hitelesítés – suttogta. – Minden igaz, Charlotte az anyám. A kabinet a jövő hónapban szavaz az apanázsomról, és a királynő azt akarja, hogy a nyáron utazzak el Balmoralba, és találkozzam a többiekkel: Úristen, papa, igazi lettem!

Jonathan könnyes szemmel ölelte magához.

– Nekem te mindig is igazi voltál – válaszolta rekedten.

– Szerinted mama kiborulna emiatt? – felhősödött el egy pillanatra Annie tekintete. – Vagy örülne? Olyan ez, mintha cserben hagynám azok után, amit értem tett. – Hirtelen két anyja lett, de mindkettő halott.

– Biztos, hogy ezt akarta, különben nem mondta volna el nekem – nyugtatta meg az, apja. – Ennek így kellett történnie. Húsz éven keresztül

megtartott magának. De a te családod ott van. Úgy gondolkozhatott, hogy mielőtt örökre itt hagy bennünket, őszintén be kell vallania mindent, hogy könnyítsen a lelkiismeretén. Azt hiszem, boldog lenne. Gondolom, ez azt jelenti, hogy nem kell tovább Hamupipóként játszaniod értem és az öcsédért – nézett Annie-ra mosolyogva. – Beköltözől valamelyik palotába? – kérdezte ártatlanul. De Sir Malcolm ezt egy szóval sem említette. Csak a teázást a nagymamájával és a nagynénjével.

– Dehogy! Itt maradok veletek. De jó lenne, ha ez a két neandervölgyi időnként rendet rakna maga után, és nem üvöltöznének, amikor meccset néznek a tévében – felelte Annie dühösen.

– Sok sikert ehhez, és tényleg nem kell itt maradnod, Annie, ha nem akarsz.

– Hová mehetnék? Te vagy a papám, veled akarok élni.

Jonathan láthatóan örült a válasznak. Végül is nem veszíti el Annie-t. Tartott tőle, de ez nem akadályozta meg abban, hogy ki akarja deríteni az igazságot. Azt tette, ami helyes volt.

Pár perc múlva Annie kirakta a vacsorát az asztalra. A hamburger túlságosan megsült, a krumplit kicsit elégette, de az éhes fiúk így is befalták. Ezután felküldte őket az emeletre, hogy apjával nyugodtan befejezhessék a vacsorát.

– Nagyon örülök neked, Annie – mondta Jonathan. – És biztos vagyok benne, hogy a mama is örülne.

– Remélem. De nem tudom, kész vagyok-e erre a hercegnőségre. Néhány nap múlva nyilatkozni fognak a sajtónak.

Egyikük sem volt felkészülve az istállót valósággal megtámadó fotósok és tévékamerák rohamára, és arra az egy hétig tartó ostromra, ami a bejelentést követően mindannyiukat az örületbe kergette. Le akarták fotózni Annie-t a házimunka végzése közben, az apjával, a testvéreivel, lóháton. A nyilatkozat valóban olyan diszkrétan volt megfogalmazva/ ahogy Sir Malcolm ígérte, de a sajtó ettől is lázba jött. Egy elveszett hercegnő nem akármilyen hír volt.

A nyilatkozatban az állt, hogy Ő Királyi Fensége Anne Louise hercegnő, aki Ő Királyi Fensége Charlotte hercegnő és a néhai Ainsleigh gróf és grófné fiának, a néhai Lord Henry Hemmingsnek a leánya, visszatért Angliába külföldről, ahol a szüleinek a háborúban bekövetkezett tragikus halála óta nevelkedett. A nyilatkozatban utalás történt arra is, hogy

Charlotte hercegnő tizenhét évesen, Yorkshire-ben halt meg, és az egy év alatt, amit ott töltött, férjhez ment, és lánya született.

A háború és a folyamatos bombázás miatt a család várt a bejelentéssel, de mire véget ért a háború, a fiatal pár már nem volt életben, a lányok pedig a nyilvánosság előtt elzárva, a királyi család felügyelete alatt nevelkedett egészen a nagykorúságáig. Most hazahozták, hogy együtt legyen a nagynénjeivel, nagybátyjával, nagyanyjával és unokatestvéreivel, és hamarosan bemutatják a nyilvánosság előtt.

A nyilatkozat kitért arra is, hogy a királynő rendkívül boldog, hogy unokahúga visszatért Angliába. Jelenleg egy kenti birtokon él, itt talált rá a sajtó. Végigjártak minden nagyobb birtokot, míg végül megtalálták. Jelentették, hogy korábban távoli rokonoknál élt a kontinensen, és a tanulmányai befejeztével, valamint a nagykorúságát elérve visszatért, hogy elfoglalja a helyét a királyi családban, mint Őfelsége és Ő Királyi Fensége Victoria hercegnő unokahúga, Anna anyakirályné unokája.

A nyilatkozat minden lényegeset elmondott arról, hogy a hercegnő kivel áll rokoni kapcsolatban, és hol tartózkodott az elmúlt huszonkét esztendőben, anélkül, hogy bármi olyasmit megemlített volna, ami ellentmondásos vagy zavart okozó lehetne. Nagyon világosan és pontosan fogalmazta meg, hogy a szóban forgó fiatal lány Királyi Fenség. És elismerte, hogy az apja tizennyolc évesen hősi halált halt Anziónál.

Markhamék másnap a reggelinél döbbenten olvasták a nyilatkozatot a *The Times*ban, és nyomban felismerték, hogy kiről van szó. Annabelle beugrott hozzájuk, hogy gratuláljon Annie-nak újonnan kapott magas rangjához és királyi hercegnőként való elismeréséhez. Óriási meglepetésként érte őket ez a rendkívüli történet.

– Londonba költözől? – kérdezte. El sem tudta képzelni, hogy Annie huszonkét évesen, a királynő frissen elismert unokahúgaként jó ideig még a kenti kis házukban akar lakni. Hiszen most vagy a közeli jövőben az egész világ a lábai előtt hever.

– Itt maradok papa gyakornokaként az istállóban – felelte Annie. – Hol máshol akarnék lenni?

– Valami knightbridge-i diszkóban táncolhatnál minden éjszaka, te bolond lány, ha volna egy csöpp eszed – ugratta Annabelle.

– Apámnak és a fiúknak itt van rám szükségük, különben úgy nézne ki ez a ház, mint az istálló.

De két nap múlva Lord Hatton a királyi istállóból erős kísértést jelentő ajánlattal kereste meg telefonon. Meghívta őt egy istállóbejárásra, ahol megnézheti a királynő versenylovait, és felajánlott egy nyári szakmai gyakorlatot, amennyiben érdeklí a dolog. Ennek az ajánlatnak szinte lehetetlen volt ellenállni, és mostohaapja ragaszkodott hozzá, hogy fogadja el. Kijelentette, hogy az ember életében egyszer kap ilyen ajánlatot, és Annie hajlott rá, hogy egyetértsen vele.

Visszahívta hát Lord Hattont azzal, hogy boldogan dolgozna vele augusztusban és szeptemberben, ha elfogadja őt. A július fele már eltelt. A lord azt felelte, hogy jól jönne neki a segítség, és biztos benne, hogy Annie élvezni fogja. Ki ne élvezné, amikor a királynő versenylovaival lenne körülvéve? Annie remélte, hogy a lord engedélyével gyakoroltathatja őket.

Az, hogy a királyi család elismerte, csupa örömteli változást hozott az életébe, leszámítva a média felhajtását, ami szerencsére egy hét alatt lecsillapodott, miután a paparazzik elég fotót készítettek róla. Annie utálta az egészet, nem óhajtott médiasztárrá válni. Írt a királynőnek, és megköszönte, hogy gyakornokként dolgozhat a királyi istállóban. Biztos volt benne, hogy Őfelsége szólt az érdekében Lord Hattonnak. A lordtól azt is megtudta, hogy a királynőnek nagyon tetszett, miszerint méltó módon kezelte a sajtót.

– Ez a nyaram nagyon szórakoztató lesz – újságolta boldogan a mostohaapjának, amikor beért az istállóba. Balmoralban találkozik a családjával, és a királyi istállóban tölti a szakmai gyakorlatát. A királynő időt akart adni neki, hogy hozzászokjon az életében bekövetkező változásokhoz, és ez neki is jó volt. Még nem állt készen az otthona elhagyására, leszámítva azt, hogy a királynő istállójában fog dolgozni Markhaméké helyett. És a sok örömteli izgalom némileg ellensúlyozta a Lucy halála miatti szomorúságát.

Aznap délelőtt kivitte az egyik csődört gyakoroltatni, és szélvészfént végigszárguldott vele a mezőkön. Megörökölte azt az életet, amire született. Ez olyan csodálatos volt, hogy alig akarta elhinni.

Jonathan vitte el a királynő newmarketi istállóihoz. A nem egészen kétórás utat Kentből végigbeszélgették. Annie izgatottan várta, mi lesz a dolga. Nem bánta volna, ha a bokszokat kell majd kiganézni, netán a lovakat lecsutakolnia vagy szivaccsal lemosnia egy futtatás után. Már az megtiszteltetés, hogy a királynő lovai között lehet.

Newmarket a telivérlőverseny és Nagy-Britannia legnagyobb versenylóképző központja volt. Évente öt nagyszabású versenyt rendeztek itt. Gyakran bocsátottak Tattersall versenylovakat aukcióra, és kitűnő lókórházak álltak készen a gyógyításra. A királynő öt vezető lótrénert foglalkoztatott, hogy különböző helyeken gyakoroltassák a lovaikat. Egyikük a híres Boyd-Rochfort volt. A Sandringham birtokon is tartott lovakat, sőt Hampshire-ben is, de aztán innen elküldték őket Newmarketbe, ahol több mint ötven lőkiképző istálló és két versenypálya létesült. A város munkahelyeinek harmada valamiképpen kapcsolódott a lóversenyzéshez. Az istállók túlnyomó többsége a városközpontban volt. Itt dolgoztak Anglia csúcscsedzői.

Amikor megérkeztek, Lord Hatton nagyon kedvesen fogadta őket, és már tudott róla, hogy Annie a királynő rég elveszett unokahúga, aki csak a közelmúltban került elő. Jonathan a mostohaapja, az egyetlen, akit Annie apaként ismert, amúgy a szintén imponáló istállóval rendelkező Markhamék istállómestere. Persze a királynő lovai felülmúlták az összes többit. Mialatt Lord Hatton és Jonathan között ismét felmerült a Markhamék kancái számára igénybe vehető tenyészmén-szolgáltatás ügye, Annie elindult az istállóban, és sorra elgyönyörködött a királynő versenylovaiban.

Félúton járt egyéni istállóbejárásán egyik boksztól a másikig, amikor észrevett egy feltűnően jóképű, koromfekete hajú fiatalembert, aki a falnak támaszkodva őt bámulta. Fehér lovaglónadrág, ropogósra keményített fehér ing és hosszú szárú fekete lovaglósizma volt rajta. Mogorva arccal figyelte, nem köszönt, nem közeledett a lányhoz, és amikor Annie az utolsó bokszhoz ért, odabaktatott hozzá. Nagyon elégedettnek tűnt önmagával.

– Hány éves vagy? – kérdezte, amikor odaért, de se be nem mutatkozott, se meg nem kérdezte volna Annie nevét.

– Miért? – kérdezett vissza Annie a fiú rossz modorán, fölényes stílusán és öntelt viselkedésén bosszankodva.

– Mert nem látszol elég magasnak ahhoz, hogy felülhess egy tisztességes méretű ló hátára. Pónin szoktál lovagolni? – Kis híján Annie szemébe nevetett, és ő, bár dühös lett, nem mutatta.

– Huszonkét éves vagyok, és minden lovat meg tudok lovagolni, amit te. Egyszer zsoké leszek – nézett egyenesen a fiú szemébe Annie.

– Jaj, ne, már megint egy feminista! Hidd el nekem, nők nem valók zsokénak. Nem elég jók az idegeik hozzá.

– Igazán? Egyébként mikor láttál utoljára sikeres férfi zsoké, aki magasabb volt nálam? Azt legalább már látjuk, hogy belőled soha nem lesz az. – A fiú egy méter kilencven volt, ha nem több, és dühítően jóképű. Úgy nézett ki, mint aki afféle Isten ajándékának tartja magát a nők számára. Annie nem osztotta ezt a véleményt.

– Nem is szeretnék zsoké lenni, miért volna jó az, ha abból állna az életem, hogy földdel tele szájjal és sáros arccal szakítom át a célszalagot? – A srác olyan makulátlanul nézett ki a hófehér lovaglónadrágjában, hogy Annie azonnal ellenszenvet érzett iránta.

– Szerintem neked csakugyan jobban áll a fehér nadrág. Pólós vagy? – Annak látszott, elkényeztetett gazdag ficsúrnak, aki szeret felválni a nők előtt. Volt benne valami ismerős, de nem tudta, honnan.

– Igen, szoktam pólózni. Gondolom, te nem.

– Nem az én sportom. Túl szelíd.

– Ne legyél ebben olyan biztos. A lovaspóló nagyon durva is tud lenni.

– Leginkább a koktélparkon, amikor mesélsz róla.

– Látogatóban vagy itt? – kérdezte a fiú.

– Mostantól két hónapig itt fogok dolgozni – felelte Annie büszkén.

– Az érdekes lesz. Én is itt fogok dolgozni. Még az is lehet, hogy szórakoztató lesz. Együtt gyakoroltathatjuk a lovakat, ha gondolod, hogy képes vagy kezelni őket.

– Miből gondolod, hogy gyenge vagyok?

– Nagyon kicsi vagy. Félek, hogy megsérülsz.

– Egyszer majd rendezzünk egy versenyt. Vicces lesz látni, amikor legyőzlek – mosolygott a fiúra Annie.

– Hidd el, nem tudsz legyőzni. Az enyém a legnagyobb ló ebben az istállóban. Ő itt az egyetlen, akinek hosszabb a lába, mint az enyém.

Annie csak hallgatta, és a legszívesebben faképnél hagyta volna a fiút.

– Elfogadom a kihívást. A Kicsi a Nagy ellen. Én nem félek attól, hogy sáros lesz a hajam vagy a fogam, ahogy az előbb emlegetted.

– Aranyos lehetsz versenyzés közben.

– Nem érdekel, mennyire látszom aranyosnak. Egyedül a győzelem érdekel.

– Legalább őszinte vagy. A legtöbb nő úgy tesz, mintha nem akarna a férfiakkal versenyezni. – Elnézve ezt a kicsi lányt, nem gondolta róla, hogy uralkodni akarná a férfiakon, és Annie nem is volt efféle uralkodó típus, de

az ilyen férfiakat ki nem állhatta. Lenézték a nőket, és önmagukat felsőbbrendűnek tartották. – Egyébként hogy hívnak?

– Anne Louise-nak – felelte Annie, és látta, hogy a neve nem mond semmit a fiúnak.

– Vezetékneved nincs? – hangzott az újabb fölényeskedő kérdés, és Annie válaszolt rá.

– Windsor. Neked Királyi Fenség. – Azzal nevetve otthagyta az elvörösödő fiút, és visszament Lord Hattonhoz meg az apjához.

– Látom, találkozott a fiammal, Anthony Hattonnel. Láttam, hogy beszélgettek egymással. Ne kövessenek el együtt csínyeket, kérem. Tony a leggyorsabb lovainkkal szeret kimenni, és az apjától hallom, hogy ön is szeret szélvészként vágózni. Bízom benne, hogy amikor majd együtt gyakoroltatják a lovakat, okosan viselkednek, és nem biztatják egymást örültségekre. Ez itt nem versenypálya. – Komolyan beszélt, és Annie megígérte, hogy felelősen fog viselkedni. Eközben a lord fia a szemét forgatta, és látszott, hogy jól szórakozik.

– A lovaknak igazi edzésre van szükségük, apa, nem lehet körbe-körbe ügetni velük, ha egyszer a versenyhez szoktak.

– Tisztázzunk valamit, Anthony. Ha lesántítod valamelyik lovunkat, lelőlek, és felakasztalak árulásért. – Aztán Annie-ra vándorolt a tekintete, és látva, hogy a lány milyen csodálattal nézi a lovakat, visszafogta magát. – Ebben a hónapban kevesebben vagyunk, Anthony ezért felajánlotta a segítségét. Ez rendszerint azt jelenti, hogy azt csinál, amihez kedve van, és azt a lovat viszi ki, amelyiket akarja. Fenségedről azt mondja az apja, hogy keményen dolgozik, és hogy számíthatok önre. Nagy szükségem van itt olyasvalakire, mint Fenséged.

– Hívjon nyugodtan Annie-nak, mialatt itt vagyok. – Még szoknia kellett, hogy ő Királyi Fenség, és nem tartotta szükségesnek ezt a megszólítást, amíg a lordnak dolgozik itt, az istállóban. Habár most ez volt a hivatalos címe, és elvileg minden körülmények között így kellett őt szólítani.

– Nekem nem kényelmetlen így szólítanom önt. Öfelségével régről, a gyerekkorától fogva barátok vagyunk: Az öcsém együtt járt vele iskolába. Az édesanyját is ismertem – mondta a lord kedvesen, mire Annie rámosolygott. Őt sokkal rokonszenvesebbnek találta, mint a fiát, aki köszönés nélkül odébbállt, és eltűnt előlük.

Annie az istállók mögött lévő fényűző vendégszálláson kapott szobát, méghozzá az egyik legjobbat. Apja felhordta a csomagjait az emeleti tágas, kényelmes, antik bútorokkal berendezett szobába, ahol íróasztala is volt. De megdöbbenésére a kettővel arrébb lévő szoba nyitott ajtaján át megpillantotta Anthony Hattont, aki a szoba közepén állva a már megcsodált öltözékére épp ekkor vett fel egy jól szabott blézert. Nyilván készült valahova. Lesietett a lépcsőn, és pár perc múlva Annie látta, amint egy piros Ferrariban ülve elszáguld.

– Csinos fiú – súgta oda az apja, és rákacsintott.

– Seggfej. Úgy viselkedik, mintha az egész hely az övé lenne.

– Ami azt illeti, az apjáié – nevetett Jonathan. – Társtulajdonosok a királynővel ebben az istállóban, és majdnem az összes versenylovat közösen vásárolják. Jó barátok. Pletykáltak is róluk.

– Ezt te honnan tudod? – vigyorgott Annie. Apja nem szokta elmondani a pletykákat.

– A mamid folyamatosan tájékoztatott mindenről, ami a királyi családban történt. Ő mindent elolvasott róluk. – Jonathannak jobban hiányzott Lucy, mint valaha. Csodálatos felesége volt, és odaadó anyja a gyerekeiknek, beleértve Annie-t is. – Szóval ne kövess el semmi butaságot – figyelmeztette Annie-t, majd megölelte, és búcsúzóul megpuszilta.

– Szeretlek, papa – súgta Annie, és kétfelől pusztit nyomott Jonathan arcára. Ő a lépcső tetejéről még visszaintett, és elment. Öt perc múlva tálcán meghozták a vacsorát. Az első fogás kaviáros orosz palacsinta volt, utána homársaláta következett, desszertnek pedig profiterole-t szolgáltak fel. Annie úgy érezte magát, mintha vacsorapartin lenne, csak éppen egyedül élvezte a finom falatokat az elegáns szobában. Izgalommal gondolt arra, hogy az elkövetkező két hónapot itt tölti. Az egyetlen öröm az örömben eddig Anthony Hatton volt, de úgy gondolta, bármikor le tudja győzni, akármilyen lóval áll ki a fiú ellene. Eltökélte, hogy a legelső alkalommal bebizonyítja ezt. Meg kell mutatnia neki, hol a helye, és mégis fogja tenni, kerüljön bármibe.

Tizenkettedik fejezet

Másnap reggel hat órakor Annie megérkezett az istállóba. Egy nyugodt, csendes órával akarta kezdeni a napot, hogy megismerkedhessen a lovakkal. Három nagy, a legkorszerűbb létesítményekkel és berendezésekkel felszerelt istállóépület volt. Az egyik a tenyészistálló, a másikban helyezték el a leghíresebb versenylovakat, a harmadikban pedig a többi kiválóságot, köztük olyanokat, amelyek már több versenyt megnyertek, vagy amelyeket már betörték, de még nem indultak versenyen, és lehet, hogy nem is fognak soha, vagy majd csak később, ha már felkészültek rá.

Némelyik lovat a királynő azért tartotta itt, mert szeretett kilovagolni rajta. Világéletében lelkes és tehetséges lovas volt, mint annak idején az anyja is, sőt nemzedékek óta, századokra visszamenőleg a legtöbb rokona. A vérükben volt, mind a német, mind a brit ágon. A királynő legalább annyit tudott a lótenyésztésről, ha nem többet, mint üzlettársa, Lord Hatton, amit a férfi készségesen él is ismert. Alexandra legnagyobb csodálójaként és legközelebbi barátjaként nagyra értékelte a kettőjük kapcsolatát.

Annie szép lassan végigsétált mindhárom istállón, itt-ott megveregetve egyik-másik nyakat, megsimogatva egy orrot, ott, ahol a ló kidugta a fejét a bokszból, hogy megnézze őt. De néha csak megállt, hogy megcsodálja valamelyiket. Mindegyik ló a fajtája legkiválóbbja volt. A versenyistállóban ámulva olvasta az állásokon feltüntetett neveket. A világ leghíresebb versenylovakai közül nem egy ebben az istállóban született. A puszták közelségük olyan érzést keltett a lányban, mintha elektromos áram száguldott volna át rajta. Nemcsak hogy hihetetlenül értékesek voltak, de lélekkel, múlttal és a lehető legkiválóbb vér vonallal rendelkeztek, és szívüket-lelküket beadták, hogy megnyerjék a versenyt, amelyen elindultak.

Annie-nak könnybe lábadt a szeme, amikor némelyik győzelmükre gondolt. Épp az egyik lovat csodálta, amikor lépteket hallott a háta mögött, és megfordult. Lord Hatton volt, aki a nap kezdete előtt élvezte birodalma nyugalma: Imponált neki, hogy itt találja Annie-t. Láta a szemén, mit jelent neki, hogy itt lehet, és meghatódott.

– Olyan gyönyörűek – mondta Annie elfogódottan.

– Valóban. Akad néhány különleges példány ezekben az istállókban. Szerencsés vagyok, hogy az a partnerem, aki. – Annie tudta, hogy a királynőre gondol. – Az apja volt az egyik legkiválóbb lovas, akit ismertem. A legnagyobb versenylovainkat ő szerezte be. Ezt nem lehet megtanulni, ez egyfajta tehetség. A társammal évekig próbáltuk megfejteni néhány döntését. Nem tudok róla, hogy egyszer is hibázott volna. Ugyanezt magamról nem mondhatom el – mondta, és Annie-ra mosolygott. – Ez nem csak a gyorsaságról szól, hanem a szívről, a bátorságról és a kitartásról is. Hinni kell bennük. Érzik, ha valaki hisz bennük, és az ilyen embert ritkán hagyják cserben.

Mintegy illusztrálva a szavait, rámutatott egyes lovakra, amelyeket Annie megcsodált. A lány hálás volt, amiért itt lehet, és mindent meg akart tanulni, amit csak lehetett. A lovakkal kapcsolatos érzései leginkább az ösztönein alapultak, nem mindig azon, amit látni lehet. Jonathan ezt is megtanította neki.

– Szeretni kell őket. Az emberek is ilyenek – mondta a lord bölcsen. Közben elhagyták az utolsó istállót. – Van közöttük olyan, amelyikre különösen szeretne felülni? – kérdezte nagylelkűen. – Kivéve a királynő lovait. Erre nagyon kényes. – A királynő említésére gyengéd mosoly jelent meg az arcán, Annie tiszteletteljes szeretetet látott a szemében. – Jó szeme van a lovakhoz. Volt néhány remek közös választásunk. Kiegyensúlyozzuk egymást. A lovak sok mindent megtaníthatnak az életről. A mostohaapja mondta, hogy zsoké szeretne lenni. Miért? Nehéz mesterség. A legtöbb férfi szerint nem nőknek való. Én nem értek egyet ezzel. Szerintem a nők jobbak lesznek benne, ha lehetővé teszik számukra a professzionális lovaglást. És eljön az az idő, méghozzá nem is sokára, ha komolyan gondolja.

– Komolyan gondolom – felelte Annie. Közben megálltak egy kávéautomatánál, ahol a lord megtöltött egy poharat, és odanyújtotta Annie-nak. – Imádom az izgalmat és a gyorsaságot. – Ivott egy kortyot az erős kávéból. – De amellet az is érdekel, amit tudni kell a meglovagolni kívánt lóról. Szeretem a tervezést és az elméletet is. A kiváló versenylovaknak óriási lelkük van, és talán épp ez vonz a legjobban az egészben. Úgy igyekeznek, és olyan bátrak! És ez nem csak a győzelemről szól, hanem az oda vezető útról is. Minden, ami ezzel kapcsolatos, szabályosan lenyűgöz engem. És nagyon fontos a lovas és a ló együttműködése.

Ez lényeges pont volt, a lord is sokszor megállapította magában. Egyes zsokék számráhaton ülve is megnyernének egy versenyt, míg másokat hiába ültetnének fel a világ legpompásabb versenylovaira, mindig veszítenének.

– Ha így gondolkozik, egyszer még remek zsoké válik önből – jegyezte meg a lord, aki egyre jobban megismerte Annie-t. – A lovak sokkal kevésbé bonyolultak, mint az emberek – tette hozzá, amiről Annie-nak észébe jutott, hogy úgy hallotta, a férfi háromszor nőült. – Van egy új lovunk, kipróbálhatja, ha szeretné. Érdekelne, mit gondol róla. – Elméletben a ló túl nagy volt, Annie számára, de a lord ösztöne azt súgta, hogy a lány szinte bármilyen állattal elbírna. Az apja is ezt mondta, és hogy Annie rajong a kihívásokért. Különleges teremtés volt, és a múltját tekintve maga is afféle sötét ló.

A semmiből érkezett, és ő lett a legnagyobb meglepetés. Minden a származáson, a bátorságon, a vérvonalakon és a kitartáson múlik, és ebben a lányban mindez megvolt. A királynő mondta ezt, amikor felhívta a figyelmét a lányra, és ő fenntartás nélkül megbízott Őfelsége ítéletében.

Elvezette Annie-t ahhoz a lóhoz, amelyiket az imént neki ajánlott. Pompás mén volt, Annie szeme felragyogott, amikor meglátta.

– Nem tudom, nyert-e valaha versenyt nekünk, de érdekes ló. Körülbelül egy hónapja vettük. Még nem ismerem elég jól, hogy bármit is tudjak róla mondani. Még nem bízunk bennünk. Vannak homályos pontok a múltjában, de a vérvonalai mesébe illők. – Annie még így, a bokszban is látta az állásán és a mozgásán, hogy az állat különleges. – Akár most is kiviheti, ha akarja.

Annie megitta a kávéja maradékát, a bögrét betette egy mosogatóba, aztán elment egy nyeregért. Magabiztosan lépett be a lóállásba, és kivezette a mént. Flash volt a neve, Annie nevetségesen kicsinek látszott mellette, de ez egy percig sem tartotta őt vissza. Percek alatt felnyergelte a lovat, azután kivezette egy fellépőhöz, könnyedén fellendült a hátára, és kiléptetett az egyik porondra. Lord Hatton figyelte, mit csinál.

Annie könnyű kézzel fogta a gyeplőt, a lába rövid volt, de erős. A keze mellett a térdével is irányította a lovat, kecses alakja egybeolvadt az állatével. Körbefuttatta a porondon, hogy érezze a mozgását, közben többször irányt változtatott, majd óvatos galoppozásra sarkallta. Úgy tűnt, a ló ugyanúgy élvezte a dolgot, mint ő. Egy pillanatra megtorpant a közelben felhangzó zajra, de lovása nem vesztette el a nyugalmát, és ettől a ló is lehiggadt. Lord Hatton lenyűgözve figyelte őket. Ebben a lányban, noha ő

maga nem tudott róla, megvolt mindaz az ösztön, amit egy lovasban keresett. Teljesen kézben tudta tartani a hatalmas állatot, és a lord már most látta, hogy a ló tökéletesen megbízik a lovasában, ami már fél siker volt.

– Gyönyörű ló – jelentette ki Annie csodálattal.

– Az. De kiszámíthatatlan. Szeszélyes. Mindennek pontosan úgy kell lennie, ahogy ő akarja. A múltkor levetette az egyik legjobb lovasunkat, az sem derült ki, hogy miért. – De Annie-val a nyergében szelíd volt, mint egy bárány. Annie újra végigcsinált vele mindent, Lord Hatton pedig visszament az irodájába. Szerette korán kezdeni a napot, amikor még minden csendes.

Miután a lord elment, Annie még egy órát futtatta Flasht, majd leszállt róla, és visszavezette az istállóba. Ló és lovasa elégedett volt az együtt töltött idővel. Annie lenyergelt, majd visszavitte a bokszba, és csatlakozott a versenystálló előtt gyülekező trénerekhez. Most kapták meg a heti feladataikat, őt az egyik vezető tréner mellé osztották be.

Ebédidőig megállás nélkül dolgoztak. A tucatnyi asszisztens mindegyike rendelkezett valami különleges képességgel, ami az általa ellátott feladathoz kellett.

Anthonyt Annie csak ebéd után látta viszont. A fiú úgy nézett ki, mint aki egy nehéz éjszaka után most kelt ki az ágyból. Neki olyan lovat kellett gyakoroltatnia, amelyik hetekig kínlódott ínhúzódással, ezért meghagyták, hogy kíméletesen bánjon vele. Amikor Annie meglátta őt, amint körbelovagolja a porondot, rögtön megállapította, hogy vaskézzel vezeti a lovat, nincs érzéke hozzá, csak kifogástalan kiképzést kapott. A stílusa is elegáns volt, de nem vált egyé a lóval. Mindazonáltal nem tett rá megjegyzést. A korláthoz ballagott, mire Anthony megállt, hogy pár szót váltson vele.

– Hallom, reggel apám megengedte, hogy felülj Flashre. Ördögi fickó, igaz?

– Velem gentlemanként viselkedett – válaszolta Annie diplomatikusan.

– Ne hidd, hogy mindig ilyen lesz. Engem a múltkor meg akart rúgni, amikor bementem a bokszába, és le akart dobni, amikor a hátára ültem.

– Lehet, hogy nem passzoltok egymáshoz – mosolygott Annie.

– Vacsorázol velem ma este? Van a közelben egy kellemes pub. Itt túlságosan csendesek az esték.

Annie ezt nem bánta, de könnyen el tudta képzelni, hogy Anthony másképp van vele. Nem akart udvariatlan lenni, noha jobban szeretett a szobájában vacsorázni.

– Szívesen – felelte udvariasan, és magában azt gondolta, hogy ez a fiú a nőkkel szemben is olyan érzéketlen, mint a lovakkal.

Visszament a trénerhez, akihez beosztották, s aki egymás után két lóval gyakoroltatta. Annie napjának fénypontja Flash volt. Anthony később megállt mellette azzal, hogy hét órákor érte meg.

A vacsorához Annie hosszúnadrágot és pulóvert vett fel, meglepődött, amikor Anthony a lovaglóruhájában jelent meg.

– Nem bánod, ugye? – kérdezte, amikor beszálltak a tegnap este már látott Ferrariba. Annie-nak nem volt tapasztalata hozzá hasonló férfiakkal, sokkal inkább a lovakkal. Szívügyei sem voltak még soha. Minden idejét az istállóban és körülötte, az apjával töltötte, és bár az egyetemen járt néhány fiúval, de egyikbe sem volt szerelmes. Túl fiatalnak és ostobának tartotta őket, nem tudott sem flörtölni, sem a bolondját járatni velük úgy, mint a többi lány. Egyszerű volt és közvetlen, hiányzott belőle minden mesterkéeltség. Úgy beszélt Anthony-val is, mint egy fiúval az istállóból. Amikor még a kocsmában is azokról a versenylovakról beszélt, amelyeket az istállóban látott, Anthony nevetni kezdett.

– Szoktál a lovakon kívül másra is gondolni? – kérdezte, miután megrendelték a vacsorát, és hozzá egy üveg bort

– Nem sűrűn – vallotta be mosolyogva Annie. – Az iskolában katasztrofális voltam. Az egyetemen alig jártam az előadásokra, végig könyörögtem, hadd mehessek haza. Semmi mást nem akartam, csak a lovakkal foglalkozni, és apámmal együtt, dolgozni. Ehhez nem kell diploma. Egy időben gondolkoztam az állatorvosi egyetemen, de az túl sok évetem vitte volna el. Alapvetően lusta vagyok – vallotta be szerényen.

– Kétlem – nevetett Anthony. – Csak nem vagy elméleti típus. Ahogy én sem. Apám fizikát és pszichológiát tanult Oxfordban. Nem tudom, hogy kötött ki végül egy lóistállóban. Órákig tud Shakespeare-től idézni. Azt mondja, valamikor színész akart lenni. Ő egy reneszánsz ember.

– És te? Te mit szeretsz? – kérdezte Annie. Az volt az érzése, hogy nem a lovakat, noha az apja miatt egész életét lovak között élte. De számára ez nem volt szerelem. Inkább olyasmi, amivel két parti között elütötte az időt.

– A barátaimmal befektettünk egy éjszakai mulatóba. Örült jó buli. Jobban szeretem az embereket, különösen a nőket, mint a lovakat. – Olyan pillantást vetett Annie-ra, amitől el kellett volna olvadnia, de ez nála nem jött be. – Szeretném, ha egyszer, lenne egy saját éttermem. Vagy egy kis

szállodám, talán Dél-Franciaországban. Egy évig éltem Párizsban, fantasztikus élmény volt. Egyszer majd megint szeretnék ott élni.

– Én még nem voltam ott – felelte Annie ártatlanul. Ő még nem volt sehol, ám bár az új életében ez nyilván hamarosan megváltozik. Eddigi élete nagy részét Kentben, a Markham-birtokon és Liverpoolban töltötte, ahol egyetemre járt. – Egyszer majd szeretnék eljutni az Egyesült Államokba. Izgalmas hely lehet. – A nyíltságában volt valami új íz, ami még Anthonyt is megérintette. Annie nagyon fiatal volt, és még az évei számánál is fiatalabbnak látszott. Volt benne egy kis Aliz Csodaországban-jelleg, amit még jobban felerősített a kislányos külseje és a kicsi termete, miközben a tekintete bölcs, öreg lélekről tanúskodott.

A naivitás és a tapasztaltság különös keveréke volt. Más, mint azok a nők, akiket Anthony ismert. Annie-hoz képest mind valahogy eltompultnak és mesterkéltnek tűnt. Maga is meglepődött azon, hogy tetszik neki Annie gyermeki lény. Még sokat kell tapasztalnia, hogy felnőjön, és sok mindent kell látnia a világból.

– Gondolkoztam azon is, hogy elmegyek Ausztráliába versenyezni. És egyszer szeretném látni a Kentucky Derbyt.

– Én voltam ott egyszer apámmal. Az egyik lovunk részt vett a versenyen. De nem ő győzött. Fura hely. Vettünk Kentuckyban egy lovat. New Yorkot jobban szeretem.

Annie számára Amerika maga volt a rejtély, akárcsak Anthony életmódja. Egyszer megemlítette, hogy harmincéves, és ennek megfelelően óriási volt a különbség köztük mind korban, mind élettapasztalatban. Anthony Etonben és Cambridge-ben járt egyetemre, rendkívül sokfelé megfordult a világban, és mindig sok ember vette körül. Semmi közös nem volt bennük.

– Na és mikor fogunk versenyezni? – kérdezte Anthony a vacsora közben. – Olyankor kellene, amikor apám nincs a közelben. Mert ha rajtakap bennünket, az sokba kerül nekünk. A jövő héten Skóciába utazik egy aukcióra. Talán akkor, hacsak nem vagyok épp Londonban. Egy hétvégére Saint Tropez-ba megyek, egyik barátomnak van ott egy jachtja. – Megkérhette volna, hogy Annie menjen vele, végül is elég csinos lány volt, de attól tartott, úgy nézne ki, mint ha a kishúgát hozta volna magával. Ennek a lánynak nem volt semmi erotikus kisugárzása, és Anthony azt is érezte, hogy nem vonzaná a divatos tengerparti városokban és jachtokon

zajló szabados élet. Őt csak a lovak érdeklik, és az álom, hogy egyszer zsoké lehet belőle.

– És a lovak után mi lesz? – faggatta tovább Annie-t. – Házasság, gyerekek? – Olyan lánynak nézett ki. Őt egyelőre sem ez, sem az nem érdekelte.

– Erről még nem gondolkoztam – válaszolta Annie közömbös arccal. – Én most csak a lovakra gondolok.

– Van egy hozzád hasonló lánytestvérem apám második házasságából. Lovakat tenyészt Írországban. Ő és a férje nagyban viszik ott az üzletet. Apám segített beindítani a vállalkozásukat. Hét gyerekük van. Ijesztő belegondolni.

Annie nevetett.

– Nekem két öcsém van. Ikrek. Tizenhat évesek, az örületbe tudnak kergetni. Segítettem apámnak ellátni őket, amióta anyám meghalt... úgy értem, a mostohaanyám. Most egy kicsit zavaros körülöttem a világ. Egész életemben őt hittem az anyámnak, úgy is szerettem, és csak nemrég tudtam meg, hogy nem ő volt az igazi anyám. Az igazi meghalt, amikor születtem, de ő róla nem tudtam, akkor derült ki minden, miután ez az anyám meghalt. Hirtelen Királyi Fenség lettem, és a királynőről kiderült, hogy a nagynéném. Még nem rendeztem el ezt az egészet magamban. Augusztus végén megyek Balmoralba egy hétvégére, hogy találkozzam a család többi tagjával. Úgy érzem magam, mintha két ember lennék, vagy egy ember két különböző világban, a régi életemben és az újban. Pillanatnyilag egyedül a mostohaapám és a lovak jelentik az állandóságot az életemben. Ő John Markham istálló mestere. Lovasberkekben általában ismerik Jonathant.

Annie olyan nyíltan és őszintén beszélt mindenről, annyira hiányzott belőle minden ravaszság, hogy Anthony nem tudta, mit is mondjon. Ezt az egyenes és szókimondó lányt bedobták egy új életbe, ami bárkit megrémített volna. Ő azonban továbbra is önmagát adta. A helyzet őszinteségre kényszerítette a férfit is, ami merőben új és ismeretlen dolog volt számára. Rafináltabb lányokhoz volt szokva, akik mindig akartak tőle valamit. Annie nem akart semmit, és ez üdítő volt.

– Hát, elég furcsa lehet hirtelen királyi hercegnővé válni.

– A királynő és az édesanyja nagyon kedvesek voltak hozzám, amikor náluk voltam. – És a királynő szerezte neki a hön áhított gyakornoki helyet. – Victoria hercegnővel még nem találkoztam.

– Ő izgalmasabb, mint a nővére. Nem ment férjhez, nincsenek gyerekei, volt néhány egzotikus kapcsolata, például Aga kánnal, egy amerikai szenátorral, néhány házasemberrel, akikről a bulvárlapokat kivéve senki sem beszél. Volt egy fiatalkori szerelme, aki meghalt. Azt hiszem, ezután döntött úgy, hogy másképp fog élni. Nagyon szórakoztató nő – árulta el Anthony. – Gyakran látom őt éjszakai mulatókban. Pár éve együtt járt az egyik barátommal. Ő és a nővére ég és föld. Victoria beleváló nő, a királynő számára viszont csak a kötelesség és a munka létezik. Az az érzésem, hogy a korona nagyobb teher, mint gondolná az ember. Uralkodónak lenni biztosan nem valami vidám dolog.

– Jó lenne tudni, hogy anyám milyen volt, amíg itt élt. Olyan fiatalon halt meg!

– Az enyém is – mondta Anthony halkán. Annie most először látta a komoly oldalát.

– Jaj, bocsánat, nem tudtam.

– Nem tudhattad felelte a férfi elnéző pillantással. – Nem voltál itt a botrányok idején. Nyolcéves voltam, amikor anyám elhagyta apámat egy másik férfiért. Nem sokkal utána autóbalesetben haltak meg Dél-Franciaországban. Pár hónap múlva bentlakásos iskolába dugtak, és ezzel véget ért számomra a családi élet. Anyám volt apám harmadik felesége, és többé nem nősült meg. Mindig voltak nők az életében, de egyik sem volt komoly. Valószínűleg közelebb áll a királynőhöz, mint bárki más. Ő apám legjobb barátja. Nem vagyok biztos abban, hogy valaha is túltette magát anyámon. Erről nem beszél. Nagyon rendes apa, bár alighanem jobban szereti a lovait, mint a gyerekeit. Igazi brit, tudod.

Annie ebből jött rá, mekkora szerencséje volt, hogy Jonathan belépett az életébe. Egyedül ezt a melegszívű, csupa szeretet férfit ismerte apjának, és hiába nem voltak vér szerinti rokonok, ezután is úgy akart gondolni rá, mint az apjára.

– Még jó ideig nem nagyon tudom elképzelni magamat megállapodott emberként – folytatta Anthony. – Nem látom magam előtt a példát. Alig emlékszem arra az időre, amikor a szüleim még együtt éltek. Mindig voltak valahol. Apám a lovakkal is csak anyám halála után kezdett foglalkozni, és most tényleg ez az első számú szerelme. Nem hiszem, hogy még egyszer megházasodik.

– Szerintem én sem fogok – mondta Annie elgondolkodva. – A szüleim jó házasságban éltek, szerették egymást, de nekem a házasság bonyolultnak

tűnik. Egy egészen kicsi házban nőttem fel velük és az öcséimmel. Anyám volt a házvezetőnő a birtokon, ahol apám dolgozik. A házasság, úgy tűnik, a legtöbb embernek nem megy. Szerintem nekem sem menne. A lovakkal sokkal könnyebb – tette hozzá, és rámosolygott a férfira.

– Vagy a borral, a nőekkel és a dallal. Nálam ez működik – heccelte Annie-t Anthony. De a lány a csillogó külső, a jó megjelenés és a sárm felszíne alatt érezte: a férfi fél attól, hogy bárkihez közel kerüljön. Talán mert olyan fiatal volt, amikor az anyja elment, vagy mert túlságosan szeretett szórakozni. Ez a fajta élet Annie számára rejtély volt, és nem tartotta különösebben vonzónak. De be kellett látnia: a srác nem volt olyan öntelt, mint amilyennek a megismerkedésükkor gondolta. Kiderült, hogy van egy finomabb, puhább oldala is. Külsőre maga volt a jóképű playboy mintapéldánya. Annie el sem tudta képzelni, hogy ilyen férfival járjon, vagy egyáltalán bárkivel. Egyelőre az érdeklődése, sőt az élete középpontjában az istállók álltak.

Vacsora után Anthony visszavitte a lótelepre, majd együtt léptekbe a vendégházba. A férfi meghívta Annie-t egy vacsora utáni pohár italra a szobájába, amit ő nem tartott jó ötletnek. Annyira már ismerte a világot, hogy óvatosnak kell lenni, ha egy férfi a szobájába invitálja, ahol a könnyű szex érdekében bármikor előkerülhet egy üveg whisky. Még szűz volt, és nem is állt szándékában Anthony kedvéért változtatni ezen.

– Fél hatkor kelek – hozta fel kifogásként. – Megígértem, hogy hatkor megint kiviszem Flasht gyakorolni.

– Te vagy az egyetlen lány az ismerőseim között, aki szívesebben van együtt egy lóval, mint velem – nevetett a férfi. Annie megköszönte a vacsorát, és bement a szobájába.

Kellemes este volt, és a csillogó kellékek, a szép autó, a csinos külső és a kétségtelenül szabados életvitel ellenére valahogy mégis sajnálta Anthonyt. Magányos gyerekkora volt, hiányzott belőle a szerető anya. Ő jobban járt egy házvezetőnő és egy istállószolga lányaként felnőve, akik mindketten szívből szerették. Ebben sohasem kételkedett. Anthony életét üresnek érezte. Elveszett fiú volt egy csillogó világban, ami őt egyáltalán nem vonzotta.

Anthony a szobájába érve töltött magának egy pohár whiskyt, és azon tűnődött, hogy mi lesz ebből a lányból. Olyan volt, mint egy gyerek, és mint egy korty levegő. Ez így kicsit sok volt neki. Az ő világában a nők izgalmasabbak voltak, és könnyű volt megadni nekik azt, amit tőle akartak.

De amit egy ilyen lánynak kell adni, az túlment a lehetőségein, és megrémítette volna.

Annie másnap reggel hat órakor beért az istállóba, és tíz perc múlva már a manézsban volt Flashsel. A ló idegesebb volt, mint előző nap, de a rutinfeladatok végzése és Annie nyugodt hangja lecsillapította. Mire hét órakor Annie visszavezette a bokszba, már újra békés és könnyen kezelhető volt.

Közben Lord Hatton is megjött az irodájába. Annie idejében megjelent a trénerek megbeszélésén, ahol megtudta az aznapi feladatát. Hallotta, amint a többi tréner egymás között arról pusmog, hogy fotósok sora várt rá. Később elmondták neki, hogy Lord Hatton elhajtotta őket. Nem akarta, hogy bárki is zaklassa Annie-t, sem azt, hogy beavatkozzanak az istállóban dolgozók magánéletébe. Ez nagy megkönnyebbülést hozott Annie-nak.

Mire véget ért a délután, öt lóval gyakorolt. A vendégház halljában összefutott Anthony-val, aki elegánsan felöltözve tartott kifelé a házból. Nyilván randevúra vagy valami partira igyekezett.

– Apám Londonba megy holnap. Rendezünk versenyt? – kérdezte izgatottan.

– Nem lesz baj belőle? – kérdezett vissza Annie habozva.

– Lehet, de ha nem mondod meg neki, akkor nem – válaszolta Anthony. A kísértés túl nagy volt mindkettőjük számára. Így aztán megállapodtak, hogy másnap reggel hét órakor találkoznak.

Csábító volt a gondolat, hogy Flashsel menjen ki, de tudta, az állat még nem stabil. Bármilyen versenyre ki tudna állni vele, de annyira nem volt fontos a győzelem, hogy megkockáztassa a sérülést egy kellőképpen még nem kiegyensúlyozott lónál. Úgy döntött hát, hogy a délután gyakorlatoztatott lovak egyikével, egy kipróbált, megbízható és könnyebben kiszámítható lóval vág bele.

Megbeszélték a helyet, ahol találkoznak, és Annie remélte, hogy senki sem fogja meglátni és beárulni őket Lord Hattonnál. Úgy tűnt megéri ennyit kockáztatni, és alig várta a versenyt.

Másnap reggel Flashsel gyakorolt, majd lovat váltott, hogy időben találkozhatson Anthony-val. Izgatottan és örömmel készült a vele való versenyre. Anthony kiváló lovas volt, de az ügyessége inkább jó technikát jelentett, a szenvedély hiányzott belőle. Sok mindent megtanult a lovakról,

és jó mesterei voltak, de a zsigereiben nem „érezte” őket úgy, mint Annie, és nem is szerette őket annyira.

Minden sietség nélkül maguk mögött hagyták a sűrűbben lakott területet, és nem kezdtek el versenyezni, amíg el nem tűntek a többiek szeme elől. Ott aztán Annie szabadjára engedte a lovát, és mindent kihozott belőle, amit csak lehetett. Nem hagyta, hogy Anthony legyőzze, és mivel jól sáfárkodott a ló erejével, könnyedén megnyerte a versenyt. Anthonyn látszott, hogy dühös, de hamar sikerült úrrá lennie a haragján..

– Királyi Fenség, te egy ördögi lovas vagy – mondta mogorván. – Visszavágó holnap?

Annie nevetett. Ez könnyű győzelem volt.

– Apád hol lesz? – Olyanok voltak, mint két rossz gyerek. Annie örült, hogy legyőzte Anthonyt, és szívesen megismételte volna a versenyt. Legalább annyira túljárt az eszén, mint amennyire gyorsabb volt nála.

– Csak holnap éjjel jön haza – felelte Anthony.

– Akkor ezt megbeszéltük. Ugyanott, ugyanakkor. – Azzal visszaindultak az istállóba. Senki nem sejtette, hogy mit csináltak.

Másnap Annie másik lovat választott, egy gyorsabbat és tüzesebbet. Útban az előző napi verseny helyszíné felé Anthony kicsit megtáncoltatta a lovát. Mindkettőjük fején sisak volt, amiből annak aki ismerte egyiküket vagy másikat, nem lett volna túl nehéz rájönnie, hogy valami rosszban sántikálnak, de senki sem látta őket kimenni az istállóból, és ellovagolni.

Annie jól kezdett, ahogyan az előző nap is, és átvágtatták a legelőn, egyenesen a felé a facsoport felé, ameddig tegnap elmentek. Már majdnem elérték, amikor Annie lova megijedt valamitől, amit meglátott. Annie nem vesztette el felette az uralmát, de a ló megbotlott, ő pedig kirepült a nyeregből. Ezt látva Anthony lefékezte a lovát, majd vágóban indult oda, ahol Annie mozdulatlanul feküdt hanyatt a földön. A férfi megragadta Annie lovának a kantárját, egymáshoz pányvázta a két állatot, majd leugrott a nyeregből, és letérdelt a lány mellé.

Annie lélegzett, de halottsápadt volt. Anthony levette róla a sisakot, és megpróbálta eldönteni, most mit tegyen. Már épp kezdett pánikba esni, amikor Annie kinyitotta a szemét, de megszólalni még nem tudott. Fel akart ülni, Anthony azonban nem engedte.

– Maradj nyugton egy percig. Hülye voltam, hogy versenyezni akartam. Meg tudsz mozdulni? – kérdezte, mire Annie óvatosan megmozdította a

karját és a lábát. Amikor már kapott némi levegőt, felmosolygott Anthonyra, és megszólalt.

– Jó volt, amíg le nem estem. Évek óta nem estem le lóról.

– Lehetett volna több eszem. Én vagyok az idősebb. – Levette a félkabátját, és összehajtva Annie feje alá tette. – Nem próbálsz meg felülni? – kérdezte aggódva. Azt látta, hogy a lány nem bénult le, de nehezen mozdul. Nagyot esett.

– Befejezzük a versenyt? – kérdezte Annie, bár csillagokat látott, amikor felült, de aztán kitisztult a látása. Volt egy kis fejfájása, de nem komoly, és nem tört el semmije. Szerencséje volt. Nyaktörő iramban száguldott, de a talaj elég puha volt, hogy tompítsa az esés erejét.

– Te megőrültél. Mit gondolsz, vissza tudsz lovagolni, vagy inkább felülsz mögém? – ajánlotta Anthony, és felsegítette Annie-t a földről. Pehelykönnyű volt.

– Jól vagyok – felelte Annie hősiesen, de a férfi látta, hogy elég bizonytalanul áll a lábán. Fogta a lány karját, amíg szükségét érezte, aztán felsegítette a lóra, s közben figyelte, nem szédül-e meg. Mindenesetre egyelőre maradt szorosan mellette. Tudta, hogy az eséstől csúnya zúzódásai lehetnek, de Annie biztosan ült a nyeregben, és egy szóval sem panaszkodott. Keményebb fából faragták, mint Anthony gondolta volna.

– Átkozottul jó lovas vagy, és nagyon bátor. Egy pillanatig azt hittem, meghaltál – vallotta be, még mindig megrendülten a látványtól, ahogy Annie kirepült a nyeregből, föl a levegőbe, mint egy falevél a szélben.

– Én is azt hittem – vigyorgott rá Annie.

– Kitörhetted volna a nyakadat. Többé nem versenyzek veled. – Túl vakmerőnek tartotta a lányt ahhoz, hogy biztonságban legyen.

– Félsz, hogy legyőzlek. Valószínűleg le is győztelek volna, ha ez a nyavalyás ló nem botlik meg.

– Most nem győztél volna le. Két hosszal előttem jártam.

– Eggyel, és épp beértelek volna. Még nem kapcsoltam teljes sebességre Mercuryvel.

– Ne sírj attól, hogy vesztesre álltál – csúfolódott fülig érő vigyorral Anthony, de közben hálás volt, amiért Annie nem sérült meg. Kész csoda volt. – Biztos csak azért estél le, hogy megsajnáljalak. Ilyenek a női lovasok. És még te akarsz zsoké lenni? Hol, a púderpamacsfutamon? – Egészen hazáig csúfolta, noha végtelenül tisztelte őt. A legbelevalóbb lány volt, akit ismert. – Sokkal erősebb vagy, mint amilyennek kinézel – dicsérte

meg végül, és még ő is elismerte, hogy Annie jobb lovas nála. Mindvégig egygyé vált a lóval, még ha lerepült is róla. Ha Mercury nem botlik meg, a végén Annie győzött volna, és ezt Anthony is tudta. – Egyszer majd megint lovagoljunk ki együtt, de ne versenyezve – javasolta.

– Abban nincs semmi szórakoztató – felelte Annie, és arcára kiült a csalódottság.

– Tulajdonképpen kedvellek, Királyi Fenség – nevetett a férfi. – Nem akarlak megölni. Azt hiszem, a legszuperebb lovas vagy, akit életemben láttam és a legmerészebb lány, akit ismertem. Nem szeretnék holtan látni, ha egyszer megint leesnél a lóról.

– Kösz – felelte Annie mosolyogva. Tényleg nagyot esett, és tudta, hogy estére minden porcikája fájni fog. Már most is fáj, de ezt nem ismerte volna be. Ma azonban nagyobb dolgot nyert, mint tegnap, amikor legyőzte a férfit. Barátok lettek. És ebben az új világban szüksége volt egy barátira. Ez a srác más volt, mint azok, akiket a korábbi életében ismert. Bonyolultabb, elkényeztetettebb, és meglepő módon érdekesebb. Most jobban kedvelte, mint amikor megismerte.

Egymásra mosolyogtak. A maradék utat lépésben tették meg, és amikor lesegítette a nyeregből, Anthony látta, hogy Annie egy pillanatra összerándul. De szó nélkül ment be az istállóba, és maga nyergelte le a lovát.

– Jó volt az edzés? – kérdezte az egyik tréner, amikor elrakták a nyergeket.

– Nem volt rossz – felelte Annie, és rámosolygott. Anthony nézte, ahogy kimegy az istállóból. Lóháton ördögi volt, de ez is tetszett benne. Úgy, ahogy volt, tetszett, jobban, mint évek óta bármelyik lány, akivel találkozott. Lehet, hogy egyszer még zsoké lesz belőle. A bátorsága és a szíve megvolt hozzá. És átkozottul jól tudott lovagolni.

Az apja is így gondolta. Voltak tervei vele kapcsolatban, de még nem mondta el neki. Előbb Őfelségével akart beszélni. Aztán majd kiderül.

Tizenharmadik fejezet

Annie beleszokott a királynő istállójában végzett munkájába, és észre sem vette, hogy közben elrepült az augusztus. Lord Hatton figyelte, és gyakran kért jelentést a tréneraitól. A jelentések megerősítették, amit ő mindjárt az elején látott: Annie ritka tehetség, aki természetes érzékkel és szenvedéllyel bánik a lovakkal, és rendelkezik egyfajta hatodik érzékkel, ami még a felmenőiben és az új rokonaiban sem volt meg.

A királynő örömmel hallgatta a lord beszámolóit. Az eddig felfedezetlen hercegnő lelkiismeretes, szorgalmas és szerény lány volt, akit mindenki kedvelt. A státusza miatt nem igényelt különleges bánásmódot, és fáradhatatlanul végezte a rábízott munkákat.

A munkatársai közül senkivel sem került szorosabb barátságba, de mindenkivel udvarias és tisztelettudó volt, ahogy korábban a Markham-birtokon is. Királyi hercegnő mivoltában még inkább kötelességének érezte, hogy felelősen és diszkrét távolságtartással viseltessék a munkatársaival szemben. Úgy érezte, tartozik a királynőnek azzal, hogy kifogástalanul viselkedjen. Az istállóban egyedül Anthony-val barátkozott, és hetente többször is felhívta Jonathant, csak úgy, beszélgetni.

Lord Hatton tudomására jutott, hogy Annie nem jár sehova esténként, legfeljebb egyszer-kétszer a fiával. Úgy tűnt, egynémely új rokonától eltérően nem szeret kirúgni a hámból, és Lord Hatton azt is tudta, hogy Anthony-val, aki nagy bánatára az éjszaka császára volt, nem jut majd messzire. A fia harmincéves korára többszörös botrányhősnek számított, és különösen azok a férjes asszonyok vonzották, akik az övéhez hasonló megbotrántoztató életet éltek. Anthony kedvelte a feltűnő megjelenésű nőket, és fittyet hányt az előkelő társaság életét meghatározó szabályokra.

Ezzel szemben a lovak között rettenthetetlen bátorságról tanúskodó Anne Louise hercegnő visszafogottan és kissé félénken mozgott a világban. Óvatos, lassú léptekkel haladt előre, tisztelettel közelítve új, de eddig jórészt ismeretlen szerepéhez. Annie jól bírta a kritikát, amit Anthony Hattonról nem lehetett elmondani. A lord úgy gondolta, ha másként nem, Annie jó lesz neki akár barátként is, ahogy rajta is sokat szelídített az

Alexandra királynővel való barátsága. Ők ketten jóféle ellentétei voltak egymásnak.

A királynő elégedett volt mindazzal, amit öreg barátjától és másoktól hallott, akik találkoztak a hercegnővel. Nehéz volt elhinni, hogy olyan egyszerű környezetben nevelkedett, lényegében szolgák között, de mostohaapja köztudottan jellemes és erkölcsös ember volt. A királyi család kevesebbre becsülte Jonathan elhunyt feleségét azok után, amit tett. A családban mindenkit ámulatba ejtett, hogy Anne Louise hercegnő ilyen hosszú ideig rejtve maradt a világ előtt.

Annie izgatottan és idegesen várta a közelgő hétvégét a skóciai Balmoral-kastélyban, ahol találkozik a család többi tagjával. A királynő szándékosan lassította a befogadását, hogy időt adjon neki az alkalmazkodásra új életéhez, és hogy ne terhelje túl. Az anyakirálynét is rávette, hogy várjon türelemmel, és ő meg is értette ezt. Nem Charlotte tért vissza a halálból. Annie számára ebben a környezetben minden és mindenki teljesen új volt.

Balmoralról az a hír járta, hogy a királynő otthonai közül a legkellemesebb, ahol nyaranta tökéletesen kikapcsolódhat, élvezheti a családi piknikeket és kerti sütögetéseket, a horgászatokat. Ezért is találta ezt a helyet a legalkalmasabbnak arra, hogy bemutassa Annie-t a családnak. Annie gyakran beszélt erről Jonathannak, izgult, hogy milyen lesz a megismerkedés, és azon aggódott, hogyan kellene viselkednie. A származása révén ugyan közéjük tartozott, mégis idegen volt a családban. Eddig mindenki nagyon kedves volt hozzá, különösen az anyakirályné, a nagyanyja, és persze maga az uralkodó, aki úgy bánt vele, mint bármilyen fiatal lánnyal. Valahányszor összetalálkoztak az istállóban, Őfelsége kötetlenül elcsevegett vele.

Amikor csak az ideje engedte, a királynő ellátogatott az istállóba, hogy megbeszéljék a közelmúltbeli és jövőbeli vásárlásokat, hogy a mének közül melyik csődötöket használták tenyészmén-szolgáltatásra, mely ügyletek voltak jövedelmezők számukra, és milyen versenyeket rendeznek a közeljövőben. Az egész egyfajta folyamatos és jól működő vállalkozás volt, a királynőnek komoly üzleti érdeke fűződött hozzá, noha a pletykák szerint a férje nem osztozott ebben a szenvedélyében, és csak kényszerből jelent meg a nagy versenyeken.

Soha nem kísérte el a királynőt az istállóba, de Balmoralba el akart menni Annie bemutatására. Annie még nem találkozott vele, sem a

nénjével, Victoriával, aki útban Dél-Franciaországba vagy onnan visszafelé szintén elidőz majd velük Skóciában.

Annie szorgosan gyűjtötte Balmoralról az információkat Anthonytól, mivel ő és az apja gyakori látogatók voltak ott. Anthony nem tagadta, hogy őt sokkal jobban izgatta a saját utazása Saint Tropez-ba. Sok szerencsét kívánt Annie-nak, amikor a vonattal elindult Skóciába. Jonathan azt tanácsolta, hogy ne izguljon, csak legyen önmaga, amivel Annie nem sok mindent tudott kezdeni. Még abban sem volt biztos, hogy milyen ruhákat vigyen magával, és nem volt a közelében nő, akitől megkérdezhetne volna. Anthony mindössze azt tanácsolta, hogy vigyen néhány szép ruhát, és azzal rendben lesz.

– De milyen „szépet”? – nyaggatta a férfit, amikor az elutazása előtt pár nappal együtt vacsoráztak a közeli pubban. – Elegánsat? Vagy nyári ruhát? Vagy nappalra sortot és felsőt? – Jóformán soha nem járt vásárolni, Lucy nélkül nem ment üzletbe, és mostanáig nem volt szüksége szép ruhákra. Most erőt vett magán, és végigjárta a közeli ruhaüzleteket, ahol vett pár egyszerű alapidarabot, amiket jónak gondolt. Amikor megmutatta Anthony-nak, a férfi jóváhagyta őket, de nem állta meg, hogy hozzá ne tegye:

– Miért nem hordasz szexis cuccokat? – Annie-nak nagyon jó alakja volt, amit sohasem hangsúlyozott az öltözködésével. – Végére is lány vagy. – Még nem találkozott hozzá hasonló nővel, akiből ennyire hiányzott a hiúság.

– Eddig egyetlen ruhám volt, amiben karácsonykor elmentem a templomba. Csak lovaglóruhára van szükségem, abban meg nem mehetek vacsorázni – felelte Annie még mindig a gardróbja miatt idegeskedve, pedig már vett néhány új darabot.

– Ebben a dologban persze Lucy sem jelentett nagy segítséget. Ő megszokta, hogy a házvezetőnői fekete ruháját viseli, a szabadnapjain pedig otthoni ruhában és papucsban ült a tévé előtt, valamelyik kedvenc műsorát nézve. Annie-nak még mindig hiányzott a maga feltétel nélküli szeretetével, és Jonathan elmondta, hogy neki és a fiúknak is rettenetesen hiányzik. Még egy év sem múlt el, amióta elment, és máris annyi minden megváltozott. Mindannyiuk, de különösen Annie életében.

Már kapott apanázst, amit a kabinet jóváhagyott. Havonta utalták egy számlára a rendkívül nagyvonalúan megállapított összeget, mivel azonban a királynő istállójában lakott, és sohasem voltak különösebb igényei, nem

kellett költenie. Most, amikor Balmoralba készülve becsomagolta kevéske holmiját, sóhajtva gondolt arra, hogy bár lett volna ideje gyakrabban járni az üzleteket.

Az elutazása reggelén még látta Anthonyt, amint rohant, hogy elérje a Nizzába menő repülőgépet. Alig várta, hogy ott legyen az általa csak francia feliratokkal ellátott Szodomának és Gomorrának nevezett Saint Tropez-ban a barátja jachtján.

– Sok szerencsét! – kiáltott oda Annie-nak a válla fölött, lefelé száguldva a lépcsőn. Néhány perc múlva Annie is elindult, Lord Hatton vitette ki a vasútállomásra, ahol felszállt a vonatra egyetlen ütött-kopott bőröndjével, s közben újra árvának érezte magát, nem pedig királyi hercegnőnek.

Annie többszöri átszállással nyolc órát utazott a skóciai Aberdeenshire-ig, mindvégig gyönyörű tájakon. A kastély hamisítatlan vidéki környezetben épült, ezért is szerette annyira a királynő és az anyakirályné. Ő már a nyár legnagyobb részét itt töltötte, jelenleg a norfolki Sandringhamben tartózkodott a barátaival, de augusztusban csatlakozni kívánt a fiatalokhoz. Annie tudta, hogy a család rendszerint ott tölti a karácsonyt, csak nyaralni járnak Balmoralba.

Balmoral a királynő kedvenc kastélya volt. Viktória és Albert 1848-ban bérelték ki, és annyira megszerették, hogy újabb négy évre meghosszabbították a bérleti szerződést, míg végül 1852-ben Albert herceg megvette ajándékba Viktória királynőnek. Építettek egy teljesen új kastélyt, és az lett a kedvenc nyári otthonuk. A többi időt a fő rezidenciájukon, a Windsor-kastélyban töltötték, és ott időztek a legszívesebben kilenc gyermekükkel, amíg csak fel nem nőttek. Az idő egy részében a Buckingham-palotában éltek, de Viktória uralkodása idején a monarchia fő székhelye Windsor volt.

Balmoral a Dee folyó partján, Crathie falu közelében épült. A királynő magántitkára ment ki Annie elé az állomásra, és alaposan meglepődött, hogy mindössze egy kis táskával jött, elvette tőle, és berakta a királynő Rollsába, amivel a kastélyig tartó rövid utat megtették.

– Kellemes útja volt Királyi Fenségednek? – kérdezte Sir Malcolm kedvesen. Örült a viszontlátásnak, Annie pedig megkönnyebbült, hogy lát egy ismerősarcot.

– Gyönyörű volt a táj. – A vonaton evett is, mivel hozott magával hideg ebédet, amit az istálló kiváló szakácsa készített számára.

– Nyolc órákor lesz a vacsora – tájékoztatta a titkár. – A család hét órákor gyűlik össze a fogadószobában.

Annie megrémült.

– Ünneplőruhában kell megjelenni?!

– Balmoralban soha. Őfelsége szereti, ha itt minden fesztelenül zajlik. Egy egyszerű ruha is megteszi. Holnap délben pikniket terveznek, holnapután pedig grillezést a kertben. Őfelsége gyerekei szeretik a szabadban sütést. Tavaly nyáron jártak egy amerikai ranchon és a királynő is élvezte a hússütést a szabadban – mesélte mosolyogva.

Percek múlva megérkeztek a kastélyhoz, amely inkább hatalmas kúriának látszott, és sokkal kevésbé volt ijesztő, mint a Buckingham-palota vagy a többi királyi rezidencia, mint például Windsor, amely igazi palota volt, és a világ egyik legrégebbi, ma is használt kastélya. A hatalmas építmény méltó riválisa a franciaországi Versailles-nak. Balmoral sokkal emberibb léptékű volt.

Az autóból kiszállva egy falka corgi fogadta őket, majd kisvártatva megjelent a királynő, hogy üdvözlje és bevezesse a házba. Megölelte Annie-t, aki sötétkék szoknyájában, ami sajnos kicsit összegyűrődött a hosszú utazás alatt, fehér blúzában, könnyű blézerben és szandálban úgy nézett ki, mint egy diáklány, ahogy követte nagynénjét a házba.

Egy lángvörös hajú nő ült a zongoránál, és a körülötte összegyűlt fiatalók hallgatták a játékát. Annie nyomban felismerte Ő Királyi Fensége Victoria hercegnőt, a másik nagynénjét, aki széles mosollyal integetett neki a zongorától. Három csinos fiú pillantott az új érkező felé, és énekelte tovább egy amerikai musical egyik dalát, kívülről fújva a szövegét. Annie közelebb óvakodott hozzájuk, a királynő pedig kiment a kutyákkal.

A főgondnok elvette Annie csomagját a titkártól, aki a királyné után sietett, hogy a távozása előtt pár szót váltson vele.

Néhány perc múlva vége lett a dalnak, Victoria hercegnő felállt, megkerülte a zongorát, egészen közelről alaposan megnézte az unokahúgát, és szemmel láthatóan mélyen meghatódott. Annie annyira hasonlított az anyjára, hogy Victoria könnyes szemmel ölelte magához.

– Végre! Egy hónapra elutaztam Indiába, amikor találkoztál anyámmal és a nővéremmel. Úgy éreztem magam, mint akit becsaptak, amiért eddig nem sikerült összejönnöm veled. Tudsz énekelni? Mi itt nagyon sokat énekelünk – hadarta egy szuszra, mire a fiúk nevetni kezdtek. – Nekem egy csöpp hangom sincs, de ez nem tart vissza az énekléstől – közölte nevetve.

De nagyon szépen zongorázott, és nem is énekelt rosszul. Gyakran produkálta magát a partikon. – Én vagyok a rossz nénéd – folytatta csillogó szemmel. – A királynő a jó nénéd. Ők meg itt az unokatestvéreid, drágám.

Bemutatta a királynő három fiát, akik tizennyolc, tizenhét és tizennégy évesek voltak, korban nagyjából olyan korúak, mint a három hercegnő volt a háború idején. A jóképű hercegek, George, Albert és William, a németekre jellemző szőkeségüket apjuktól, Edward hercegtől örökölték, aki percekben belül szintén megjelent, hogy üdvözölje Annie-t. Az Alexandrával való házasságkötéskor lemondott német állampolgárságáról, és német nemesi címét britre cserélte.

Mindnyájan kivonultak a teraszra, majd fél óra múlva Victoria hercegnő felajánlotta Annie-nak, hogy felvezeti a szobájába.

– Nagyon bátor lány vagy, amiért eljöttél, hogy megismerkedj egyszerre mindannyiunkkal. Hallom, hogy milyen remekül tudsz lovagolni. Anyád is nagyszerű lovas volt, sőt vakmerő, azt hiszem. Olyasmi alkat volt, mint te, és lovon ülve nem ismert félelmet. Apánk mindig aggódott, hogy lovaglás közben egyszer kitöri a nyakát – emlékezett vissza szomorú mosollyal. – Bánatomra én voltam az undok testvér, mindig szidtam őt valamiért. Azt hiszem, féltékeny voltam rá. Milyen ostobának látom most az akkori viselkedésemet! Nagyon örülök, hogy itt vagy.

Nem mondta, de megfordult a fejében, hogy Annie-től most kaphat egy második esélyt, és mostantól majd jobban csinálja a dolgokat, kárpótolva őt, amiért olyan undok volt Charlotte-hoz fiatalukban. – Tudod, pontosan úgy nézel ki, mint ő – mondta halkán. Felértek a lépcső tetejére, ahonnan bevezette Annie-t egy sárga szaténnal, virágos selyemmel és antik bútorokkal berendezett gyönyörű szobába. – Ez a kedvenc vendégszobám – mondta, miközben Annie elakadó lélegzettel nézett körül. Soha életében nem látott ilyen csodaszép hálószobát. Az egyik falon Viktória királynő fiatalkori portréja függött, és itt volt a baldachinos ágy is.

– Ez volt a királynő kedvenc háza – mesélte Victoria a képre mutatva. – Az eredeti házat Albert herceg vette neki ajándékba, azután épített egy újat. Nagyon romantikus pár voltak, örülten szerették egymást. Gondolom, az a sok gyerek is tanúsítja ezt – tette hozzá nevetve.

Könnyed csevegő volt, és nagyon szórakoztató, ahogy Anthony is utalt rá. Sokkal komolytalanabbnak tűnt, mint a nővére, pedig csak egy év korkülönbség volt köztük. Victoria hercegnőn nem látszott, hogy negyvenkét éves. Nagyon is fiatalnak nézett ki fehér vászonpantallójában,

hófehér ingblúzában és ezüstsandáljában. A királynőn világoskék vászonszoknya és felső volt a hagyományos kétsoros gyönggyel, amit mindennap viselt, akárhol volt is.

– Amiatt ne aggódj, hogy mit vegyél fel a vacsorához. Itt nem törődünk ilyesmivel. Itt minden nagyon hétköznapi módon megy – mondta még.

– Tulajdonképpen nem tudtam, mit hozzak magammal – felelte Annie halkán, nagyon meg volt illetődve e mellett a káprázatosan vonzó külsejű nő mellett, aki láthatóan remekül érezte magát a bőrében, tele étellel és energiával.

Victoriát valósággal sokkolta, hogy Annie mennyire hasonlít a néhai anyjára, akinek már-már a tükörképe volt, de igyekezett palástolni a megdöbbenését. Mintha tört döftek volna a szívébe, amikor meglátta. Mintha a húga, Charlotte tért volna vissza hozzájuk e félénk, csinos fiatal lány képében. Már értette, miért szerette meg őt úgyszólván első látásra az anyakirályné és Alexandra. Annie végtelenül szerény, bájos és nyílt volt, hiányzott belőle minden mesterkéltesség vagy színlelés. A viselkedése, de még a mozgása is Charlotte-éra emlékeztetett.

– Ne engedd, hogy túlságosan kifáraszunk – mondta még, mielőtt kiment volna a szobából. – Sokan vagyunk, de nem akarunk bántani, és az unokafivéridek nagyszerű fiúk. Holnap mindnyájan horgászni megyünk. És lovagolhatsz is, ha akarsz. Alexandra tart itt néhány nagyon jó lovat. Remélem, jól fogod érezni magadat, drágám. – Mosolyogva kiment a szobából, és becsukta maga után az ajtót.

Annie végignyúlt a hatalmas ágyon, és körülnézett. Minden olyan gyönyörű, és mindenki olyan kedves volt. Még most sem értette, ez az egész csoda hogyan történt meg vele. Szerette volna, ha Jonathan itt lenne, és ő is látná mindezt. Ha letelik a hétvége, első dolga lesz mindent elmesélni neki.

Vacsora előtt megfürdött a régimódi fürdőszoba hatalmas kádjában. Sima fekete szoknyát és fehér selyemblúzt vett fel, az egyiket a kevés holmiból, amit ő maga vett. Fiatalsága és szépsége bőven pótolta a divat terén mutatkozó hiányosságait, és amikor ebben az összeállításban és vadonatúj fekete magas sarkú cipőjében megjelent, a királynő kedvtelve nézett végig rajta.

Pár perc múlva Victoria is lejött a Rómában vásárolt új Pucci-ruhájában, amit a királynő túl harsánynak és túl rövidnek talált. A török mintás ruha élénk türkiz, sárga, mellbevágó pink és fekete színekben pompázott, és

hozáillő cipő egészítette ki. Victoria szívesen mutogatta híresen formás lábát, noha a királynő ezt is helytelenítette. Annie mellette illedelmes diáklánynak nézett ki, el is határozta nyomban, hogy mivel most már van pénze, vesz pár ruhát a jövőbeli családi alkalmakra. A többiek mind divatosan öltözöttek voltak, neki meg jóformán nem volt mit felvennie.

Olyan ruhát persze nem mert volna viselni, mint amilyen Victoriáé volt, pedig jópofán nézett ki, ahogy teljesen rásimult a tökéletes alakjára, és nagyon jól illett lángvörös, kibontva hordott hajához, amitől még fiatalabbnak látszott. Annie simán el tudta képzelni, hogy viszonya van Anthony egyik harmincéves barátjával, végtére is ő sem nézett ki sokkal idősebbnek.

A királynő a vacsoránál maga mellé ültette, és mialatt ettek, végig lovakról diskuráltak, ami mindkettőjük kedvenc témája volt, és Annie feloldódott tőle. Ezen kívül nem sok mindenhez tudott hozzászólni, de a lovakról órákon át képes lett volna beszélni. A királynő meghívta, hogy másnap reggel a tervezett horgászexpedíció előtt lovagoljon ki vele, amit Annie örömmel elfogadott. Vacsora után újra összegyűltek a zongora körül, és sorra elénekelték a kedvenc dalaikat. Annie némelyiknek ismerte a szövegét, ezeket együtt énekelte a többiekkel. Vidám este volt, ami után mindannyian korán lefeküdtek.

Úgy beszéltek meg, hogy hétkor találkoznak az istállóknál, de Annie már öt órakor fent volt, és nézte, hogyan kel fel a nap a dombok mögött. Pontosan érkezett az istállókhöz. A királynő már ott volt, és ki is választott egy lovat, amiről úgy gondolta, hogy Annie-nak tetszeni fog. Ő hozta el a nyárra Balmoralba a nagyon élénk, mozgékony állatot, hogy lássa, mennyire fogja megkedvelni. Victoria már megjegyezte, hogy a ló túl ideges, nehéz lesz irányítani, és a maga részéről inkább az idősebb kancák közül részesített előnyben egyet. Ő korántsem volt olyan lóbolond, mint a nővére, jóllehet kiválóan lovagolt, mint mindannyian. De Victoria nem élvezte úgy a kihívást, mint a királynő értesülése szerint Annie.

Annie könnyedén felült a nyeregbe, és hamar megnyugtatta a nagy állatot. Mire néhány perc múlva kiértek az istállóból, már jól kézben tartotta. A dombok felé tartó ösvényen indultak el, majd egy patak következett, amelyen Annie játszi könnyedséggel ugratott át.

- Jársz vadászni? – kérdezte a királynő, mire Annie megrázta a fejét.
- Még nem voltam, de szeretnék.

– Rendezünk neked egyet a télen. Élvezni fogod. Lord Hatton szerint az az álmod, hogy profi zsoké legyél. A közeljövőben valóra válhat. A végtelenségig nem zárhatják ki a nőket.

– Reménykedem benne, ma'am. Nem tartom igazságosnak, hogy csak amatőr versenyeken indulhatunk, és azok többnyire nem túl jók. Mindent megadnék, hogy elindulhassak egy igazi versenyen – felelte Annie.

– Szerintem egyszer erre is sor kerül. De veszélyes sport. Légy nagyon óvatos, drágám. Lord Hatton azt mondja, vakmerő lovas vagy. Ez nem mindig okos dolog. Soha ne felejtsd el, hogy a lovak nagy, erős állatok, és nem mindig tudjuk úgy irányítani őket, ahogy hisszük. Nekik is van beleszólásuk a dologba.

Annie mosolyogva hallgatta. Ő is így gondolta.

– Én tisztelem a lovakat, amiken lovagolok. – Ismerte a veszélyeseket, de még jobban szerette őket, mint a többi. Lord Hatton észrevette ezt, és jelentette a királynőnek, hozzátéve, hogy ez teszi majd Annie-t kiváló zsokévá, ha egyszer megkapja az esélyt.

Egy óra lovaglás után visszakanyarodtak az istállókhöz. Mielőtt felmentek volna a házba, a királynő megmutatta Annie-nak a shetlandi pónikat, amiket ő tenyésztett. Nagyon büszke volt rájuk. Ezután csatlakoztak a többiekhez, akik már a reggelizőasztalnál ültek. Reggeli után az egész társaság horgászni ment, csak a királynő maradt otthon, hogy megnézze a hivatalos leveleit és a diplomáciai postáját, ezek itt is utolérték.

Annie két halat fogott, mindkettőnél sikítózott örömeiben. A horogról már a legidősebb unokafivére, George vette le őket. A nála négy évvel fiatalabb herceg nagyon komoly és jól nevelt fiatalember volt. Ő öröklí majd anyja után a trónt, ami azt jelentette, hogy egyszer majd király lesz, és ez többnyire kijózanítóan hatott a sorban következőre.

Albert herceg egy évvel fiatalabb volt, és mindig valami rosszban sántikált. Egy óvatlan pillanatban ruhástól beugrott a tóba, aztán a többiek méltatlankodásától kísérvé csuromvizesen visszamászott a csónakba. Ott lerázta magáról a vizet a többiekre, mint egy kutya – de szerencsére meleg volt. A tizennégy éves etoni diák, William herceg, nagyon szorgalmas és félénk gyereknek, a két bátyjánál jóval zárkózottabbnak látszott. Szelídsége meghatotta Annie-t, vele hosszasan is elbeszélgetett.

Ebédidőben megették, amit a szakácsok piknikkosarakba pakoltak. Pincérek hozták utánuk egy furgonban az összecsukszó asztalokat, amelyeket megterítve felszolgálták az ennívalót. Minden könnyedén,

fesztelenül és vidáman zajlott, másnap pedig a fiúk kívánságára megrendezték az amerikai stílusú kerti grillpartit. Volt hot dog, hamburger, sütöttek kukoricát, desszertnek pedig almás pitét és fagylaltot ettek.

– Jövő nyáron egy vadnyugati stílusú ranchon akarok dolgozni – jelentette ki az ebédnél Albert herceg. Ezt mindenki tréfának gondolta. Nemrég szóba, hozta az anyjának, hogy átiratkozna egy amerikai egyetemre, de a királynő még nem egyezett bele, Albert azonban tántoríthatatlan volt. Lenyűgözte minden, ami amerikai. Részletesen elmesélte Annie-nak a rodeót, amire elment, amikor Wyomingban vakációztak. – Úgy hallom, elég vakmerő lovas vagy – mondta elismeréssel Annie-nak, aki meglepetten elmosolyodott.

– Ezt meg hol hallottad?

– Anyám mondta. És hogy profi zsoké leszel, ha majd nőknek is megengedik.

– Szeretnék – vallotta be Annie. – De kétlem, hogy ez itt valaha is bekövetkezik. Talán majd Amerikában. Ők nyitottabbak az új dolgokra.

– Mindenre – erősítette meg Albert herceg. – Majd ott szeretnék élni. Csak nehogy a bátyámnak eszébe jusson lemondani a trónról. Én cowboy akarok lenni, nem király. – Annie-t ez a megjegyzés ráébresztette, milyen komoly aggodalmat kelt mindnyájukban, hogy valamelyiküknek egyszer majd trónra kell lépnie. Habár ő eléggé messze állt a sorban ahhoz, hogy ez gondot okozzon neki, Alexandra királynő fiaira, elsősorban a két idősebbre azonban súlyos teherként nehezedett az utódlás kérdése. Annak idején a királynő apja is vonakodott elfogadni a koronát, amikor a bátyja lemondott. Vagyis ez korántsem példa nélküli.

A hétvége hamar elrepült. A többiek még maradtak pár napig, csak Victoria hercegnő utazott másnap Londonba, a királynő viszont engedélyezett magának még egy hetet. Biztatta Annie-t, hogy jöjjön el újra, most, hogy már ismeri a családtagokat, leszámítva a távoli unokatestvéreket, akik szerteszét éltek Európában, egyesek közülük uralkodóként.

– Igazi Windsor vagy – mondta búcsúzóul a távozó Annie-nak. Sorra megölelték őt, és azzal köszöntek el, hogy remélik, hamarosan újra találkoznak. Annie-ra még egy hónap munka várt a királynő istállóiban. George és Albert herceg megígérte, hogy meglátogatják, mielőtt visszamennek az egyetemre, William herceg pedig elkezdte az új félévét Etonben.

A királynő kitért arra is, hogy Annie hol fog lakni, miután letelik a gyakornoki ideje az istállóban. A Kensington-palotában voltak beköltözhető lakások, ha az kedvére való lenne. Annie korábban úgy tervezte, hogy visszamegy Jonathanhoz, és segít az ikrek körüli teendőkben. A királynő javaslatára azt felelte, hogy szeretne gondolkodni rajta. Eddig ez a lehetőség eszébe sem jutott, és kellemesen meglepődött.

Visszafelé a vonaton sokkal kényelmesebb volt, mint Skóciába jövet. Sikert szűkös ruhatára minden darabját alaposan kihasználnia. Nagyon imponált neki Victoria hercegnő divatos megjelenése, és hogy mindent olyan vidáman és stílusosan csinál. Ahol csak megjelent, feldobta a hangulatot, de az is igaz, hogy a királynőtől eltérően neki kevés feladata volt, nem lévén sem férje, sem gyerekei.

Nagyon melegen és kedvesen fogadta legújabb rokonát, és az egész hétvége alatt ellátta apró tanácsokkal. A nyilvánosság előtt könnyelmű, bulizós nő hírében állt, de Annie látta, hogy intelligens, és sokkal kevésbé felületes, mint amilyennek mutatja magát. Egyszerűen ezt a stílust vette fel, miután nem ment férjhez. Tréfásan úgy emlegette magát, mint a család vénkisasszonyát, de Annie egyáltalán nem ilyennek látta. Valójában elbűvölő, gyönyörű nő volt.

A királynő ugyanakkor sokkal vidámabb és könnyedebb volt, mint amilyen a nyilvánosság előtt szokott lenni: Szerető feleségként és anyaként élvezte az időt, amit a családjával tölthetett Balmoralban. Sajnálta, hogy lassan véget ér a nyár. Annie számára ez a hétvége nagyon sikeres volt, kicsit megismerte mindannyiukat, és őszintén megszerette az új családját.

Anthonyt csak a következő nap estéjén látta, amikor a férfi egy nap késéssel megérkezett Dél-Franciaországból. Kissé megviseltnek látszott, de azt mondta, hogy nagyszerűen érezte magát. A barátja jachtján lakott, a Club 55-ben ebédelt, táncolt valamennyi diszkóban, mindenféle nemzetiségű nőket csípett fel, amit persze nem mondott el Annie-nak, de ő magától is sejtette. Amikor a balmorali hétvégéjéről érdeklődött, Annie azt felelte, hogy fantasztikus volt. Anthony mosolygott a lelkesedésén.

– Ez inkább a te világod, mint az enyém – jegyezte meg. – Apám is szeret ott lenni. Én halálosan untam mindig. Az én ízlésemnek túl vidékies és családias. Victoria hercegnő énekelt?

– Minden este – felelte Annie mosolyogva. – És volt kerti grillezés is.

Anthony nem számolt be Annie-nak arról, hogy mi mindent csinált Saint Tropez-ban, de családi grillparti tinédzser fiúkkal súlyosbítva nagy

megkönnyebbülésére nem szerepelt a programjaik között. Annie-nak azonban tetszett. Ő élete egészen más szakaszában volt, mint Anthony, akit a családi jellegű hétvégék nem hoztak lázba, még a királyi családdal sem. Anthony izgalmasabb szórakozásokat kedvelt, és nem tudta elképzelni, hogy valaha is jól érezné magát abban a másik életben. És tudta, hogy Victoria hercegnő sokkal inkább rá hasonlít. Annie ártatlan lelkesedését azonban aranyosnak találta.

Mire Anthony megérkezett, Annie már ismét a lovak körül serénykedett. Az egynapos késés miatt apja haragudott a fiára, de Anthony ezt már megszokta, és a fejmosás nem volt különösebb hatással rá. Ilyenkor apja mindig a felelősségről beszélt neki, ami a fia legkevésbé kedvelt szava volt.

Annie hét közben alig látta Anthonyt, a következő hét végén pedig hazautazott Kentbe, az ikrek születésnapjára. Megígérte, hogy ott lesz, nem fogja kihagyni. Ez a hétvége nagyon más volt, mint az előző. Egy olasz étteremben vacsoráztak, utána bowlingoztak, és Markhamék megengedték, hogy használják a medencét, mivel ők nem voltak otthon. Annie órákat töltött benne a két öccsével. Születésnap ajándékkul az egyiknek fényképezőgépet, a másiknak hifitornyot adott. Boldog volt, hogy velük és az apjával tölthette a hétvégét.

Már két családja volt, egy királyi, és ez a másik, akik között felnőtt egy nagy birtok alkalmazottainak lányaként. A két élet teljesen más volt, ő mégis otthon érezte magát mindkettőben. Meglepően jól alkalmazkodott az újhoz, mint a királynő unokahúga és Anglia jövő királyának unokatestvére. Egyszerre volt az a hétköznapi lány, amilyenné sok éven át nevelték, valamint születése révén királyi hercegnő. A fiúk bowlingozás közben cukkolták is miatta, és megkérdezték, hogy van-e a királynőnek saját bowlingpályája a Buckingham-palotában. Annie azt felelte, hogy nincs, Jonathan pedig nevetett.

– Ha én király lennék, volna saját bowlingpályám, játékgépem, zenegépem, saját mozitermem és egy Aston Martinom – sorolta Blake, miközben maga elé képzelte mindezt.

– Miért éppen Aston Martin? – mosolygott rá a nővére, és eszébe jutott Anthony Hatton Ferrarija, amit ő menőbbnek tartott.

Öccse lesújtón nézett rá, amiért még ezt sem tudja.

– James Bond Aston Martinnal jár – felelte fölényes pillantással, amin Annie-nak megint nevetnie kellett

– Hát persze! Milyen ostoba vagyok! – Azzal pusztit nyomott a fiú arcára, és elment, hogy pattogatott kukoricát vegyen mindnyájuknak. Elképzelte Blake-et mint királyt a saját mozitermével, zenegépével, játékgépével és bowlingpályájával. Kíváncsi lett volna, vajon új unokatestvére, George listáján is szerepelnek-e ezek. Inkább Albertén, vagy talán Williamén. Volt valami univerzális a tinédzser fiúkban, ami nagyon jópofa volt, még akkor is, ha majd egyszer, felnőve, király lesz belőlük.

Tizennegyedik fejezet

A szeptember gyorsan eltelt Annie számára. Szerette a munkáját a királynő istállóiban, de a szakmai gyakorlat csak két hónapig tartott. Sajnálta, hogy hamarosan véget ér. Anthony rövidebb időt töltött az istállóban, ő már szeptember közepén végzett. Egy PR-cégnél kezdett dolgozni Londonban, amit Annie érdekesnek talált. Anthony elmondása szerint főleg partikat és különleges eseményeket szervez fontos emberek számára, és a kapcsolatai révén úgazdag gyárosokat kell bevezetnie a társaságba, segítve őket abban, hogy bekerüljenek a jobb körökbe. Nem hangzott valami komoly munkának, inkább szórakoztatónak, és a partikra gondolva éppen neki való állás lehetett.

– Sokat fizetnek az efféle szolgáltatásért – magyarázta Anthony, amikor az elutazása előtti estén együtt vacsoráztak a kedvenc pubjukban. Annie az elmúlt másfél hónapban még a vártnál is jobban élvezte a barátságukat. A férfi komolyabb gondolkodású volt, mint amilyennek mutatta magát, habár sohasem helyezte a lécet túl magasra a maga számára, és mindig a szórakozást tartotta a legfontosabbnak. Ezek szerint megtalálta azt a munkát, amelyik megfelelt ennek a kíváncsúnak, és még fizetést is kapott érte. Anthony számára ez volt minden lehetséges foglalkozások legjobbika. – És veled mi újság? Mit tervezel csinálni, miután két hét múlva elmész innen? – kérdezte.

– Egy hónapra elutazom Ausztráliába. Alig várom, hogy lássam – felelte Annie ártatlanul, mire a férfi gyanakodva nézett rá. Most először hallotta ezt tőle.

– Miért nem hiszek neked? Mit forgatsz a fejedben? Biztos, hogy valami köze van *á* lovakhoz. Amatőr versenyek? – nézett a lányra fülig érő szájjal, mire. ő is elnevette magát.

– Túl jól ismersz. Ne szólj róla apádnak. Nem helyeselné. Szerinte és a királynő szerint az Ausztráliában rendezett amatőr lóversenyekkel nem érdemes foglalkozni. De hasznos tapasztalatot jelent majd, ha egyszer változtatnak az itteni szabályokon. Indulhatnék a Newmarket Town Plate-en, de nincs hozzá lovam, úgyhogy elmegyek Ausztráliába.

– És utána?

– Nem tudom. Egy időre hazamehetnék az apámhoz, hogy segítsék az istállóban. Fájlalja a térdét, és jól jönne neki a segítség.

– Mi lenne, ha vennél magadnak egy szép ruhát, és eljönnél Londonba? Elvinnélek néhány általam szervezett partira. Királyi Fenségként tennélek fel a listára, és lenyűgözhetnéd a faragatlan ügyfeleimet azzal, hogy milyen fontos embereket ismerek.

– Ez nem igazán az én stílusom. Kicsit kínosnak tűnik nekem – szabadkozott Annie.

– Nem az. Tulajdonképpen nagyon rendes emberek, nekem meg jól jönne még néhány királyi személy a listámon. Victoria minden partira eljön. De aztán hosszú szünet. Szükségem lenne még egy Királyi Fenségre. A mindenségit, megveszem én neked azt a ruhát! Valami ütőset, ami nem sokat fed, és szexi leszel benne! – ugratta, Annie pedig nevetett.

– Úgy néznék ki, mint egy tízéves, aki elszökött a kuplerájából – mondta. – Miért ne mehetnék a lovaglóruhámban?

– Lehetőleg lóháton. Ha unod magad, bármikor elszegődhetsz egy cirkuszhoz.

– Kösz – felelte Annie affektálva.

– Csak ne tedd tönkre magadat azokon a másodosztályú amatőr versenyeken Ausztráliában. Légy óvatos, Annie. Tudom, hogy nem leszel az, és aggódni fogok érted.

– Dehogy fogsz! – nevetett Annie. – Túlságosan el leszel foglalva a partik szervezésével, eszedbe sem fogok jutni.

– Ez nem igaz – felelte Anthony elkomolyodva. – Sokat gondolok rád. És igenis aggódom érted. Szükséged lenne valakire, aki vigyáz rád.

– Nincs szükségem pátyolgatásra – vágta rá az állát felszegve Annie. – Keményebb vagyok, mint amilyennek látszom.

– És sebezhetőbb és naivabb, mint gondolod. Nem szeretném, ha valaki kihasználna. – Szerette volna védelmezni Annie-t, és ez az érzés új volt számára.

– Rendben leszek – nyugtatta meg a lány. Anthony emlékezett rá, mennyire megrémült, amikor a második versenyük közben Annie leesett a lóról, és ő azt hitte, hogy meghalt. Többé nem is versenyeztek. Most olyan volt, mintha a húga lenne. Annie nem ismerte azt a világot, amelybe bedobták, sem ezeket az embereket, akik számtalan módon kihasználhatják őt. Anthony viszont jól ismerte.

– Csak légy óvatos – intette.

Aznap este vacsora után most először Anthony szobájába mentek. De Annie tudta, hogy nincs mitől félnie. Anthony igazából nem volt rámenős, csak a nők rohantak utána, ők kelten pedig jó barátokká váltak.

Anthony töltött neki egy kis pohár gint, Annie megitta, és elfintorodott. A férfi malátawhiskyt ivott tisztán, majd egy darabig még beszélgettek, aztán Annie felállt, hogy indul.

– Ma kaptunk egy új lovat. Holnap gyakorolni fogok vele, csak hogy legyen róla valami benyomásom. Hiányozni fog nekem ez a hely.

– Fel kellett volna venniük téged. Jobb vagy, mint bármelyik trénerük. – Anthony az ajtóhoz kísérte, ahol Annie mosolyogva felnézett rá. Ahogy ott állt előtte az ajtóban, és a tekintetük találkozott, a férfi meghatóan kicsinek látta, és most először nagyon szerette volna megcsókolni. De nem merte. Egy hosszúra nyúlt, kínos perc következett, mialatt Annie nézte a férfit, és ő is érzett valamit. Arra gondolt, hogy a gin lehet az oka, a férfi azonban tudta, hogy nem erről van szó. De a legkevésbé egy királyi hercegnő hiányzott neki, és hogy az életét a királynő, a Korona és a kabinet irányítsa, akiktől engedélyt kellene kérnie minden lépéséhez, ha valaha komolyra fordulna a dolog kettejük között. Ennél rosszabbat, ennél szigorúbb korlátozást el sem tudott képzelni.

Élvezte, hogy szabad ember. Lehajolt, és gyengéden, sokkal több érzéssel, mint ahogyan Annie számított rá, és amennyire Anthony ki akarta mutatni, arcon csókolta. Borzasztóan szerette volna magához ölelni, de ellenállt a vágynak, Annie pedig egy intés után beszaladt a szobájába, és bezárta az ajtaját.

– Nem! – mondta magának hangosan Anthony, miközben ő is bezárta a szobája ajtaját. – Soha! Ne nevettesd ki magad. Ő még gyerek. – De Annie nem gyerek, hanem nő volt, még hozzá átkozottul elbűvölő, varázslatos nő. Töltött magának még egy pohár whisky, aztán végigfeküdt az ágyán, és elaludt. Másnap reggel hat órakor arra ébredt, hogy Annie pontosan a menetrend szerint elindul az istállóba. De addigra már észhez tért, a pillanat elmúlt.

Anthony még aznap délelőtt Londonba hajtott, hogy elkezdje az új munkáját. Két héttel később Annie már csomagolt, amikor két meglepetés is érte. Az egyik Lord Hattontól, a másik a királynőtől.

Lord Hatton segédtréneri állást ajánlott neki a királynő istállóiban, amit ő ujjongó örömmel fogadott. A lord megkérdezte, mi volt a terve eredetileg,

mire Annie elmondta, hogy néhány hétig utazgatni szeretne. Lord Hatton csak azt kérte, utána jöjjön vissza, hogy elkezdhesse a munkát, és költözzön be a trénerek szállására. Ő éppúgy örült, mint Annie, amikor a lány elfogadta az állást, és hozzátette még, hogy a királynő is örülni fog.

A másik meglepetésről a királynő titkárától jött levél tudósította, miszerint Őfelsége elsőként Ő Királyi Fenséget szeretné tájékoztatni, hogy Mr. Jonathan Bakert lovaggá kívánja ütni. A királynő saját belátása szerint adományozhatott címeket egyes alattvalóinak, ha azt helyénvalónak találta.

A levélben az állt, hogy Jonathan Baker kiérdemelte az elismerést, amiért felelősnek érezte magát, hogy Ő Királyi Fensége Anne Louise hercegnőt visszajuttassa királyi családjához, és ezért semmit nem kért cserébe, pusztán becsületből tette, amit tett. Köszönete és elismerése jeléül a királynő október végén lovaggá kívánja ütni, és a Sir Jonathan Baker címet adományozza neki.

Annie ettől még nagyobb izgalomba jött, és alig várta, hogy este, amikor megérkezik Kentbe, elmondhassa a hírt az apjának. Pár napot együtt akart tölteni vele és a fiúkkal, mielőtt három hétre Ausztráliába repül, kideríteni, van-e esélye arra, hogy részt vegyen akár beugróként valamelyik lóversenyen, ami nők számára is engedélyezett. Már régóta szeretett volna eljutni oda, hogy kipróbálja magát.

Megvárta a vacsora végét, mielőtt elmondta volna a nagy hírt. A fiúk rögtön fel akartak ugrani az asztaltól, de Annie megkérte őket, hogy várjanak még. Jonathan csak nézett rá kikerekedett szemmel, amikor meghallotta, hogy lovaggá fogják ütni.

– *Sir Jonathan? Tréfálsz?* – Annie átadta neki a királynő titkárától kapott levelet. – De hiszen nem csináltam semmit! – tiltakozott az apja. – Amikor először próbáltam valahogy elérni a királynőt, attól féltem, hogy börtönbe fognak zárni – mosolyodott el.

– Mindent elköveztél, papa, hogy elérd őt, és végül sikerült is. Ebből semmi sem történt volna meg, ha csendben maradsz, vagy elveszíted a bátorságodat. Most, hála neked, két családom van, és hercegnő vagyok. – Az istállóiban végzett munkájáról is mesélt neki. Csodálatos dolog történt mindkettőjükkel. Annie a munkájáért fizetést fog kapni, és egyelőre nem kell lakást bérelnie Londonban.

– Mi dolgod van Ausztráliában? – kérdezte Jonathan aggódva.

– Csak körülnézek – felelte a lánya, de ő nem hitt neki.

– Ne csinálj semmi butaságot.

– Nem fogok. És idejében visszajövök az ünnepi ceremóniára. – Az ikreknek rettentően imponált az apjuk.

Amikor Jonathan másnap elújságolta a dolgot John Markhamnak, ő előléptetéssel és fizetésemeléssel válaszolt rá. Mivel már amúgy is istállómaster volt, kitalált egy hangzatos új címet neki, és az emelés is ennek megfelelő volt. Jonathan megígérte, hogy őt is meghívja a ceremóniára.

Mialatt Annie otthon volt, megtudta, hogy Annabelle Markhamnak új titkárnője van, és Jonathan randevúztatni kezdett vele. Az ikrek szerint nagyon helyes és csinos nő. Annie örült a dolognak. Jonathan megérdemelte. Mint kiderült, Jonathan a nőt is el akarja hozni a lovaggá ütési szertartására. Soha nem hitte volna, hogy ilyesmi megtörténhet vele, valahányszor eszébe jutott, könnyes lett a szeme. Lovaggá fogják ütni!

Annie egy hétig volt otthon, utána elrepült Sydney-be. Végül csak két hétig maradt, mert csalódott az amatőr versenyekben. Rosszul szervezetteknek és szakszerűtleneknek ítélte őket. Két versenyre tudott benevezni, és egyik alkalommal sem volt megelégedve a lovával. A nők kemények és nyers modorúak voltak, a szervezők pedig faragatlanul viselkedtek vele. Nem ezt várta, és bár az országot érdekesnek találta, örömmel repült haza.

Boldogan tért vissza Angliába, és este már Anthonyval vacsorázott. A férfi a következő hét végére szervezte az egyik első eseményét, és szeretne volna, ha Annie is ott lenne. A parti arról szólt, hogy egy közismert amerikaiat bevezessen a brit társasági körökbe. E célból a hétvégére kibérelt egy mesés házat Mayfairben.

– Kicsit olyan érzés ez nekem, mintha stricinek álltam volna – vallotta be Annie-nak. – Ezek a fickók nőket akarnak, leginkább tisztességes nőknek látszó kurvákat. A drognál húztam meg a határt, de elvárják tőlem, hogy tegyek meg értük mindent. És nagy hatalom van a kezükben. Nem lehet nekik nemet mondani. Eljössz? – kérdezte reménykedve.

– Senkinek nem fogok imponálni, Anthony. És nincs mit felvennem.

– Menj el a Harrodsba, vagy Hardy Amieshez, Victoria nénéd ott vásárol. Szükségem van rád a csapatomban – mondta már-már könyörögve.

– Benne vagyok a csapatodban, de miért kell ottlennem?

– Hogy imponálj nekik.

– Victoria ott lesz?

- Velencébe megy valami bálba. Nekem *rád* van szükségem.
- Jól van, jól van – mondta Annie mogorván. – Milyen ruha kell?
- Szexi, feszes, mély dekoltázzsal – vágta rá Anthony:
- Az nem én vagyok.
- Jól van. Csak annyira legyen szexi, amelyet még be tudsz vállalni.
- Na, most már én is kurvának érzem magam – morogta Annie.
- Akkor már ketten vagyunk. Én vagyok a kerítő.

Annie másnap elment a Harrodsba, és vett egy vállpánt nélküli, sima fekete bársonyruhát és egy igazinak látszó, de hamis gyémánt nyakláncot, egy fekete szatén túsarkú cipőt és egy estélyi táskát. A parti estéjén formás tarkókontyba fésülte szőke haját, kicsit kifestette magát, s ezek után meglepően királyi jelenségként érkezett meg a mayfairi házba. Anthony nyomban félrevonta, és egy fiókból kiemelt egy bőrrel bevont dobozt. Kinyitotta, kivett belőle egy gyönyörű kis antik tiarát, feltette Annie fejére, és gyönyörködve nézte.,

– A Garrard'stól kölcsönöztem. Viktória királynőé volt. Na, most tényleg hercegnőnek nézel ki – mondta elégedetten. Annie is meglepődött, amikor megnézte magát a tükörben.

– Ez gyönyörű.

– Nem tarthatod meg, de elmondhatod, hogy az ükanyádé volt. – Tökéletesen alakította a PR-os szerepét, és Annie egész este lenyűgözve figyelte, ahogy dolgozik. A parti zökkenőmentesen zajlott, a megbízó el volt ragadtatva. A sajtó is megjelent, őt is lefotózták a házigazdával, egy texasi olajmágnással, aki a közelmúltban egy vagyont fektetett be az angliai repülőbizniszbe, és nagy hűhót akart az esemény körül csapni. Találkozni szeretett volna a királynővel, de Anthony közölte vele, hogy erre nincs lehetőség, így be kellett érnie Ő Királyi Fensége Anne Louise hercegnővel, aki mindjárt a királynő után következett, és megfelelő vigaszdíj volt a texasi üzletember számára. Meg is hívta őt, hogy látogassa meg Texasban.

Annie gyönyörű, ízig-vérig hercegnő volt aznap este, amit Anthony azzal köszönt meg neki a búcsúzkodásnál, hogy kétoldalt arcon csókolta, miközben visszavette a tiarát.

– Jó munkát végeztél – mondta Annie elismerően. – Kiváló strici vagy.

– Te meg kiváló hercegné, Királyi Fenség – viszonzta a bókot Anthony, aki örült, hogy barátok maradtak. Annie ugyanígy volt vele. – Megtartalak a listámon. Egyébként meg tetszik a ruhád:

– Csak száz fontomba került. Lovagolni nem tudok benne, úgyhogy nem akartam örültséget csinálni – nevetett Annie.

A kliens ekkor integetett neki, mire Anthony odasietett, Annie pedig elment. Meglepetésére jól érezte magát. És Anthony nagyon jól nézett ki fekete szmokingban. Ragyogó este volt, és szívesen viselte a tiarát, igazi hercegnőnek érezte magát benne. A másnapi lapokban megjelent egy kép róla és Anthonyról. És amikor Victoria visszatért Velencéből és meglátta a fotót, rögtön felhívta őt.

– Légy óvatos, drágám – figyelmeztette. – Anthony Hatton elbűvölő fiú, de nagy nőfaló. Nehogy beleszeress! – Victoria nagyvilági nő volt, ismerte a férfiakat.

– Nem fogok. Csak barátok vagyunk. Szüksége volt egy hercegnőre, hogy imponáljon az ügyfelének – felelte Annie.

– Úristen, mindnyájunkat prostituálni fog, ha hagyjuk – nevetett Victoria. – Sajnálom, hogy nem lehettem ott, de egy nagyon élvezetes bálban voltam Velencében. Egyszer el kell jönnöd velem. Az olaszok rém szexik és jóképűek. Nincs egy vasuk sem, de elbűvölők. Ott mindenki herceg. Isteni volt a parti. Egyébként a fotón Anthony-val nagyon csinos voltál. Csak elfogott az aggodalom, amikor megláttam.

– Az apja az új főnököm. Most kínált meg egy segédtréneri állással az istállóban.

– Nagyszerű. – Pár percig még beszélgettek, aztán letették a telefont. Annie-t tulajdonképpen nem lepte meg Victoria telefonja. Tudta, hogy Anthony Londonban playboy hírében áll, ugyanakkor ártalmatlan fickónak tartotta, és kettőjük között nem volt romantikus színezetű kapcsolat, csak barátság. A férfi vörös rózsákat küldött neki, így köszönve meg, hogy segítségére volt a partin.

Ezután a mostohaapja tiszteletére rendezendő ceremóniára fordította minden figyelmét. A királynő maga végezte a Buckingham-palota egy kis fogadószobájában. Nagyon hivatalos esemény volt, Őfelsége egy szablyával megérintette Jonathan mindkét vállát, és ezzel a Brit Birodalom lovagjává nyilvánította, akinek mostantól Sir Jonathan Baker a neve.

E szavak hallatán Jonathan arcán könnyek gördültek le. A büszkeségtől Annie is elsírta magát. A fiúk az esemény tiszteletére megkapták életük első öltönyét, és Jonathan is nagyon illendően festett új öltönyében. Az édesanyját, aki szintén eljött az ünnepi eseményre, majd szétvetette a büszkeség, az pedig külön öröm volt számára, hogy Annie-t is látja. Lucyra

gondolt, aki el lett volna ragadtatva a lovaggá avatási szertartástól. Ott volt a Markham házaspár és Jonathan barátnője, akin látszott, hogy fűlig szerelmes a férjébe. Jelen volt több tisztviselő, valamint a királyi kamarás és a királynő magántitkára is.

Az ünnepség végén pezsgőt hordtak körbe, majd Jonathan meghívta a családját és a Markham házaspárt a Rolesba, London legpatinásabb éttermébe vacsorázni. Annie kérésére Anthony megszervezte, hogy vacsora után átmenjenek az Annabel'sbe táncolni. Tökéletesen sikerült este volt.

Annie elgondolkodott azon, hogy rövid idő alatt mennyire megváltozott az élete. A mostohaapja lovagi címet kapott, ő pedig királyi hercegnő lett. Az Annabel's főpincérei és vezetője hajlongtak előtte, ő pedig Jonathannal táncolt, akit tánc közben Sir Jonathannak hívott, apja pedig Királyi Fenségnek szólította... de címek ide vagy oda, Annie tudta, hogy mindig is az ő kislánya marad, és az egészben ez volt a legjobb.

Tizenötödik fejezet

Október végén Annie visszatért Kentből a királynő istállóiba, hogy megkezdje a munkát segédtrénerként. Élvezte az időt, amit együtt töltött Jonathannal és a fiúkkal. Majdnem olyan volt, mint a régi időkben, csak Lucy nem volt velük. Annie-nak még most is hiányzott.

Trénerként több felelőssége volt, mint gyakornok korában, és felváltva kellett mindhárom istállóban dolgoznia. Nagyon sokat tanult a tenyésztési programról, amit aztán megosztott Jonathannal, amikor meglátogatta őket. Lenyűgözte az, ahogy kiválasztották az egymáshoz illő lovakat, ami legalább annyira művészet volt, mint amennyire tudomány. Lord Hatton szinte minden választást megbeszélte a királynővel. Annie szerette a munkáját, noha minden idejét igénybe vette, mellette semmi mást nem tudott csinálni. De nem bánta.

Novemberben meghívást kapott a királynőtől, hogy töltsen velük a karácsonyt Sandringhamben. Tisztában volt vele, hogy amennyiben elfogadja a meghívást, nem lehet együtt az ünnepek idején Jonathannal és az ikrekkel. Jonathan azonban megértette a helyzetet, és úgy gondolta, az idén a királyi családjával kellene ünnepelnie. Annie sajnálta, hogy most nem lehet velük Kentben, de vonzotta is a közös karácsony lehetősége a királyi nagynénikkel, nagybátyjával, unokatestvéreivel és a nagymamájával.

Nem tudta, ki lesz még ott, de az volt a benyomása, hogy az ünnepet szűk családi körben tervezik megtartani. És ezúttal csakugyan vásárolnia kell valami ruhát. Az egyetlen szép ruhája az volt, amit Anthony partiján viselt. Sajnálta, hogy nem kaphatta meg a tiarát, amivel olyan tökéletes lett a megjelenése, hogy ha csak rágondolt, mosolyognia kellett.

Sandringham Norfolkban volt, jóval közelebb Londonhoz, mint a Balmoral-kastély, és a királyi család rendszerint ott töltötte a karácsonyt. Annie végül rászánta magát a ruhavásárlásra: vett néhány feketét és sötétkéket, szentestére pedig egy sötétvörös bársonyt. A szabadnapján elment, és mindenkinek vett valami ajándékot. Jonathannak egy antik bőrkötéses könyvsorozatot, az ikreknek flippergépet karácsony napján reggeli kiszállítással. Később, amikor telefonon érdeklődött Jonathantól,

megtudta, hogy a fiúk kitörő örömmel fogadták az ajándékot, és rögtön meghívták a barátait, hogy együtt játsszanak velük.

Jonathan édesanyjának, a másik nagymamájának egy szép, meleg télikabátot küldött: Amióta a királyi istállókban dolgozott, nagyon ritkán látta őt, de valahányszor ideje engedte, levelet írt neki. Most már volt pénze, hogy szép ajándékokat vegyen mindnyájuknak, csak azt sajnálta, hogy az ünnepek alatt nem találkoznak. Tudta, hogy megértik, most két családja van, és ez új kötelességeket ró rá. Ez lesz az első királyi karácsonya.

Sandringhambe érkezésekor rögtön elvezették egy gyönyörű hálószobába, ahová inasok hordták be a csomagjait és a bőröndjeit. Épp mutogatta nekik, hogy mit hova tegyenek le, amikor meglátott egy ismerős arcot a szobája ajtaja előtt. Anthony Hatton állt ott mosolyogva. Az apja is itt volt, és Annie-nak csak most jutott eszébe, hogy Hattonék minden évben együtt karácsonyoznak a királynő családjával.

Zavarba jött, mert Anthonynak nem hozott semmit. Mielőtt eljött az istállóból, Lord Hattont meg ajándékozta egy üveg Dom Perignon pezsgővel. Most őszintén meglepődött, hogy itt látja Anthonyt. Az olajmágnásnak rendezett parti óta nem találkoztak. Mindketten el voltak foglalva az új munkáikkal.

– Reméltem, hogy itt talállak – mosolygott Annie-ra a férfi és a szobán átvágva odament hozzá, hogy csókkal üdvözölje. – Fel akartalak hívni, de az életem kész örület. A PR-cég, ahol dolgozom, beindult. Hetente kellett partit rendeznem egy egész listára való VIP-klienssel. És veled mi van? Apám halálra dolgoztat?

– Igen, és nagyon szeretem – mosolygott vissza a férfira Annie.

– Jól viseled magad?

– Természetesen! – Ugyan nem tudta pontosan, Anthony mit ért ezen, de nem volt ideje rosszkodni. Ő észrevette, de nem tette szóvá, hogy Annie hirtelen felnőttebbnek és tapasztaltabbnak látszott, mint amikor megismerte. Piros gyapjúszövet kosztüm volt rajta, a divatnak megfelelően rövid szoknyával, amit ajándékvásárlás közben szerzett be a Harrodsból. Úgy gondolta, jól jön majd Sandringhamben. Anthony megcsodálta Annie lábát a rövid szoknyában. Eddig észre sem vette a lovaglónadrágban vagy a hosszú estélyiben.

– A szobám a folyosóról nyílik, ha szükséged lenne valamire – mondta még, aztán elment, hogy utánanézzon a csomagjainak.

A karácsony Sandringhamben szertartásosabb volt, mint a nyári családi összejövetel Balmoralban. Itt nem rendeztek piknikeket, sem kerti grillezést, és a királynő titkára külön felhívta Annie-t, hogy elmondja: a vacsorán estélyi ruha az előírt viselet. Annie épp ezért ment el vásárolni, úgyhogy fel volt készülve. Három földig érő ruhát vett, és elhozta a vállpánt nélküli fekete bársonyt. Beszerzett egy skót szoknyát is, itt volt a rajta lévő piros kosztüm, még egy fekete bársonykosztüm, és karácsony napjára egy francia tervező fehér gyapjúruhája. Már egy teljes ruhatára volt, és ehhez jöttek még a szoknyák és pulóverek, amiket Kentből hozott magával legutóbb.

Amikor lement a vacsora előtti koktélozásra, Victoria hercegnőn egy nagyon elegáns, márkás francia fekete koktélruha volt, a királynőn pedig hosszú, fekete bársony estélyi ruha a megszokott gyöngysorral, gyémánt fülbevalóval és egy nagyon szép tiarával.

A vacsoránál Anthony mellé ültették, aki rögtön odahajolt, és a fülébe súgta: .

– El kellett volna hoznom a tiarát, amit a partin viseltél. Gondoltam is, hogy neked adom karácsonyra, csak otthon felejtettem. – Annie mosolyogva hallgatta, és arra gondolt, hogy mennyire tetszett neki az a fejdísz. – Nagyon jól állt neked. Állandóan tiarát kellene hordanod.

Vacsora közben Annie elmesélte, milyen szép volt apja lovaggá avatási szertartása, és hogy ez milyen sokat jelentett neki. Anthony meghatottan hallgatta a beszámolóját. Csodálta a lányt, amiért dacára annak, hogy mi minden történt vele nagyon rövid idő alatt, a dicsőség nem szállt a fejébe, sikerült megmaradnia annak, aki volt.

– És nálad mi újság? Szereted még a munkádat? – kérdezte.

– Rengeteg munka van vele, és némelyik ügyfél olyan bunkó, hogy falra lehet mászni tőle, de vannak nagyon jófejek is. Főleg az amerikaiak. Van bennük valami kedves gyerekesség. Mindnyájan találkozni szeretnének a királynővel, azt hiszik, azt nem lehet kihagyni. Nem nagyon értik, hogyan működik az egész, a protokoll és az összes többi. Be kéne szereznünk egy helyettest, olyat, aki hasonlít a királynőre, úgysem vennék észre a különbséget. – Annie nevetett. Jó volt Anthony mellett ülni, mindig mesélt valami érdekeset, és mindig megnevettette. – Hát te? Hogy érzed magad? Téged is kikészített már a protokoll és az egyéb formaságok? Tudom, hogy Victoria torkig van velük.

– Én nem vagyok a királynő testvére – emlékeztette Anthony-t Annie. – Én csak az unokahúga vagyok. Senkit sem izgat, hogy mit csinálok. A radar alatt vagyok, és ez így jó nekem.

– Egészen addig, amíg el nem követsz valami ballépést. Akkor aztán neked esnek. Például ha olyannal kezdesz járni, akivel nem kéne, vagy olyanokat mondasz, amiket nem kéne. – Ez Victoria specialitása volt. Ő mindig olyan férfikkal randizott, akiket a nővére és a kabinet nem tartott megfelelőnek, vagy túl szókimondó, esetleg kritikus volt a kormánnyal, a miniszterelnökkel vagy a nővérével kapcsolatban.

– Én nem csinálok semmi olyat, ami ellenükre lehetne – felelte Annie könnyedén.

– Ami késik, nem múlik – biztosította Anthony. – És akkor fizetni fogsz! – Ezért nem randizott soha Victoriával, sem más királyi személlyel. Azt nem bánta volna, hogy Victoria idősebb nála, és a nőt sem zavarta az ilyesmi. De a szerelmi ügyeit inkább közemberek lányaival, társaságbeli hölgyekkel, a társaságba frissen bevezetett lánykával, modellekkel és kezdő sztárocskákkal bonyolította le, ami szintén szóbeszéd tárgya volt, és ami miatt playboy hírében állt, ahogy erre Victoria figyelmeztette is Annie-t. De őt nem fenyegette az a veszély, hogy áldozatul esik Anthony sármjának. Túl jól ismerte, ennek ellenére bátyjaként kedvelte őt.

Az első estén, szenteste Albert unokatestvére ült a másik oldalán az asztalnál, ő a főiskoláról meg egy franciaországi sítúráról beszélt, amit karácsony utánra tervezett. Annie a sajtóban már látta, hogy egy nagyon szép lánnyal, egy herceg lányával jár, de a lány nem volt jelem Senki sem hozta el a barátját, barátnőjét a királynő otthonába karácsonykor, még a saját fiai sem. Az alkalmat szigorúan családinak tekintették, csak Hattonék jelenhettek meg rajta. Lord Hatton a királynő egyik oldalán, a legidősebb fiú, a trón várományosa a másik oldalán ült.

Alexandra mélyen belemerült egy megvásárolni kívánt lóról Lord Hattonnal folytatott beszélgetésbe. A magánéletében a lovak adták a legfőbb beszédtemáját. A férje a sógornője, Victoria mellett kapott helyet, aki szokása szerint többször is megneveztette őt a tiszteletre nem sokat adó sztorijaival. Victoria a legjobbat hozta ki a királynő férjéből. A férfiak szinte kivétel nélkül mind szerették Victoriát.

A hölgyek a vacsora végeztével elhagyták az asztalt, és a szalonban várták a hozzájuk csatlakozó férfiakat, hogy kávé és brandy mellett szójátékot játsszanak, amit többféle kártyajáték szokott követni. Éjfélkor

aztán mindenki felment a szobájába. Az ajándékcsere majd másnap, a nagy ebédlőben felszolgált pazar ebéd előtt kerül sor. Minden évben ezt a hagyományt követték.

Amikor Annie az este végén belépett a szobájába, ott már vígan égett a tűz a kandallóban. A barátságos, meleg szobában egy karosszékbe telepedve felidézte a nagyon kellemes este mozzanatait. Egyszer csak kopogtak az ajtón. Amikor odament és kinyitotta, meglepetésére Anthony állt ott, kezében egy üveg pezsgővel és két pohárral.

– Egy korty pezsgő lefekvés előtt?

Annie nem volt fáradt, beengedte hát Anthonyt, aki a lábát kinyújtva leült vele szemben a kandalló elé, megtöltötte a két poharat, és az egyiket odanyújtotta Annie-nak.

– Örülök, hogy itt vagy – mondta, s látszott rajta, hogy el van lazulva. – Nekem ez egy kicsit komoly, és kicsit formális. De karácsonykor egyedül lenni otthon elég lehangoló lenne, úgyhogy hagytam magam rábeszélni apámtól. És hogy őszinte legyek, reménykedtem, hogy itt leszel. Nem voltam benne biztos, nem mentél-e haza Kentbe.

– Úgy gondoltam, az idén itt a helyem.

– Légy óvatos. A királyi élet olyan háló, amelyből nincs szabadulás.

– Baljóslatúan hangzik – felelte Annie, és ivott egy kortyot a pezsgőből.

– Nem annyira baljós, mint inkább alattomos. Egy idő után semmi sem hasonlítható hozzá, és csapdába ejt. Mint Victoriát. Biztos vagyok benne, hogy van legalább tucatnyi hely, ahol szívesebben lenne. Mégis itt van.

– Itthon van itt – felelte Annie.

– Ha nem vigyáz, a végén még vénlány marad. A férfiak félnek a vénkisasszonyoktól, és ő sem marad örökké fiatal és gyönyörű. Már negyvenkét éves, és nem hiszem, hogy bármelyik férfi, akivel szerették egymást, vállalta volna ezt az életet.

– Miért nem? – lepődött meg Annie, Anthony közben megitta a pezsgőjét, és töltött magának egy újabb pohárral. Annie figyelte, nem szállt-e a fejébe az alkohol, de nem látta rajta.

– Azért, kedvesem, mert a királynő írja elő a szabályokat az egész család számára. Ő és a kabinet. És a miniszterelnök. És az érsek. A több száz éve létező összes szabályt és hagyományt. Ez elől nem menekülhetsz. Ez egyfajta börtön, ha aranyból vannak is a falai, meglehetősen vastagok, az ajtókon rácsok vannak, és nagyon kevés embert engednek be rajtuk. Alexandra királynő szigorúan ragaszkodik a szabályokhoz. Te is meg fogod

tapasztalni, ha nem leszel elég óvatos. Most már nem mehetsz férjhez ahhoz, akit te választasz. Nekik is jóvá kell hagyniuk az illetőt.

– Még mindig ilyen szigorúak? – lepődött meg Annie. Végtére is már más idők jártak, és a királynő is fiatal volt.

– Igen – felelte a férfi. – Te eléggé a sor végén vagy, lehet, hogy veled nem lesznek olyan szigorúak. De szegény George és Albert kénytelen lesz azokat a lányokat elvenni, akikre anyjuk rábólint. Gogo táncosok szóba sem jöhetnek.

– Na, miattam nem kell aggódniuk – nevetett Annie. – Én nem akarok férjhez menni. Zsoké akarok lenni, ha egyszer megváltoztatják a szabályokat, és beengedik a nőket is a versenyzés belső szentélyébe.

– Örökké nem várhatsz erre.

– De igen, várhatok – válaszolta Annie magabiztosan. – Jelenleg ez az egyetlen célom.

– Akkor Isten óvja a versenybizottságot. Van egy olyan érzésem, hogy te mindig megkapod azt, amit akarsz.

– Nem mindig, de hajlandó vagyok türelmesen várni.

– Lehet, hogy előtte még férjhez mész, és lesz tíz gyereked – jegyezte meg Anthony könnyedén.

– Remélem, nem. Nem tudom, akarok-e egyet is – válaszolta Annie komolyan. – Anyámnak nagyon nem sikerült – tette hozzá halkán, mire Anthony szelíden ránézett.

– Félsz, hogy ez történne veled is? – kérdezte, mire Annie bólintott. Szülésben meghalni, ez volt a legnagyobb félelme. – Az régen volt, a háború alatt. És ő túl fiatal volt, te valószínűleg nem is kórházban jöttél világra – próbálkozott észérvekkkel a férfi, hogy megnyugtassa.

– Tényleg nem, de ilyesmi ma is előfordul.

– Gondolj Viktória királynőre. Olyan kicsi volt, mint te, mégis kilenc gyereket szült, mindet otthon, és nem lett semmi baja. Feltételezem, hogy mindannyiunknak megvannak a magunk félelmei. Én attól félek, hogy el fog hagyni a szeretett nő, ahogy anyám hagyta ott az apámat, aki ettől majdnem összeomlott. Nem hiszem, hogy valaha is túlteszi magát rajta. És nem hiszem, hogy azóta szeretett valakit. Bár sokkal randizgatott, és nőbolond hírében állt.

– Furcsa, ahogy a gyerekkorunkban történt dolgok egy életre megjelölnek minket – mélázott Annie. – Amikor tudomást szereztem anyámról, rögtön eldöntöttem, hogy én nem akarok gyereket.

Biztonságosabbnak tűnik nem is próbálkozni vele. – Ennek ellenére lóháton például soha nem törekedett biztonságra, és lovaglás közben sohasem félt. De a szívét meg akarta óvni. Ugyanezt tette Anthony és az apja is.

– Még nincs késő, hogy a gyerekvállalás dolgában meggondold magadat. Fiatal vagy. Minden rendben lesz, ha beleszeretsz a megfelelő férfiba. Nehezebb dolog olyan nőt találni, aki garantáltan nem szeret bele valaki másba, és nem hagy el – tette hozzá, elárulva a saját félelmét.

– Talán még nem találkoztál a hozzád való nővel – jegyezte meg Annie. Anthony belebámult a tűzbe, mintha ezen gondolkozna, majd a lányra nézett.

– Valószínűleg nem. Mindig azok a legveszélyesebbek, akik gyémántként csillognak a hóban. Nem bízom bennük, de olyan átkozottul csábítóak tudnak lenni. Azt hiszem, anyám is ilyen lehetett. Egy őrgróf lány, mellesleg híres szépség. Elkápráztatta apámat. Aztán, mint már tudod, elhagyta őt egy másik férfiért.

– A szerelem bonyolult dolognak látszik – mondta Annie halkán, mire Anthony bólintott.

– Ugye? Pedig nem kéne annak lennie. Egyszerű dolognak kéne lennie két jóra való, tisztességes ember között. Az a baj, hogy kevés a tisztességes ember. És az a kevés meg olyan átkozottul unalmas tud lenni. – Elnevette magát. – Mint például Alexandra nénéd. Kötelességtudó, becsületes és nagyon jó ember, de nem tudom elképzelni, hogy különösebben vidám lehet vele az élet. Szerintem inkább unalmas. Victoria ezzel szemben rendkívül szórakoztató, csak benne meg nem lehet megbízni. Az a gyanúm, hogy nagyon rossz, sőt akár gonosz is tud lenni: A viszonyai sohasem hosszú életűek, és rendszerint nem a megfelelő férfiakba szeret bele. A veszélyes pasikat szereti, de aki őket választja, a végén egyedül marad. – Anthony szokatlanul komoly, elmélkedő hangulatba került, és Annie gyanította, hogy az elemzése helytálló. – Ki tudja, lehet, hogy ha életben maradnak, anyád azóta elhagyta volna apádat.

– Nem sokat tudok róla. Senki sem szeret róla beszélni. Elszomorodnak tőle. Olyan fiatal volt, amikor meghalt.

– Ezt megértem. Egy dolgot viszont tudok – nézett Anthony komolyan Annie-ra, és a karszékből, kicsúszva leült a földre Annie elé. – Tudom, hogy te tisztességes lány vagy, mégsem érzek unalmasnak. Veled mindig jól érzem magam, ami ritka kombináció.

– Köszönöm. Én is jól érzem magam veled, leszámítva azt, amikor versenyeztünk, és kis híján meghaltam.

Anthony összerezcent.

– Krisztusom, azt hittem, meghaltál! Soha életemben nem ijedtem meg ennyire.

– Nem haltam meg. Szerencsém volt.

– Mindkettőnknek szerencsénk volt. – Anthony előrehajolt, és Annie már a csókját érezte a száján, a nem vad, nem szenvedélyes, hanem végtelenül gyöngéd csókját. Váratlanul érte, nem számított rá.

– Mit csinálsz? – suttogta, mire a férfi újra megcsókolta. Annie ezúttal viszonzta a csókot.

– Megcsókollak – felelte Anthony széles mosollyal, és megint megcsókolta. – Valahányszor látlak, valami történik velem. Benned minden megvan, amit egy nőben keresek, Annie. De nagyon félek.

– Mitől?

– Hogy tönkretesszük, amink most van. Hogy egy nap elhagysz engem. Hogy a királyi ház szabályai mindkettőnkéből kifacsarják az életet. Ez megrémít engem, de közben tudom, hogy egyszer majd veled akarok élni, a férjed akarok lenni, gyerekeket szeretnék tőled, és nem hagyom, hogy belehalj. Ezt megígérem. – Mindezt ijesztő komolysággal mondta el.

– Nem tudhatod, hogy nem fogok-e belehalni – válaszolta Annie az anyjára emlékezve.

– Nem akarom, hogy az életben bármi rossz történjen veled. Gyűlölöm a gondolatot, hogy zsoké akarsz lenni. Kitörheted a nyakad, és abba sokkal könnyebben belehalhatsz, mint a gyerekszülésbe. Csak azt nem tudom, hogy innen hogy jutunk el odáig. Sokat gondolkodtam rajta. Hogy jutunk el innen, ahol most vagyunk, a felnőttek házasesetéig gyerekekkel, kutyákkal és mindazzal a jóval, ami ezzel jár? – kérdezte őszinte aggodalommal.

– Talán csak várnunk kell, amíg készen állunk rá.

A férfi új ajtókat és ablakokat nyitott ki előtte egy olyan távlatra, amire eddig nem is gondolt, de tetszett neki. Anthony mindkét karjával átölelte, magához húzta, és újból megcsókolta. Annie befészkelte magát az ölelő, meleget árasztó karokba. Még soha nem érzett ilyesmit egyetlen férfi iránt sem.

– Nem akarok várni – suttogta Anthony, majd kissé elhúzódott, hogy Annie-ra nézhessen. – De nem tartanám okos dolognak, ha karácsony éjjelén ágyba vinnélek, aztán másnap elsétálnék. Szerelmes vagyok beléd.

Azóta tudom, amióta a versengésünk közben majdnem megöltelek? Csak egyszerűen nem jöttem rá, hogy mit kezdjek ezzel a helyzettel. És még túl fiatal vagy a házassághoz, vagy lehet, hogy mindketten azok vagyunk. Nekem még van teendőm a felnőtté válással, de nem szeretném, ha eközben elveszítenélek. És legfőképpen nem szeretnék egy hülye lóverseny miatt elveszíteni.

– Nem fogsz. – De a férfi tudta, hogy erre van esély, ha Annie-nak teljesül a vágya, és zsoké lesz belőle. – Akkor most mi legyen?

– Nem tudom. Töltsünk együtt minél több időt, amíg megtehetjük. A szabad időmben eljárrok az istállóba, és te is eljöhetsz Londonba, hogy találkozzunk.

– Elmondjuk másoknak?

– Majd. Most még ne. De úgyis rá fognak jönni. És rengetegen jönnek majd hozzád azzal, hogy nőcsábász vagyok, ne vegyél komolyan.

Annie nevetett.

– Victoria már mondta, miután látott rólunk valamelyik újságban egy fotót, ami a texasi üzletember partiján készült.

– Még ő beszél! – forgatta a szemét Anthony. – Fél Európával lefeküdt. Hozzá képest én amatőr vagyok. A múltat illetően akár igaza is lehetett. De irántad másképp érzek, Annie. Te más vagy, és amikor veled vagyok, én is más leszek.

– És amikor nem vagy velem? – Annie nem tudott teljesen megfélekedni Anthony hírnevéről.

– Azt bízd rám. – A férfi újból megcsókolta, ezúttal egyre növekvő szenvedéllyel, és a pezsgőről megfélekezve csak Annie-t akarta, az ajkát és az erőt, ami e törékeny testből sugárzott. Tudta, ebben a lányban megbízhat, mert jó ember. – Eljönnél velem? – kérdezte, amikor a csók után újból levegőhöz jutott.

– Talán – felelte Annie ugyancsak kifulladásra. – De még nem. Még túl korai. – Anthony bólintott, nem kezdett érvelni maga mellett. – Nem akarok teherbe esni. Anyám így járt. Én nem akarok így, ezzel a pánikkal indulni az életben, hogy aztán elszúrjak mindent.

– Ma már van tableta, hogy ne ess teherbe. Az Államokban lehet kapni.

– Oh. – Annie erről nem tudott, nem volt oka rá, hogy tudjon. Még szűz volt. – Szedni fogom. Nem akarom, hogy elkövessünk valami hibát.

Anthony ismét bólintott, azt ő sem akarta. Szerette volna, ha ez mindkettőjük számára jó lenne. Először gondolt így nőre, de már jó ideje, a parti óta így tekintett Annie-ra.

– Velencébe szeretnék menni veled... vagy valahova Franciaországba – mondta, Annie pedig szebbnél szebb képeket képzelt maga elé. Anthony végül az ágyhoz vitte, majd maga is lefeküdt mellé. – Szeretlek, Annie – súgta, és e két szót hallva a lány olyan biztonságban érezte magát, mint még soha. Anthony nem próbálkozott semmi olyannal, amivel nem kellett volna. Végül, amikor a kandallóban leégett a tűz, és a szoba kezdett lehűlni, vonakodva felkelt az ágyról, és mosolyogva lenézett Annie-ra. – Gyönyörű szép angyalom, nem tudom, miért pottyantál bele az életembe. Nem érdemellek meg, de igyekszem. Ígérem.

Annie visszamosolygott rá, majd leszállt az ágyról, és az ajtóhoz kísérte a férfit. Ő kikukucskált, hogy nem jár-e valaki a folyosón, azután még egyszer, utoljára megcsókolta Annie-t. Fontos éjszaka volt ez mindkettőjük életében. Sorsfordító éjszaka, ha mindketten kitartanak mellette, és minden jól megy.

– Szeretlek – suttogta. – Boldog karácsonyt!

– Boldog karácsonyt! – súgta vissza Anthony, azzal kisurrant az ajtón, elfutott a szobájáig, majd eltűnt. Annie halkán becsukta az ajtót, és elgondolkozott, hogy vajon mi történik, ha Anthony komolyan gondolta, amit mondott. Mosolyogva ment vissza az ágyba, és még akkor is mosolygott, amikor bebújt a takaró alá.

Anthony az ablaknál állva kinézett a havas parkra, az anyjára gondolt, és reménykedett, hogy ő szerencsésebb lesz, mint az apja volt. De életében először úgy gondolta, hogy Annie mellett van esélye. Megnyitotta előtte a szívét, és most már csak imádkoznia kell, hogy bebizonyosodjék, jól tette. Annie volt az első nő az életében, akiben megbízott. Ez még fontosabb volt, mint hogy szereti őt.

Tizenhatodik fejezet

Attól a perctől kezdve, hogy Anthony szerelmet vallott Annie-nak, a karácsony is teljesen megváltozott: élete legszebb karácsonyává vált. Másnap a reggelinél találkoztak, ahol minden teljesen normálisnak tűnt. Egymás mellett ültek, és úgy beszélgettek az asztaltársaikkal, mintha semmi sem változott volna, miközben egyik napról a másikra átalakult az egész életük. Annie úgy érezte magát, mintha lebegne.

Felhívta Jonathant és az ikreket, hogy boldog karácsonyt kívánjon nekik.

Anthony délután egy csók erejéig besurrant a szobájába, majd még egyszer, mialatt Annie átöltözött a vacsorához. Eközben alig tudott parancsolni a kezének. Annie nem akart semmi bolondságot elkövetni és Anthony ehhez tartotta magát. A karácsonyi vacsora után órákig Annie-nál maradt, és a jövőről beszélgettek. Végigfeküdtek az ágyon, fogták egymás kezét, csókolóztak, de nem szeretkeztek.

Anthony számára ez újdonság volt. Ha egy nő nem feküdt le vele, tovább már nem is érdekelte. Annie-val minden más volt, vele semmi olyasmit nem akart csinálni, amivel fájdalmat okozna neki vagy veszélybe sodorná. Olyan diszkréték voltak, és annyira lezserül viselkedtek egymással, hogy senki nem sejtett semmit.

Karácsony másnapján a társaság feloszlott, a királynő visszatért a Buckingham-palotába, Victoria Saint Moritzba utazott síelni, majd utána Cortinába ment a barátaival, Anthony apja az üzleti ügyei után nézett. A fiatal hercegeknek vissza kellett menniük az iskolába, a királynő férje pedig vadászni indult Spanyolországba a királlyal. Mindegyiküknek megvolt a maga szerepe, amit tovább játszott, és az élete, amit tovább folytatott. Anthony nem szívesen engedte el Annie-t, de mivel vonattal érkezett ide, úgy is kellett megtennie a hosszú utat vissza Newmarketbe, míg ő nem hagyhatta az autóját Sandringhamben. Apja a saját autójával jött, ő tehát nem vihette vissza a fia kocsiját.

A ház gondnoka vitte ki Annie-t az állomásra. A lány egész úton úgy érezte, mintha álmodna, és még akkor sem tért teljesen magához, amikor

Newmarketből kivitte a taxi az istállóhoz. Varázslatos karácsonya volt. Anthony nem hívhatta fel úgy az istállóban, hogy senki ne hallja a beszélgetésüket. Ehelyett három nap múlva eljött az egész hétvégére. Apja távol volt valahol. Együtt vacsoráztak a pubban, másnap pedig kilovagoltak egy meglehetősen sáros, de nem jeges úton.

– Mikor jössz Londonba? – nézett Annie-ra mosolyogva Anthony, miközben a két ló lassan lépdelt egymás mellett.

– Két hét múlva lesz három szabadnapom. Akkor elmehetek,

– Nagyon nehéz lesz kibírni addig – sóhajtotta a férfi. – Kiveszek neked egy szobát a Ritzben.

Este, mialatt a többi tréner vacsorázni volt, bement Annie-hoz, és egy kis ideig az ágyon fekvé beszélgettek.

– Hogyan tudok olyan tablettát szerezni, amiről beszéltél? – kérdezte Annie bátortalanul, mire a férfi elmosolyodott. Nem gondolta, hogy a lány hajlandó lenne rá, és most meglepődött. – Nem hiszem, hogy megbízhatok magunkban – tette hozzá bölcsen.

– Gondom lesz rá – ígérte meg Anthony. – Van egy amerikai barátom, aki el tudja küldeni neked postán. Ott könnyebben beszerezhető. – Ő sem szerette volna, ha becsúszik egy hiba, és azzal elrontaná mindent. Annie túl fontos volt neki.

Elhagyta a trénerok szállását, mielőtt a többiek visszaéérnének, és átment apja házába. Másnap Annie ment oda, de továbbra is óvatosak voltak, nem merészkedtek túl a csókolózáson és az ölelkezéson.

Vasárnap este Anthonynak el kellett mennie, de Annie megígérte, hogy két hét múlva Londonban tölti a szabadnapjait. Anthony rövid és vicces leveleket írt neki, de az is mindig szerepelt benne, hogy mennyire szereti őt. A sűrűn érkező levelek miatt Annie-nak erőt kellett vennie magán, hogy a munkájára is oda tudjon figyelni. Amikor letelt a két hét, felszállt a Londonba tartó vonatra. Anthony a pályaudvaron várta, és egyenesen a Ritzbe autózott vele. Nem tervezte, hogy ott marad, sem azt, hogy elviszi Annie-t a lakására, de a végén nem tudta otthagyni, és Annie sem akarta, hogy elmenjen. Anthony mindenesetre felkészülten jött, nehogy a legelső alkalommal valami baleset történjen.

Tudta, hogy Annie szűz, ezért nagyon szelíden bánt vele, és igyekezett minél kevesebb fájdalmat okozni neki. De Annie odaadó, gazdag fantáziájú szeretőnek bizonyult, ami meglepte Anthonyt. Jóformán ki sem szálltak az ágyból egész hétvégén. Odakint esett, hideg volt, nem úgy, mint a

barátságos, meleg lakosztályban. Anthony elhozta a megígért fogamzásgátló tablettákat, de figyelmeztette Annie-t, hogy kell legalább egy hét, mire hatni fognak, ezért vigyázniuk kell.

Aludtak, beszélgettek, enivalót rendeltek, néha rövid sétát tettek a szálloda környékén. Mire letelt a hétvége, már egymáshoz tartoztak, és Annie nagyvilági nőnek érezte magát. Azt hitte, ha majd visszamegy az istállóba, mindenki látni fogja rajta, mennyire megváltozott.

– Szeretlek, ezt ne felejtse el – súgta Anthony búcsúzóul, és addig integettek egymásnak, amíg a vonat kihúzott az állomásról, és befutott egy alagútba. Annie attól kezdve egészen Newmarketig az elmúlt hétvégére gondolt álmodozva. Anthony minden óvatosságot félretéve még aznap este telefonált. A trénerszálláson egyetlen nyilvános készülék volt, Annie ezért nem beszélhetett sokat, de Anthony megint és újra elmondta, hogy nagyon szereti, és Annie ráfelelte, hogy ő is.

Szeretett volna Anthonyról beszámolni Jonathannak, de nem mert. És meglepő módon a következő hónapokban is sikerült titokban tartaniuk a kapcsolatukat. A legközelebbi és további alkalmak során Annie a férfi Knightsbridge-ben lévő lakásában szállt meg, ahol együtt készítették a reggelit, este pedig Anthony kedvenc éttermeiben vacsoráztak. Csodával határos módon sohasem futottak bele ismerősökbe, és nem buktak le az együtt töltött hétvégéiken. Annie-nak havonta két szabad hétvégeje volt.

Karácsony óta semmi mást nem csinált, mint dolgozott és Anthony-val találkozgatott. Olyan volt ez, mintha buborékban élne. Márciusban megkereste a királynő titkára, hogy meghívja a Gloucestershire-ben rendezett lovas díjugrató, üldözési és akadályversenyekre, és a szezon fénypontját jelentő Cheltenham Arany Kupára. Annie-val madarat lehetett volna fogatni. A gyorsasági futamban az ő egyik lovuk is indult, és a titkár felajánlotta, hogy az apját is elhívhatja, ha szeretné. Annie nem merte megkérdezni, hogy magával hozhatja-e Anthonyt is, de tudta, a férfi megkérheti az apját, hogy vigye magával, hiszen ő is ott fog ülni a királyi páholyban.

Az istállóban többször is összefutott a királynővel, de a sandringhami karácsony óta társasági eseményen nem találkozott vele. Lord Hatton és a trénerék folyamatosan ellátták munkával. Ismerte a versenyen elindított lovat, többször is gyakorolt vele. Fiatal állat volt, nem sok esélyt adtak neki a versenyen, de a királynő nagyon hitt benne és az őt irányító zsokéban, aki már korábban is aratott néhány imponáló győzelmet.

Miután elfogadta a meghívást, Annie elújságolta a dolgot Anthony-nak, aki azt válaszolta, hogy megbeszéli az apjával, hadd lehessen ott ő is, senki sem fog fennakadni rajta. Egyelőre még diszkréten akarták kezelni a kapcsolatukat, máskülönben a királynő és a kabinet esetleg beavatkozna, és a sajtó meg a közvélemény alaposan megnehezíthetné az életüket. Ezt még egyikük sem vállalta.

Annie meghívta az apját, aki boldogan elfogadta. A verseny napjának kezdetén a királynő és Lord Hatton magukkal vitték Annie-t a kifutóba. A ló feszültnek látszott, mintha érezné, mi következik, de a zsoké nyugodt maradt. Ugyanakkora volt, mint Annie, de erőteljes testalkatú, izmos vállú és karú, a lába meg mint egy kerékpárosé. Húsz az egyhez volt az esély, hogy nyernek.

Anthony épp akkor érkezett meg, amikor Annie visszament a királyi páholyba. Victoria is ott volt egy elegáns, jóképű új férfi társaságában. Megcsókolta Annie-t az arcán, és szemmel láthatóan örült, hogy látja. Többször is megbeszélték, hogy majd elmennek együtt ebédelni, de egyelőre nem került rá sor.

Lélegzet-visszafojtva, némán figyelték a lovuk eleinte lassú, majd folyamatosan gyorsuló kezdetét. Aztán a zsoké egy erőteljes lökéssel behajtott, mire a ló hihetetlen gyorsasággal előretört, és végül négy hosszal megelőzte a mögötte jövő lovat. A királyi páholyban mindenki ujjongott. Victoria és Annie ugráltak, a királynő átölelte Lord Hattont, Jonathan a kezét szorongatva gratulált neki, Anthony pedig magához ölelte Annie-t, akivel egymásra mosolyogtak. A ló a húsz az egyhez esély ellenére győzött.

Mindnyájan odamentek a nyakig sárosan vigyorgó zsokéhez, hogy gratuláljanak neki. A királynő megölelte, amitől sárfoltos lett az arca, és ezen mindenki jót nevetett. A fiai is eljöttek erre az alkalomra az iskolából, volt hát nagy örvendezés a királyi páholyban. A díj szép összeg volt, és ők mindnyájan a győztes lóra fogadtak.

Annie égő tekintetét látva Lord Hatton ránevetett:

– Ráérezte az ízére, ugye? – Tudta, mennyire vágyik rá Annie, hogy zsoké lehessen, és megnyerjen egy versenyt. – Annak is eljön a napja – biztatta.

– Addigra öreg néni leszek – felelte Annie csüggedten.

– Maga még gyerek, bőven van ideje – felelte Anthony apja.

Annie látta, hogy Anthony nem örül, és mondott is valamit, amikor a kocsijával elvitte őt az étterembe, ahová a királynő meghívta mindnyájukat ünnepelni.

– Még mindig ennyire szeretnél versenyezni? – Természetesen hallotta a lány beszélgetését az apjával, és látta, hogy mi van az arcára írva.

– Igen, ha lehetne. De nem hiszem, hogy megérem, amikor már a nőket is engedik itt versenyezni.

– És ha mégis?

– Akkor szeretném megpróbálni – válaszolta Annie halkán. De mivel nem lehetett, nem volt érdemes vitatkozni rajta.

– És ha addigra házasok leszünk és gyerekeink lesznek? – faggatta tovább Anthony.

– Gondolom, akkor már késő lesz. De kérlek, ne aggódj emiatt. Nincs erről szó.

– De még lehet, és akkor kitörheted a nyakad – felelte Anthony idegesen. Már nagyon foglalkoztatta a megállapodás gondolata. Annie még nem tartott itt. A lóversenyzés a vérében volt, minden férfinél jobban vágyott rá. Valahányszor szóba került ez a téma, Anthony látta a tekintetén.

– Thompson sem törte ki a nyakát ma – jegyezte meg nyugodtan Annie.

– Ő évek óta ezt csinálja, és egy napon megeshet vele. Nem akarom, hogy a feleségem, a gyermekeim anyja egy versenypályán lelje halálát – vágott vissza a férfi mérgesen. De nem is annyira mérges volt, mint inkább aggódó: féltette Annie-t.

– Egész életemben erről álmodoztam – válaszolta Annie csendesen. – Ha lenne rá lehetőségem, megtenném. – Annie mindig is őszinte és becsületes volt a férfival. – De úgyszincs rá semmi esélyem.

– Remélem, hogy minden marad a régiben.

Anthony nem is mondott többet, amíg az étteremhez nem értek, ahol már láthatóan nyugodtabb volt. Annie észrevette, hogy a királynő egyszerűbben néz rájuk, mintha sejtene valamit. De nem volt oka kifogásolni a dolgot. Születése óta ismerte Anthonyt, nem lehetett semmi ellenvetése a személyét illetően. Az apja lord, jó iskolákat végzett jó nevelést kapott, gentleman volt.

Tiltakozhatna éppen az ellen, hogy viszonyuk van, de mindketten egyedülállóak voltak, és 1967-et írtak, nem 1910-et. És Anthonynek meg a New York-i barátjának köszönhetően Annie fogamzásgátlót szedett, így aztán nem okozhat botrányt a királyi házban egy házasságon kívül

születendő gyerekkel. És össze akartak házasodni. Majd. Bár ez egyiküknek sem volt sürgős. Mindenük megvolt, amit csak akartak. A királynő nem kérdezett semmit, megjegyzést sem tett, ahogy Victoria sem, aki szintén jelen volt a vacsorán.

Májusban, Annie születésnapján Anthony elvitte őt vacsorázni a Harry's Bárba, utána meg táncolni az Annabel'sbe. Itt összefutottak Victoriával, aki nem sokkal utánuk érkezett egy amerikaival, a férfi nős volt, de ez nem készítette nagyobb diszkrécióra Victoriát. A királynő persze nem örült ennek. Victoriának elég volt Annie-ékra pillantania, hogy tisztába jöjjön a helyzettel. Miután boldog születésnapot kívánt az unokahúgának, küldött egy üveg pezsgőt az asztalukhoz, amire ők válaszul koccintottak rá és a jóképű barátjára. A férfi ismert színész volt, aki el akart válni a filmsztár feleségétől Victoria miatt. A sztori bejárta az egész bulvársajtót.

Egyszerre távoztak a klubból, amely előtt a paparazzik már várták Victoriát és az ő filmsztár kedvesét. Annie-ról és Anthonyról is készítettek képeket, mivel felismerték őket. Afféle bónusz volt ez számukra. A másnapi bulvárlapok tele voltak mindkét pár képeivel, Annie és Anthony fotója alatt a következő szöveggel: KIRÁLYI ESKÜVŐ A LÁTHATÁRON? SZÉP MUNKA, ANTHONY!

Reggel a királynő felhívta Annie-t a Buckingham-palotából, és diszkréten megkérdezte, igaz-e a pletyka. Tervezik-e Anthony-val, hogy összeházasodnak?

– Találkozzatunk, de egyelőre nincs szó házasságról – vallotta be Annie, hiszen nem volt mit titkolnia. – Még túl korai lenne mindkettőnknek.

– Nincs ellenemre a dolog, feltéve, hogy Anthony nem folytatja a korábbi életmódját. Pár évig tudtommal eléggé szabad életet élt. De épp a megfelelő korban van, hogy megállapodjon, *ha* ez a szándéka. – Anthony nemrég töltötte be a harmincegyet, Annie pedig huszonhárom éves lett. – Nagyon szeretetreméltó fiatalember. Egész életemben ismertem a családját. De ne várjatok túl sokáig, ha csakugyan össze akarjátok kötni az életeteket. Ne szolgáltatatok anyagot a bulvárlapoknak, hogy bármerre mentek, a lesifotósok örökké a sarkatokban legyenek. Ha összeházasodtok, már nem lesztek érdekesek számukra.

Annie nem akart csak azért férjhez menni, hogy megszabaduljon a paparazziktól, de a királynő világosan fejezte ki magát. Konzervatív értékrendje volt, tehát előnyben részesítette a házasságot a randevúztatással szemben.

– Már te is elég idős vagy a házassághoz, drágám – jegyezte meg Őfelsége. De Annie huszonhárom évesen nem érezte elég idősnek magát, és még meg sem szokta egészen a királyi életet. Először kapott ízelítőt abból, amit Anthony annyira utált: a Korona nyomásgyakorlásából.

A beszélgetésről beszámolt Anthonynak, akit a dolog módfelett bosszantott.

– Erről beszéltem. Nem akarom, hogy a Windsor-ház mondja meg, mit tegyünk. Akkor házasodunk össze, amikor mi akarunk. Csak most kezdtünk randizgatni. Mire jó ez a nagy sietség?

– Én is várnék még. Huszonhárom évesen még fiatal vagyok a házassághoz. Olyan huszonöt-huszonhat éves koromban szándékozom férjhez menni.

– Nekem is fiatalnak tűnik a magam harmincegy éves kora. Mindig a harmincöt évet tartottam egy férfi számára megfelelő kornak a házassághoz. Tudni fogjuk, mikor jön el az ideje. De mi döntsük el, ne más. Most majd rá fog kapcsolni. És el tudod képzelni, miket mondhatott ma Victoriának? Nyilván dührohamot kapott a tegnapi mulatozásuk miatt.

Így is volt. A királynő felszólította a hűgát, hogy azonnal szakítson azzal a férfival, mielőtt újból szégyent hozna magára. Victoria már hozzá volt szokva ehhez. Húsz éve harcolt a családjával a férfiügyei miatt, és úgy tűnt, élvezzi, ha megbotránkoztatja őket, a közvéleményt és a sajtót, Annie és Anthony viszont nem óhajtott betársulni mellé.

Lord Hatton is felhívta Anthonyt, hogy megerősítést kérjen tőle, és kijelentette, hogy nagyon örül Annie-nak, nem is választhatott volna jobbat, és mikor gondolják, hogy összeházasodnak. Remélte, hogy hamarosan. A királynőhöz hasonlóan ő is úgy vélte, a legjobb lenne minél előbb eltűnniük a nyilvánosság és a sajtó szeme elől, és ennek a házasságkötés a leggyorsabb módja.

Jonathan is telefonált, hogy elmondja, milyen örömmel értesült a hírről, mennyire szereti Anthonyt, és hogy mindent megtesz, amit Annie kér tőle. A palota, de még Anthony apja is gyors esküvőt szorgalmazott, amit ők sürgetésnek éreztek. Nem hagyták, hogy nyomást gyakoroljanak rájuk, amit a királynő sajnálattal vett tudomásul, de a hűgával jóval nagyobb problémái voltak.

A nyári szabadsága idejére Annie Saint Trapézba utazott Anthony- val, ahol a paparazzik szüntelen ostroma alatt álltak. Mindenhová követték őket, s végül Anthony egyik barátjának a jachtjára menekülve elhajóztak

Szardíniára, ahol előről kezdődött az egész. Valahányszor kiléptek az ajtón, akár Londonban, akár más városban, de még ha a sarki üzletbe mentek is, mindig megjelent a képük a pletykalapokban, amint épp csókolóztak, vagy nem csókolóztak, kézen fogva mentek, vagy amikor egyszer egy parkban veszekedtek. Anthonynak kezdett elege lenni.

– Nem akarom, hogy belekeressenek minket a házasságba. De akkor is üldözni fognak, ha összeházasodunk, ha kisbabánk születik, ha gyerekeink lesznek, ha terhes leszel, ha síelni megyünk. Bármit csinálunk, a nyomunkban lesznek. Gyűlölöm ezt! – dühöngött, és Annie sem örült ennek a helyzetnek. – Akarod, hogy máris összeházasodjunk? – szegezte neki a kérdést Anthony. – Azt csinálom, amit mondasz. – De esküvőt rendezni azért, mert a királynő vagy a bulvárlapok belehajszolják őket, épp a szépségétől fosztaná meg az eseményt.

– Nem igazán – válaszolta Annie őszintén. – Mi lenne, ha moratóriumot hirdetnénk, és két év múlva, amikor már huszonöt éves leszek, hoznánk meg a döntést? Addigra készen fogok állni rá. Te harminchárom leszel. Addig fütyülünk arra, mit akarnak a bulvárlapok vagy bárki más.

– Jól hangzik – bólintott Anthony. – Két év, és utána beleugrunk. Rendben van. – Megcsókolta Annie-t, hogy ezzel megpecsételjék a megállapodásukat. Nem tűnt valami romantikus elhatározásnak, de számukra épp ez volta megfelelő. A sajtó továbbra is foglalkozott velük, de már korántsem olyan felajzottan. Eljegyzési vagy esküvői dátum híján ráuntak a témára. A királynő is célozgatott, valahányszor találkozott velük, de sokkal jobban izgatta magát a húga miatt, aki mintha élvezte volna, ha botrányt kavart. Eddig is ezt tette.

Annie és Anthony boldogok voltak így, ahogy voltak. Annie Londonban Anthonynál lakott, ő pedig Annie szobájában, amikor meglátogatta az istállóban, mivel már úgymint mindenki tudott róluk. De apja is gyakran kölcsönadta neki a házát. Minden nyugvópontra jutott hát, és a kapcsolatuk folytatódott. Gondolatban elrendezték, hogy két év múlva, amikor Annie betölti a huszonötöt, összeházasodnak, vagy legalábbis megtartják az eljegyzést. És hogy kielégítse a versenyzés iránti vágyát, Anthony apja rávette Annie-t, hogy nevezzen be az őszi Newmarket Town Plate-re. Ez volt az egyetlen női verseny, amelyre érvényesek voltak a zsokéklub szabályai. Annie újjongott örömeiben, amikor a második helyen végzett, ám ez csak fokozta benne a férfiakkal való versengés vágyát. A következő évi versenyen is elindult, és első helyezést ért el.

Nem sokkal a huszonötödik születésnapja előtt, amikor az egyezségük szerint ismét foglalkozniuk kell a házasságkötési terveikkel, megkereste a kentuckyi Lexingtonban élő egyik híres tréner. Meghívta, hogy versenyezzen az istállójáért a Blue Grass Stakes telivérsenyen a Keeneland versenypályán, Lexingtonban. Egymillió dolláros díjért versenyezne férfi zsokékkal. Parimutuel, azaz totalizátor típusú fogadási formában meghirdetett verseny volt, világeletemben erre vágyott. Hallottak róla, és látták a Newmarket Town Plate-en versenyezni. Ő lenne az első regisztrált női zsoké a kentuckyi versenyen. Annie szíve nagyot dobbant, amikor a hívás után letette a kagylót. Erre a pillanatra várt évek óta, és tudta, hogy készen áll rá. A telefonban elfogadta a meghívást, és most el kellett mondania Anthonynak. Remélte, hogy megérti őt. Tudta, hogy Lord Hatton izgulni fog érte, és nyilván Jonathan is.

Megvárta, míg Anthony megérkezik a hétvégére, addig nem szólt neki a dolgról. Egy vagyont fizettek neki az indulásért, de nem a pénzért csinálta, bár az is tetszett benne. Azért vállalta, mert ez volt az álma, és tudta, hogy meg kell tennie. Arra számított, hogy Anthony is tudja.

Nem lehetett kikerülni a témát. Anthony úgyis látta volna rajta, hogy rejteget valamit, és nem is akarta eltitkolni előle. Egy órával az érkezése után beszámolt a telefonról.

– Remélem, elutasítottad – nézett rá a tekintetét kutatva, feszülten a férfi.

– Nem tehettem. Egész életemben erre vártam, ezt te is tudod. Indulnom kell rajta.

– És férfi zsokék ellen versenyezve képes vagy kockára tenni az életedet? – szörnyedt el Anthony.

– Nem fogok meghalni, Anthony. Ez az álmom – felelte Annie csendesen.

– Azt hittem, mi vagyunk az álmod, te meg én. Ha megkérlek, hogy ne indulj el a versenyen, hajlandó vagy lemondani? – Úgy beszélt, mintha ezzel akarná próbára tenni, mintegy tesztelni Annie-t, ami nem volt fair. Annie egy percig hallgatott, aztán megrázta a fejét. Döntő pillanat volt ez a kapcsolatukban, ő is tudta, de nem adhatta fel érte a versenyt.

– Nem tehetem. Ne kérj erre. Nem lenne jó. Amióta megtanultam lovagolni, mindig zsoké akartam lenni.

– És mi legyen velünk?

– Miért ne tehetnék mindkettőt? Nem fogok örökké versenyezni. Adj nekem egy évet. Szó van arról, hogy jövőre nők is versenyezhetnek a Kentucky Derbyn. Életem csúcspontja lenne.

– Nem akarok egy zsokéval összeházasodni. – Mit akarsz tulajdonképpen, Annie? Engem? Minket? Vagy hogy zsoké lehess? Mindkettőt nem kaphatod meg. – A pillantása keményebb volt az acélnál, ahogy Annie-ra nézett. Látszott, hogy ebből most nem enged. Eddig ezt nem mondta ki ilyen világosan. Annie azonban huszonöt éves volt, és nem akarta feladni az álmait, sem kihagyni a kínálkozó lehetőséget.

– Miért mondasz nemet? Miért kell feladnom az álmaimat, hogy hozzád mehessek?

– Mert nem akarom, hogy egy olyan nő legyen a feleségem, aki bármelyik nap meghalhat, vagy kitörheti a nyakát és lebénul, csak mert a győzelem izgalmára vágyik, és nem tud lemondani róla. Nem fér össze a házassággal és a gyerekekkel, és ezt te is tudod.

– Akkor várjunk még egy évet. Engedd, hogy egy évig versenyezzek, utána abbahagyom. Ígérem. – A Kentucky Derby után, ha igazak a pletykák, és egy éven belül ő is ott lehet a versenyzők között.

– Nem hiszek neked. Nem fogod abbahagyni. A véredben van. Döntened kell – közölte Anthony hidegen. – Ha elmész Kentuckyba, és elindulsz azon a versenyen, akkor a kapcsolatunknak vége. Akkor végeztem. Ha hozzám akarsz jönni feleségül, mondd le a versenyt. Ha egyszer elkezdesz zsokéként lovagolni legitim versenyeken férfiak ellen, soha nem fogod feladni. Ismerlek. – Annie tudta, hogy Anthonynak igaza van, de meg akarta hozni érte ezt az áldozatot, csak még nem most. Előbb még valóra akarta váltani az álmát. És most esélyt kapott rá. De Anthony kemény, tekintete nem hagyott terét a vitának. – Majd közöld velem, hogy mit határoztál – mondta, és kiviharzott apja házából, ahol ez a beszélgetés lezajlott. Annie hallotta, ahogy elrobog az autójával.

Fájt a szíve Anthony döntése miatt, de észszerűtlennek és túlzónak tartotta, és semmiképpen sem akart lemondani miatta erről a versenyről. Egyfelől hatalmas üzlet, másfelől élete egy teljesen új fejezetének kezdete volt. Egész életében arra várt, hogy egyszer majd zsoké lehessen, törvényesen, a legjobbak között, és ne holmi másodosztályú amatőr versenyeken. Két és fél éve várta, hogy eljegyezzék, és Anthony felesége lehessen. Nem volt kérdés, hogyan fog dönteni. Elmegy az Államokba, és ha Anthony nem tud ezzel együtt élni, akkor számára nem ő a megfelelő

férfi. *Nem* adja fel az álmait érte. És ha csakugyan szereti őt, nem fogja erre kérni.

Nem hívta fel Anthonyt, és ő sem kereste. Három hét múlva a Kentuckyba tartó repülőgépen ült. Az Anthonyval kapcsolatos álmai véget értek. Az álma, hogy zsoké legyen, túl sokat jelentett ahhoz, hogy a férfi kedvéért feladja. Pedig igazán szerette őt. Arra számított, hogy a férfi megfogja érteni, milyen sokat jelent számára ez a verseny. Meg is értette, éppen ezért hagyta őt el: a verseny fontosabb volt neki, mint a férfi.

Tizenhetedik fejezet

A Kentuckyban rendezett júniusi verseny Annie élete legizgalmasabb eseménye volt. Minden várakozásának megfelelt. A lova, amelyet a versenyre bérelt, fantasztikus volt. Évek óta hallott a tenyésztőjéről, de sohasem találkozott vele. Lord Hatton ismerte őt, és sejtette, hogy pompás lovat ad Annie-nak. Igaza volt, A királynő felhívta, hogy sok szerencsét kívánjon neki. Victoria táviratot küldött, Jonathan telefonon biztatta, hogy meg tudja csinálni, csak összpontosítson, és futam közben ne gondoljon semmi másra.

Anthony teherként nehezedett a szívére és a gondolataira, de ezzel most nem volt szabad törődnie. A versenyen kívül semmi másra nem gondolhatott. Majd utána beszél vele, és megpróbálja kibékíteni. De most nem létezett más, mint a pálya, amelyen futni fog, a verseny, és a ló, amin lovagolnia kell. Semmi más nem számított. Az elmúlt héten a tenyésztőn, a tréneren és a ló tulajdonosán kívül senkivel sem beszélt. És egész héten gyakorolt a lóval, hogy összeszokjanak.

A verseny előtti éjszakán két órát aludt, és hajnali négy órakor ébredt. Sokáig állt a forró zuhany alatt, aztán futott egyet, hogy ellazuljon, végül bement az istállóba, és hosszú beszélgetést folytatott a lóval. Tudta, hogy meg tudja szerezni számára a győzelmet.

Az esély harminc az egyhez volt ellene. Senki sem gondolta, hogy egy ilyen versenyen, mint ez, egy nőnek sikerülhet. Történelmi pillanat volt. Rajta kívül még egy nő regisztrált, aki olyan lóval indult, amelyik már számos versenyen győzött az Államokban. Magabiztos és könnyebben lovagolható állat volt, mint az, amelyiken Annie fog ülni. Az övét Ginger Boynak hívták, és senki sem tudta, hogy mire képes. Egyedül Annie, aki hitt benne, és tudta, hogy képes a győzelemre.

Nyugodtan állt mellette, simogatta, és halkán duruzsolt a fülébe.

– Meg tudjuk csinálni, ugye tudod? Én képes vagyok rá, és te is az vagy. Ne hagyd magad megijeszteni, Boy. Az elején menj csak szép nyugodtan.

Megmérték Annie súlyát, aztán felrakta magára a tulajdonos színeit, akiért versenyzett. A sisakja biztosan tartott, és a tulajdonos meg a tréner

figyelték, ahogy felszáll Ginger Boyra. Komoly, fehér kis arcában gyönyörű kék szeme óriásinak látszott.

– Sok szerencsét, Királyi Fenség – szólt oda a ló tulajdonosa, reménykedve, hogy jól tette, amikor őt szerződtette. Olyan törekenynek tűnt, a keze is ijesztően kicsi volt a hatalmas lóhoz képest, amelynek a hátán ült.

– Az Annie is megteszi – felelte az újdonsült zsoké, és indult, hogy a vonalhoz álljon. A két ember egy darabig figyelte, aztán a tulajdonos elment a páholyába, hogy onnan nézze a versenyt. A sportcsatornák világszerte közvetítették, a versenypálya szélén körben már felálltak a tévéstábok. Annie mindebből semmit sem látott, csak a pályát és a lovát figyelte, és nem gondolt semmi másra, mint hogy mit kell majd csinálniuk.

Lassan indultak, ahogy tervezte, egyenletes futás közben véve lendületet a gyorsításhoz, mígnem szélvészént száguldottak el a többi ló mellett, egyre nagyobb sebességre kapcsolva. A célegyenesben már teljes erőből hajtotta a lovat, pontosan tudva, mit kell kihoznia belőle. Ginger Boy is tudta.

– Gyerünk, Boy, mindent bele, meg tudod csinálni! Meg tudjuk csinálni!

A ló futott, gyorsabban és kitartóbban, mint bármelyik, amelyiknek valaha is a hátán ült. Jóformán nem is érte a lába a földet, miközben Annie úgy érezte, mintha lassított felvételen úsznának a föld felett. A saját levegővételén és a ló egyre szaporább lélegzésén kívül nem hallott mást.

Az emberek sikoltoztak, a tömeg üvöltött, amikor átrepült a célvonalon, de ő nem látott maga körül semmit és senkit, azt sem tudta, hol van a többi ló. Egyedül Ginger Boyról tudott, csak őt érezte. A célvonal után még pár percig vágta az utat vele, hogy lelassítsa, majd teljes erejéből megveregette a nyakát.

– Jó fiú vagy, megcsináltad! Büszke vagyok rád! – mondta, és végre felnézett. Fogalma sem volt, hogyan végeztek, csak azt látta, hogy a tréner rohan feléjük, sír és integet, és akkor lelassította Ginger Boyt. A tréner odaért, és azt kiáltotta:

– Megcsinálta! Úristen, megcsinálta!

– Hogy sikerült? – kérdezte Annie, miközben szelíden levezette a pályáról a tánclépésben haladó lovat. Végre meghallotta a tömeg üvöltését, és látta, hogy az emberek felé integetnek.

– Ezt most komolyan kérdezi? – A tréner úgy nézett rá, mintha Annie egyenesen az úrból pottyant volna ide. – Elsőnek futott be, öt hossz előnnyel! Történelmet írt.

Annie leugrott a lóról, és a tréner megölelte.

Remegő lábbal vezette Ginger Boyt a győztes köre felé. Kábultan túrte, hogy a lovászok átvegyék tőle, az emberek ölelgessék, és felkapják a földről. Riporterek fogták gyűrűbe, aztán a ló tulajdonosa ölelte át, a felesége meg sírt örömeiben. A másik női zsoké nyolcadikként ért a célba.

– A legszebb látvány volt, amit valaha láttam – lelkendezett a tulajdonos, és a könnyei végigperegtek az arcán. Annie semmire sem vágyott úgy, mint hogy megoszthassa ezt a pillanatot Anthonyval, Jonathannal és mindenkivel, akit szeretett. Alig várta, hogy megnézhesse a versenyről készült filmrészletet. De abban az egy pillanatban csak ő létezett és Ginger Boy, és semmi más nem számított. Született zsoké volt, és ezt ő is tudta. És hogy jól tette, hogy eljött Kentuckyba. Nem lett volna képes rá, hogy feladja, és most boldog volt, hogy nem tette. Ez volt az ő nagy pillanata. Azt akarta, hogy Anthony is részese legyen, de ő nem kért belőle.

Mielőtt elhagyta a pályát a tulajdonos Rollsán, adott két tévéinterjút és egyet a BBC-nek is. A lába mintha gumiból lett volna, és zúgott a feje. De azért még bement Ginger Boyhoz, és megköszönte neki a versenyt.

A szállodába visszaérve az ismétlésben végignézte az egészet a tévén. Telefonált Jonathan, a királynő és Anthony apja, és elmondták, hogy milyen fantasztikusan versenyzett. Anthony nem telefonált, és ebből megértette, hogy ezek szerint csakugyan vége. De nem bánt meg semmit, pedig szerette őt. Az álmait azonban nem adta fel.

Másnap visszarepült Angliába, ahol Newmarketbe visszaérve az istállóban hősként fogadták. A rákövetkező napon a királynő is eljött hozzá. Az első dolga volt, hogy megölelje Annie-t, és elmondja, milyen büszke rá. Éppolyan izgatott volt, mint Annie, és tudta, hogy Charlotte is nagyon büszke lenne a lányára.

– Hogy fogadta Anthony? – kérdezte aggodalmas tekintettel.

– Sehogy – felelte Annie halkan. – Azt mondta, ha elfogadom a meghívást a versenyre, köztünk mindennek vége. Úgyhogy, gondolom, vége van. – Szomorúnak tűnt emiatt, de nem bánta meg, és a nagynénje bólintott.

– Hátha túlteszi magát rajta – válaszolta szelíden.

– Nem biztos – mondta Annie. – De nem adhattam fel a kedvéért. Túl régóta vártam rá.

– Örülök, hogy nem adtad fel – felelte Alexandra csendesen. – Egész életedben bántad volna, és rá is haragudtál volna miatta.

A ló tulajdonosa a távollétében átvette a trófeát. A rekordot, amit megdöntött, vagy a Ginger Boyjal kivívott győzelmet senki nem vehette el tőle. Az első hely megszerzése hihetetlen győzelem volt.

A királynő távozása után Annie-t felhívta telefonon egy virginiai lovastanya tulajdonosa, hogy indulna-e az ő lovával a jövő évi Kentucky Derbyn, ha női zsoké is részt vehetnek rajta, márpedig úgy hírlík, hogy igen. Annie nyomban igent mondott rá.

Este felhívta Jonathant, és megkérte, hogy amennyiben indul a jövő évi Derbyn, menjen vele. Fel volt dobva, és bár Anthony emléke olyan volt, mintha üvegszilánk fúródott volna a szívébe, most nem kellett semmiről lemondania, és nem is tudta volna megtenni. Ebben Anthonynak igaza volt.

A Kentuckyból való visszaérkezése másnapján telefonált Anthonynak, de ő nem vette fel, és nem is hívta vissza. Akkor az irodájába telefonált, ahol azt mondták, megbeszélésen van. Az irodából sem hívta vissza. Ezzel választ kapott tőle. A lóversenyek történetében világszenzációnak számító női versenygyőzelmet aratott, de elvesztette a férfit, akit szeretett. Anthony előre megmondta, hogy így lesz, és ehhez tartotta magát. Tudta, mit akar, és tudta Annie is. De nem hagyhatta, hogy a férfi irányítsa, vagy nyomásgyakorlással az álmai feladására kényszerítse. Annak nagyon rossz üzenete lett volna.

Végül nem a hercegnő, hanem a zsoké mivolta tette tönkre a kapcsolatukat. Másnap az újságban látta meg Anthony képét – valami partin készült, egy híres modellel fényképezték le. A nő úgy fonódott rá, mint egy kígyó. Ezek szerint újból a régi életét élte. Ahogy Annie is. Azt az életet, amelyben csak a lovak számítottak, és most már a győzelmek is. Fájt látni őt az újságban, de jobban fájt volna, ha fel kellene adnia a versenyzést.

Egy hét múlva megint látta őt egy újságban egy másik lánnyal. Az a lovastanya-tulajdonos, aki felkérte, hogy jövőre induljon érte a Kentucky Derbyn, Londonba repült, hogy találkozzék vele. Ott megint látta Anthonyt a lapokban egy hollywoodi sztárocskával, akinek az új filmjét reklámozta ily módon. Az Annabel'sbe mentek táncolni.

Valahogy az izgalom a nők miatt, akikkel feltehetőleg Anthony le is feküdt, nem ért fel a megnyert verseny izgalmával, sem a jövő évi Kentucky Derbyn való részvétellel, akár győz, akár veszít. Remélte, hogy Anthony boldog, de nem nagyon hitt benne. Az ő győzelmei hamis győzelmek voltak. Annie most is szerette, és hiányzott neki. Jó lett volna megosztani vele azt, amit elért, de soha nem mondott volna le róla a kedvéért. Nem lett volna képes rá.

Két héttel a hazaérkezése után együtt vacsorázott Anthony apjával a házában. Lord Hatton gratulált neki, és miután egy félóráig csak a versenyről beszélgettek, a lord szóba hozta, mennyire sajnálja a kettőjük dolgát.

– Én is sajnálom – felelte Annie szomorúan. – De nem mondhatok le a versenyzésről a kedvéért, ő pedig nem éri be kevesebbel. Mindent vagy semmit.

– Az élet néha ilyen – ingatta a fejét Lord Hatton. – Jól tette, amit tett. Vannak dolgok, amikben nem köthetünk kompromisszumot, és nem is szabad. Ez egyike volt az ilyen helyzeteknek. A fiam makacs ember, néha egyenesen bolond. Persze mindnyájan azok vagyunk, úgy gondolom. Maga milliószor többet ér, mint azok a butuskák, akikkel most látni őt, vagy akik régebben nyüzsögtek körülötte. Sajnálom, hogy visszatért a régi életéhez.

– Én is – mondta Annie halkán.

– Meg fogja bánni – tette hozzá az apa. De ez csekély vigasz volt.

– Vagy nem. Lehet, hogy nem voltunk egymáshoz valók.

– Mi szeretne inkább lenni? A történelem egyik leghíresebb zsokéja, az első nő, aki megnyert egy ilyen versenyt, vagy Anthony felesége azon az áron, hogy feladja mindezt?

– Mindkettőt akartam – vallotta be Annie becsületesen.

– Hát, ez nem mindig jön össze.

– Tényleg nem.

Egy hónap múlva, júliusban Annie elrepült Virginiába, hogy találkozzék a lóval, amin reményei szerint lovagolni fog a következő évi Derbyn. Ez még nem volt teljesen biztos. Együtt vacsorázott a ló tulajdonosával, eközben megbeszélték a versenyt, és Annie meghallgatta a ló történetét. Érdekes választásnak tűnt a Derbyre, mert bár korábban megnyert néhány nagy versenyt, más vonatkozásban szabálytalanságok sora jellemezte.

– Szeretni fogja a Derbyt – mosolygott Annie-ra a férfi.

– Én is, Mr. MacPherson – mosolygott vissza rá Annie.

Mielőtt visszarepült volna Angliába, kipróbálta a lovat, és egészen hihetetlennek találta. A legkisebb érintésére, sőt a szóbeli utasításaira is reagált, de még a gondolatmenetét is követni látszott, mintha belelátna a fejébe. A verseny szorosnak ígérkezett, előtte gyakorlatoznia kell majd a lóval, és a többi ló történetét sem árt majd tanulmányoznia. Beszért a dologról Lord Hattonnal, aki adott néhány tanácsot, anélkül, hogy egyszer is láta volna Aswant, a lovat. De ismerte a vérvonalát, a trénerét és a tulajdonosát.

Annie ezután két hetet Kentben töltött Jonathannal és a fiúkkal, augusztusban pedig Balmoralban nyaralt a királyi családjával. Békés és pihentető időtöltés volt, kerti grillezésekkel, kirándulásokkal és családi vacsorákkal. George, Albert és William, a három királyi herceg még jobban megnőtt, és Annie már otthon érezte magát a családban.

Hallotta, hogy Anthony Saint Tropez-ban tölti az augusztust, és igyekezett nem gondolni erre. A szíve még megsajdult, amikor valaki kimondta a férfi nevét.

A királynő újból szóba hozta a Kentuckyban aratott látványos győzelmét.

– Édesanyád büszke lett volna rád, és sárgult volna az irigységtől – mondta, mire Annie nevetett. – Bármit megadott volna, hogy megtehesse, amit te tettél. – Mindnyájan büszkék vagyunk rád, Annie.

– Köszönöm, ma'am – felelte az unokahúga tisztelettudón.

– Lord Hatton és én kérdeznénk tőled valamit. Lovagolnál nekünk jövő júniusban a Royal Ascot Meetingen, az Arany Kupa versenyen? Megtisztelnél, ha versenyeznél értünk. Azt szeretnénk, ha Starlighton lovagolnál. – Starlight gyönyörű, hófehér ló volt, de fiatal lévén eddig még nem sok versenyen vett részt. – Nem magától értetődő választás, de úgy gondoljuk, hogy készen áll élete első nagy versenyére. Erős bemutatkozás lenne, és ha valaki, te bizonyítottad, hogy el tudnád érni vele. Megtennéd? – kérdezte, mire Annie meglepetten nézett vissza rá.

– Ezt komolyan kérdezi, ma'am? Megtisztel. Szeretném mielőbb elkezdni gyakorlatoztatni. Eddig nem sokat lovagoltam vele. – Tetszett neki a gondolat, hogy otthon, Angliában, a saját lovaik egyikén a királynőért, a nagynénjéért versenyezhet. Ennél jobbat elképzelni sem tudott. Úgy vélte, a ló is készen áll már rá. Lord Hatton newmarketi istállójában volt, így bármikor dolgozhatott vele. És a Royal Ascotot

júniusban rendezik, míg a Kentucky Derbyt májusban, tehát mindkét versenyen indulhatna.

Az Arany Kupa futam volt a négynapos Royal Ascot Meeting fénypontja. A hozzávetőleg négy kilométeres pálya a nyári szezon egyik leghosszabb távú versenye Ascotban, igazi erőpróba ló és lovas számára. A lóversenypálya Berkshire-ben, a Windsor-kastélytól szűk tíz kilométerre létesült, Annie ezért feltételezte, hogy az egész család ott lesz. Olyan izgalom fogta el a gondolatra, hogy megszólalni is alig tudott, de az arcáról sugárzott az öröm. És a királynő is örült, hogy elfogadta a felkérést.

Victoria aznap este felhívta telefonon Dél-Franciaországból. Bármelyik nap megérkezhetett Balmoralba.

– A nevünkhöz méltó módon teljesítettél, drága kislányom! Majd szétvet a büszkeség! Aznap, amikor Kentuckyban megnyerted a versenyt, George éjfélkor felhívott. Fennmaradt, hogy végignézze a futamot. Ami azt illeti, fél Anglia fennmaradt. Megnyertem egy ezerfontos fogadást, amit külön is megköszönök neked. Ha Londonba jössz, a nyerevényből elviszlek ebédelni.

– Alexandra néném épp most kért meg, hogy lovagoljak érte a jövő évi Ascot Arany Kupáért.

– Fantasztikus! – kiáltotta Victoria lelkesen. Egy pillanatig habozott, tudva, hogy kényes téma, de aztán úgy döntött, elmondja neki. – Láttam Anthonyt a múltkor este egy itteni partin.

– És hogy van? – Annie próbált közömbös hangot megütni, de nem ment egykönnyen. Még mindig rettenetesen fáj a szakításuk, és Victoria megérezte a hangján. De nem akarta eltitkolni, hogy látta őt, hátha másvalakitől meghallja.

– Szörnyen néz ki. Olyan, mintha azóta nem józanodott volna ki, amióta elrepültél Kentucky-ba. Előtte találkoztam vele. Azt hiszem, kitették az állásából, de ebben nem vagyok biztos. Valaki más mondta, nem ő. Tudod, milyen London, a pletykák melegágya. Nem említett téged, de gyanítom, hogy nagyon hiányzol neki. Bolond lenne, ha nem hiányoznál. De valószínűleg túl büszke ahhoz, hogy beismerje.

– Hívtam néhányszor, de nem vette fel a telefont, és nem is hívott vissza. Így is jó, nincs mit mondanunk egymásnak. Pontosan azt tettem, amit megtiltott.

– A „ne haragudj, hülye voltam” mindig üdítően hangzik, de sohasem mondják ki, igaz? Bekormányozzák magukat egy sarokba, ahonnan aztán

nem tudnak kijönni. Valami rémes nő volt vele. Anthony úgy nézett ki, mintha mindjárt meg akarná ölni. Lehet, hogy meg is öli, és börtönbe csukják. Épp megfelelő büntetés lenne, amiért otthagyt téged. Legalább bocsánatot kérhetne érte.

– Mindketten a büszkeségünk áldozatai lettünk – felelte Annie szelíden. Három hónapja szakítottak, ahelyett, hogy eljegyezték volna egymást. És Annie jövőre két nagyobb versenyre nevezett be, amit Anthony sohasem viselt volna el.

– A férfiakkal mindig ez van, drágám. Mindig. Nos, találkozunk a versenyen. Örülök, hogy Alexandra megkért, lovagolj értünk. Nekünk is nyerhetsz, nem csak az amerikaiaknak. Adj nekünk is abból a varázsporból.

Annie-t boldoggá tette Victoria telefonja. Jó volt hallania Anthonyról, még ha rossz állapotban volt is, és gyűlölte őt, amiért minden másnál előbbre helyezte az álmait, egy időre legalábbis. Annie nem hitte, hogy örökké ezt fogja csinálni, de egy darabig biztosan. Mostantól kiválaszthatta és eldönthette, melyik versenyeken akar indulni, és ez már jó pozíció volt. Nem is gondolta volna, hogy ilyen hamar eljut idáig. Senki sem gondolta. Ő a legkevésbé. Anthony megjósolta.

Miután letették a telefont, Annie az ágyban fekve Anthonyra gondolt: Azon töprengett, hogy csakugyan olyan boldogtalan-e, amilyenek Victoria gondolja, vagy továbbra is meggyőződése, hogy helyesen cselekedett. Valószínűleg nem ismerné be senkinek, így ő nem tudja meg soha. Nem hitte, hogy az életben még egyszer szóba fog állni vele. Vagy ha igen, majd csak sokára. Az útjaik valamikor elkerülhetetlenül keresztezni fogják egymást. Majdnem három évig voltak együtt, de ez végül nem jelentett semmit, és most még annyit sem jelent. Köztük már vége mindennek. Anthony ma már semmit sem akar tőle. Még a kentuckyi győzelméhez sem gratulált. Annie életében ő már a múlt volt.

Augusztus végén visszatért Newmarketbe, és tréningezni kezdett Starlighttal a kilenc hónap múlva esedékes ascoti Arany Kupa versenyre. Megkapta a visszaigazolást, hogy részt vehet a májusi Kentucky Derbyn, és azt tervezte, hogy márciusban és áprilisban Aswannel fog gyakorolni odaát, Virginiában.

A következő félévet kemény munkával töltötte a királyi istállóban: gyakorolt az új lovakkal, és Ascotra készülve sokat dolgozott Starlighttal. Elégedetten állapította meg, hogy a ló érzékeny, jó felfogóképességű és könnyen kezelhető. Egy hónap alatt harmonikus kapcsolatot alakított ki

vele, a legkisebb érintéssel irányítani tudta, és ha kiengedte a gyeplőt, a ló szinte repült, ugyanakkor határozott volt és biztos járású. A mérete és az ereje épp a megfelelő volt, és még ha korban és tapasztaltságban akadtak is hiányosságai, Annie látta rajta, hogy idővel nagyszerű versenyló válik majd belőle. Most az volt a feladata, hogy gyorsan eljuttassa őt a jelenleginél magasabb képzettségi szintre.

– Hogy halad? – kérdezte Lord Hatton, amikor kiment a terepre, ahol Annie a lóval dolgozott, és egy darabig figyelte őket. Annie különleges érzékkel bánt a lovakkal, a lordot lenyűgözte, hogy milyen eredményeket képes elérni velük. Starlight olykor kiszámíthatatlan volt, a haladása sem tűnt egyenletesnek, de Annie olyasmiket is kihozott belőle, amiket eddig senki más, és a lord látta, hogy a hatalmas állat tökéletesen megbízik a lovasában. Starlight már egészen más volt, mint amikor Annie dolgozni kezdett vele.

A karácsonyt Sandringhamben töltötte a királyi családdal, a szilvesztert pedig Jonathannal és a fiúkkal Kentben.

Jonathan elkísérte Annie-t márciusban Virginiába, és vele maradt, mialatt ő Aswannel gyakorolt. Fáradságos év volt, semmi mással nem foglalkozott, csak a munkával, amitől a készségei még jobban megerősödtek.

Jonathan ott volt, amikor második lett a Kentucky Derbyn. Ez rendkívüli győzelmet jelentett, világszerte a lapok címodalára került vele. Hősként tért vissza Londonba, és két hétre rá együtt ünnepelte a születésnapját a családdal a Windsor-kastélyban. Huszonhat éves lett.

Pontosan egy éve szakítottak Anthonyval. Meglepődött, amikor a férfi küldött neki egy lapot, amelyen gratulált a hősies győzelméhez a Derbyn, és boldog születésnapot kívánt. Annie egy éve nem hallott róla. Megköszönte, aztán teljes figyelmét az ascoti felkészülésre fordította. A júniusi versenyig beköltözött a Windsor-kastélyba. Útjaik egy éve nem keresztezték egymást.

A verseny előtti napon hagyta Starlightot pihenni, hogy a nagy esemény napján friss és tetterre kész legyen. Láthatóan ideges és izgatott volt, amikor bevezették a versenypályán lévő bokszába, majd Annie egy rövid időre kivitte megmozgatni. Egy trénert és két lovaszt hoztak magukkal. Este kiment, hogy megnézze a lovat, és halk, megnyugtató hangon beszélt hozzá.

A verseny reggelén látta a lovon, ég a vágytól, hogy futhasson. Hogy semmi mást nem akar, mint futni, együtt vele.

A királyi társaság lovas hintókkal érkezett, és végigvonult a pályán a sokaság előtt.

Az egész család elfoglalta a helyét a páholyban. Mindenki eljött. A királynő és Edward herceg, Victoria, továbbá Alexandra mindhárom fia, akik az eseményre hazajöttek az iskolából. Jonathan és Markhamék is ott voltak, elhozták az ikreket és Pennyt, Jonathan barátnőjét. Lord Hatton a királynő mellett ült, és amikor Annie messzelátóval végignézett a királyi páholyon, összeresztett, mert meglátta Anthonyt közvetlenül a páholy mellett állni. Feltételezte, hogy az apja miatt jött, de furcsa volt látni őt, és megfordult a fejében, hogy vajon a verseny után összefutnak-e. Remélte, hogy nem, és sajnálta, hogy most meglátta őt.

Figyelte, ahogy leül Victoria és William közé. A legkisebb királyi herceg láthatóan alig bírta magával az izgalmától, amin Annie elmosolyodott. Külön erre az alkalomra hozták őt haza Etonból. William most töltötte be a tizenhatot, a másik két fiú tizenkilenc, illetve húszéves volt.

Nagy eseménynek számított ez, az egyik legjelentősebb lóverseny Angliában. Annie álmában sem gondolta volna, hogy egyszer indulhat majd rajta, ő volt az első női zsoké, és aznap az egyetlen női versenyző. Egyelőre nagyon kevesen álltak készen erre az átmenetre, de a Kentucky Derby után a királynő példát mutatott Angliában. Annie egyike volt a Blue Grass Stakes és a Kentucky Derby két női indulójának, de sejtette, hogy a jövőben lesznek mások is, még hozzá alighanem egyre többen.

Hagyta Starlightot sétálni egy kicsit, de a ló túlságosan izgatott volt ahhoz, hogy sokáig bírja. Annie halkán, megnyugtatón beszélt hozzá, azután eljött az idő, hogy elfoglalják a helyüket. Annie a királynő lila királyi színét viselte, arany zsinórdíszítéssel, skarlátvörös ruhaujjal és aranyrojtos fekete bársonysisakkal. Ez volt élete legnagyobb megtiszteltetése. A verseny sorrendjével meg volt elégedve, és mialatt a starthoz lovagoltak, szándékosan nem kereste az ismerős arcokat. Gondolatait és tekintetét Starlightra irányította, semmi másra. Mialatt várakoztak, dicsérő szavakat súgott neki, aztán nekiindultak.

Egykettőre szabadjára engedte a lovat, mert most már jól ismerte, és tudta, hogy így szeret futni. A ló erősen kezdett, aztán felvette a tempóját, miközben Annie, mindvégig megtartva a pályán, egy idő után mind nagyobb és nagyobb sebességre sarkallva feszegette a ló képességének határait, hogy az erejét és a méretét kihasználva jöjjön lendületbe, és

egyedül a belé vetett bizalom erejénél fogva gyorsabban fusson, mint amire képes, és amit még az ész fél tud fogni. Dongott a föld a ló patái alatt, egyre gyorsabb és gyorsabb ütemben, mígnem a paták szinte már nem is érintették a talajt. Aki nézte, azt gondolhatta, hogy Annie repül a lóval.

Aztán ráfordultak az utolsó kétszáz méterre, ahol a többiek már eltűntek előle, míg Starlight és ő vágattak tovább. Ekkor a gyötrelém és az örület végső kirobbanásával ereje teljes megfeszítésére kérte a lovat, és tovább hajtotta, amíg csak meg nem történt az újabb csoda: ők ketten, a ló és zsokéja egyedül átlépték a célvonalat. Vágattak tovább, mire Annie le tudta lassítani a lovat anélkül, hogy megsérült volna, aztán visszafordultak, és Annie, arcán széles mosollyal elnézett a királyi páholy felé. Megcsinálták. Starlight sikerrel végigfutotta a pályát a tulajdonosaiért, a királynőjéért és a zsokéjéért.

Ezúttal szemernyi kétség sem volt benne. Ők végeztek az első helyen. És a bementő már be is jelentette a győztest: Őfelsége Alexandra királynő Starlight nevű lova, nyergében a királynő unokahúgával, Ő Királyi Fensége Anne Louise Windsor hercegnővel. Annie-nak ez volt élete legboldogabb pillanata, és a királynő is roppant büszke volt.

Annie látta, hogy a páholyban ugrálnak örömben, és szinte hallotta az ujjongásukat is. Starlight megijedt a tömeg hangorkánjától, de Annie féken tartotta. A királynő és Lord Hatton kijöttek a királyi páholyból, hogy Annie-val együtt átvegyék a trófeát, és a királynő felnyúlt, megveregette Annie karját, és köszönetet mondott neki. Mindkettőjüknek könnyes volt a szeme, nem is tudták, miért.

– Csodálatosan versenyeztél, Annie – mondta boldogan.

– Starlighté az érdem – szerénykedett Annie. Lord Hatton széles mosollyal köszönte meg neki a győzelmet. Annie ezek után visszalovagolt Starlighttal a bokszába, és pár percig vele maradt. Megvárta, míg a ló kezdett megnyugodni, akkor rábízta őt a lovászokra és a trénerre, és elindult a királyi páholy felé. Kicsit még kábult volt, és bizonytalanul állt a lábán. Még meg sem mosakodott, csupa sár volt, az arcára, a sisakjára is jutott belőle. Ilyen állapotban futott bele az egyenesen feléje tartó Anthonyba. Megtorpant, és nem tudta, mit mondjon:

– Fantasztikus voltál! – kiáltotta a férfi, és úgy, ahogy volt, sárosan, izzadtan magához ölelte.

– Koszos vagyok, ne... – Mielőtt megakadályozhatta volna, Anthony megcsókolta, mint évekkkel ezelőtt Sandringhamben, amikor először vallotta

be neki, hogy szereti. Mire a csók véget ért, Annie még jobban kifulladt, mint a versenytől. És most is úgy meg volt lepve, mint amikor Anthony először csókolta meg.

– Bocsáss meg, amiért olyan bolond voltam! Már a verseny előtt meg akartam mondani, de meggondoltam magam, nehogy eltereljem a figyelmedet. Hihetetlen voltál! Úgy söpörtél végig a pályán, mint a szélvész. – Anthony rámosolygott, Annie pedig meglepetten nézett föl rá.

– Miért jöttél? – kérdezte még rogyadozó térddel. Azt gondolta, Anthony az apja miatt jött el.

– Mit gondolsz? Hogy megmondjam, szeretlek, és hogy sajnálom. Rosszul ítélted meg a dolgot, és neked volt igazad. Erre születted. Rosszul tettem, hogy meg akartalak akadályozni benne. Hál' istennek nem hallgattál rám. Ez egy átkozottul szép álmom, és ha tíz évet kell várnunk a gyerekekre, ám legyen. – Annie még csak huszonhat éves volt.

– Csak egy évet akartam várni, nem tízet – jegyezte meg Annie csendesen. – Már teljesítettem, amit akartam. A versenyzés volt az álmom, és hogy itt versenyezhessek, Angliában, Alexandráért. Nem csinálom örökké, ígérem – tette hozzá, mire Anthony újból megcsókolta.

– Ne ígérj olyat, amit nem tudsz betartani. A legjobb zsoké vagy, akit életemben láttam. Apám is így gondolja. És ha belegondolok, hogy kis híján megöltelek, amikor egy fának kergettelek... Szerencsére nem öltelek meg. – Annie nevetve igazította a férfihoz a lépteit, és belékarolt. Most már a többiek is látni akarta.

– Miért nem hívtál vissza? – kérdezte a királyi páholy felé közeledve.

– Mert azt akartam, hogy nekem legyen igazam, miközben tudtam, hogy nincs. Egyébként kirúgtak az állásomból. Három hétig egyfolytában részeg voltam, és tönkretettem minden rendezvényüket. Apámmal akarok dolgozni, és segíteni a farm menedzselésében. Ott a helyem, mint ahogy neked is – mondta halkán, majd egy pillanatra megállította Annie-t, mielőtt odaértek volna a többiekhez.

– Hozzám jössz, Annie, annak ellenére, hogy ilyen bolond voltam?'

– Igen – súgta Annie, olyan halkán, hogy csak Anthony hallotta.

– Meg kell kérdeznem a nagynénédet?

– Valószínűleg. És a miniszterelnököt és a kabinetet és a kamarást és egymillió másik embert és az apámat. – Mindketten nevettek, és Anthony felkísérte Annie-t a lépcsőn oda, ahol a többiek nyüzsögtek és gratuláltak egymásnak. Amikor a királynő meglátta őket, elmosolyodott. Bizonyos

dolgok hihetetlenül sokat javultak az elmúlt pár percben, és most nem tudta, Annie azért mosolyog-e, mert győzött, vagy mert az imént Anthony megcsókolta. A messzelátójával látta, és örült neki.

– Később szeretnék kérdezni valamit, ma'am – jelezte Anthony halkán, mire a királynő mosolya szélesebb lett.

– A válaszom igen – felelte.

– Köszönöm, ma'am.

Mindannyian félórát maradtak a páholyban, azután elmentek. Este a Windsor-kastélyban lesz az ünnepi vacsora, volt mit ünnepelni. Annie a két öccsétől közrefogva, három unokatestvérétől kísérve lépdelt boldogságtól ragyogó, sártól maszatos arccal. És mielőtt beszálltak a furgonba, amit a királynő rendelt oda értük, Anthony még egyszer megcsókolta.

– Hála istennek, hogy nem hagytál zsarnokoskodni feletted. Bocsáss meg érte – súgta oda, miután a többiek már a kocsiban ültek.

– Minden rendben van. Nem hallgattam rád. Képtelen voltam. De szeretlek, ez alatt az egy év alatt is szerettelek, és mindig is szeretni foglak. – Azt már nem tette hozzá, milyen hosszú és magányos volt számára ez az év Anthony nélkül.

– Remélem, a gyerekeink úgy fognak lovagolni, mint te. Ma történelmet csináltál, Annie.

Mindketten tudták, hogy ez még többször megismétlődik majd, mígnem egy napon visszavonul, de mindig emlékezni fog arra, amit teljesített. Ezt már soha senki nem veheti el tőle. Anthony ezt mindenkinél jobban tudta. Ez a perc, ez a nap és ez a teljesítmény már örökre Annie-é, méghozzá jogosan.

– Jöttök, vagy itt fogunk megöregedni? – kiáltott ki Victoria a furgonból.

– Bocsánat – kiáltott vissza Anthony. Besegítette Annie-t a kocsiba, majd maga is beszállt mögé. Hangos nevetések és a felejthetetlen nap legizgalmasabb pillanatait felidéző vidám beszélgetés közepette indultak a kastélyba.

Tizennyolcadik fejezet

Jonathan és Annie a Westminster-palota közelében lévő anglikán plébániatemplom, a Westminster Abbey területén lévő St. Margaret-kápolna kis helyiségében várakoztak. Annie-n hosszú ujjú fehér csipkeruha volt, amiben kis tündérnek vagy nagyon fiatal lánynak látszott. Fátylat és a földet söprő hosszú uszályt húzott maga után, miközben türelmetlenül toporgott apja mellett, várva a jelzést, hogy indulhatnak a padsorok között.

Sir Malcolm Harding, a királynő titkára lépett be, kezében egy bördobozt tartva, és átadta a meglepett Annie-nak. Nagyanyja, az anyakirályné aznap reggel egy dupla gyöngysort adott neki nászajándékkul a sajátjai közül, azzal, hogy ő is a nagymamájától, Alexandra királynétól kapta az esküvője napján. A királynő egy halvány rózsaszín, szív alakú, gyémántokkal és gyöngyökkel kirakott Carl Fabergé-broszt adott neki, amit az esküvőjén viselt, és mivel nem volt lánya, akinek továbbadja, a húga lányának ajándékozta. Annie ehhez felvette az anyjától rá maradt arany karláncot az aranyszív amulettel, amit annak idején Alexandrától kapott.

– Ezt kitől kapom? – kérdezte Sir Malcolmtól, amikor átvette tőle a dobozt.

– A férjétől, ma'am – mosolygott a titkár. – Arra kért, hogy most rögtön adjam oda.

Annie gyorsan kinyitotta a dobozt, és elnevette magát, amikor meglátta benne a tiarát, amit Anthony a partijára a Garrard'stól kölcsönzött neki, és amit a férje, Albert herceg ajándékozott egykor Viktória királynőnek. Az övék volt a *brit* királyság történetében az egyik legnagyobb szerelmi történet. A tiara épp jó helyre került, Viktória királynő ükunokájához.

– A férje remélte, hogy majd a fátyollal együtt fogja viselni. Ez az ő nászajándéka, ma'am. – Sir Malcolm elvette a dobozt, és eltűnt vele.

A tiara úgy illett Annie fejére, mintha egyenesen neki készült volna. Annie már akkor megszerette, amikor Anthony kikölcsönözte számára a partira. Lám, nemcsak ő, de Anthony is emlékezett rá.

Annie felpillantott a férfira, aki élete túlnyomó részében az apja volt.

– Nem is hercegnőnek, inkább királynőnek nézel ki – mondta Jonathan áhítattal.

Annie nem akart mást, azt akarta, hogy egyedül Jonathan kísérje őt a férjéhez a kis kápolnában.

– Szeretlek, papa – suttogta.

– Én is szeretlek, Annie – felelte Jonathan. Ekkor megszólalt a zene, kinyílt az ajtó, és ők elindultak a padok közötti folyosó felé. Amikor odaértek, Annie meglátta az oltárnál rá váró Anthonyt. Így kellett lennie, mint mindennek, ami eddig történt vele. Hogy visszakerült a Windsorok közé, ahová tartozott, megismerte anyja történetét, találkozott Anthonyval, megnyerte a versenyeket, és most eljött ez a pillanat. Egy évre elveszítette a férfit, akit szeretett, de aztán újra megtalálta őt, vagy a férfi talált rá ismét. Tudta, hogy örökké őt fogja szeretni} ahogy Viktória és Albert szerették egymást.

Lassan végigsétáltak a padok közötti folyosón, azután megállt Anthony mellett, aki örömtől sugárzó arccal nézett rá. Sok mindenben mentek már keresztül, jól ismerték egymást, a félelmeiket, az álmaikat, a jövőt illető reményeiket. Annie álma már valóra vált, és most itt állt mellette Anthony, és egy napon remélhetőleg a gyerekeik is itt lesznek velük.

Jonathan elfoglalta a helyét a padsorban Penny és az ikrek mellett, és a kis folyosón túli padsorban a királynő férje ült, mellette a királynő, de most csak mint Alexandra, aki miközben Annie-t nézte, fogta a húga, Victoria kezét, és a múltra gondolt, amikor még hárman voltak testvérek. Az anyakirályné könnyes szemmel ült mellettük, és ő is Charlotte-ra gondolt. Mindhárman ámultak azon, hogy Annie mennyire hasonlít Charlotte-ra, az édesanyjára, akit nem ismert.

– Pont olyan, mint ő, ugye? – súgta Victoria Alexandrának, mire az anyakirályné megfogta Victoria másik kezét, és el sem engedte. Itt voltak mindannyian, a múltjukkal és a történeteikkel, a szerelmeikkel és a veszteségeikkel, és ott ült anyja mögött George, a jövő király is a testvéreivel együtt. Nézték Annie-t, aki ükanyja, Viktória királynő tiaráját viselte, amelyet mindketten a férjüktől kaptak. Mindez úgy fonódott egymásba, mint hajdani és mai szerelmek, emberek és uralkodók véget nem érő láncolata. Annie belenézett a szeretett férfi szemébe, akihez most feleségül megy.

– Köszönöm – súgta, és a tiarára mutatott.

– Szeretlek – súgta vissza Anthony.

Jonathan figyelte a hajdani kislányt, akit szeretett, akit lovagolni tanított, és akiből hercegnő lett. Alexandra és Victoria Charlotte-ra gondolt, aki unokahúguk képében mintha ennyi idő után végre valóban hazatért volna.

Miközben Anthony és Annie házassági fogadalmat tettek, a múlt, a jelen és a jövő egy ragyogó pillanatban egymásba olvadt, örökre egyesítve mindannyiukat az emlékezetben.

ISBN 978 963 203 441 6

Maecenas Könyvkiadó, Budapest

Felelős kiadó: a *Maecenas Könyvkiadó* igazgatója

Szerkesztette: *Horváth Ágnes*

Belív nyomdai előkészítés: *BIRD*

Borító nyomdai előkészítés: *Somos Péter*

Nyomta és kötötte a *Szekszárdi Nyomda Kft.*, Szekszárd

Felelős vezető: *Vadász Katalin* ügyvezető igazgató

Terjedelem: 17,20 (A/5) ív